

ARTEMIS FOWL

EOIN COLFER

EOIN
COLFER

ARTEMIS FOWL

© 2004 by Eoin Colfer. All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without the prior written permission of the publisher.

Přeložila Veronika Volhejnová

Věnováno Jackii

Nakladatelství Albatros děkuje
za finanční podporu na vydání této knihy
překladatelskému fondu
Ireland Literature Exchange, Dublin, Irsko
www.irelandliterature.com
info@irelandliterature.com

© 2001 by Eoin Colfer
Translations © Veronika Volhejnová, 2002
Layout © Václav Rytina, 2002

www.albatros.cz
ISBN 80-00-01039-9

PROLOG

Jak popsat Artemise Fowla? Mnoho psychiatrů se o to pokoušelo - neúspěšně. Hlavní problém spočívá v Artemisově inteligenci. Dokáže vyzrát na každý test, který na něm vyzkoušejí. Zmátl ty největší mozky medicíny natolik, že mnozí z jejich majitelů skončili jako blábolící trosky na vlastní klinice.

Není pochyb o tom, že Artemis je génius. Ale proč se někdo s tak brilantním mozkiem věnuje právě kriminálním aktivitám? To je otázka, kterou může zodpovědět pouze jeden jediný člověk. A ten si to s potěšením nechává pro sebe.

Snad nejlepším způsobem, jak vykreslit Artemisův dostatečně přesný portrét, je vyprávět dnes už proslulou historii jeho prvního zločinného podniku. Sestavil jsem tuto zprávu z přímých rozhovorů s oběťmi, a jak se příběh začne rozvíjet, pochopíte jistě, že to nebylo nic snadného.

Příběh začal před několika lety, na úsvitu jednadvacátého století. Artemis Fowl vymyslel plán, jak navrátit své rodině bohatství. Plán, který mohl rozvrátit civilizaci a uvrhnout planetu do ničivé mezidruhové války.

Tehdy mu bylo dvanáct let...

KNIHA

Ho Či Minovo Město uprostřed léta. Strašné vedro. Není třeba připomínat, že Artemis Fowl by podobné nepříjemnosti nikdy nebyl ochoten snášet, kdyby nešlo o něco tak vrcholně důležitého. Důležitého pro plán.

Artemis neměl slunce rád. Nevypadal v jeho světle dobře. Dlouhé hodiny strávené pod střešou u monitoru vysály z jeho tváře lesk. Byl bledý jako upír a za dne skoro stejně podrážděný.

„Doufám, že to není další planý poplach, Butlere,“ řekl odměřeně, tichým hlasem. „Zvlášť po Káhiře.“

To byla jemná výčitka. Do Egypta jeli na základě údajů Butlerova informátora.

„Ne, pane. Tentokrát jsem si jistý. Nguyen je spolehlivý.“

„Hmm,“ zabručel Artemis, zjevně nepřesvědčen. Kolemjdoucí by asi dost překvapilo, kdyby tohoto mohutného bělocha slyšeli oslovovat malého chlapce *pane*. Psalo se koneckonců už třetí tisíciletí. Jenže tohle nebyl běžný vztah a ti dva nebyli obyčejní turisté.

Seděli v zahrádce kavárny na ulici Dong Chai a dívali se, jak místní pubertáci krouží kolem náměstí na mopedech.

Nguyen měl zpoždění a ubohá skvrnka stínu vrhána slunečníkem nijak nezlepšovala Artemisovu náladu. To ale byl jen běžný pesimismus. Pod vnější zachmuřeností doutnala jiskřička naděje. Je možné, že tato cesta skutečně přinese výsledky? Najdou tady Knihu? Ale to by asi chtěl moc. K jejich stolu přispěchal číšník. Ještě čaj, pánové?“ zeptal se a přitom se neustále úslužně ukláněl.

Artemis povzdechl: „Ušetřete mě toho divadla a sedněte si.“

Číšník se instinktivně obrátil k Butlerovi, protože on tady byl koneckonců dospělý. „Ale, pane, já jsem číšník.“ Artemis zatřákal na stůl, aby si zjednal jeho pozornost.

„Máte ručně šité boty, hedvábnou košili a tři zlaté pečetní prsteny. Ve vaší angličtině je na dálku slyšet Oxford a vaše nehty se lesknou, takže jste musel být nedávno na manikúře. Vy nejste žádný číšník.“

Vy jste náš kontakt, Nguyen Chuan, a v tomhle nedostatečném přestrojení jste si chtěl zkontrolovat, jestli nemáme zbraně.“

Nguyen se poraženecky přihrbil. Je to tak. To je neuvěřitelné.“

„Ani ne. Roztrhaná zástěra ještě číšníka nedělá.“ Nguyen si sedl a do maličkého porcelánového šálku nalil mátový čaj.

„Pokud jde o zbraně, řeknu vám to sám,“ pokračoval Artemis. Já nejsem ozbrojený. Ale tady Butler, můj... ehm... komorník, má v podpažním pouzdru Sig Sauer, v botách dva vrhací nože, v rukávu dvourannou velkorážovou pistoli, v hodinkách škrticí drát a po různých kapsách poschovávané tři omračovací granáty. Nezapomněl jsem na něco, Butlere?“

„Na obušek, pane.“

„Aha, ano, za košilí má ještě dobrý klasický obušek s olověnými koulemi.“

Nguyen roztřeseně pozvedl šálek k ústům.

„Nebojte se, pane Chuane,“ usmál se Artemis. „Ty zbraně nepoužijeme proti vám.“

Nezdálo se, že by to Nguyena uklidnilo.

„Skutečně ne,“ pokračoval Artemis. „Butler by vás mohl zabít na sto různých způsobů i bez té své výzbroje. I když myslím, že by stačil jeden.“

Nguyen byl teď už dokonale vyděšený. Artemis obvykle takhle na lidi působil. Ten bledý pubertální chlapec hovořil slovníkem dospělého jako mocná autorita. Nguyen už jméno Fowl slyšel - ostatně kdo v mezinárodním podsvětí ne? - ale předpokládal, že bude mít co do činění s Artemisem starším, ne s tímhle chlapcem. I když slovo „chlapec“ se pro onoho vyhublého mládence právě nehodilo. A ten obr Butler - bylo jasné, že by těma svýma mamutíma rukama dokázal člověku zlámat páteř jako suchou větvičku. Nguyen si začínal myslet, že žádná suma peněz nestojí za jedinou minutu strávenou v téhle podivné společnosti.

„A teď k věci,“ řekl Artemis a položil na stůl malý magnetofon.

„Odpověděl jste na náš internetový inzerát.“

Nguyen kývl a náhle se v duchu modlil, aby jeho informace byly přesné.

„Ano... ano, pane Fowle. To, co hledáte... vím, kde to je.“

„Skutečně? A mám vám to věřit jen tak, na dobré slovo? Mohl byste mě klidně vlákat do léčky. Moje rodina má své nepřátele.“

Butler lapil ve vzduchu moskyta těsně vedle ucha svého pána.

„Ne, ne!“ Nguyen sáhl spěšně po peněženke. „Tady, podívejte se.“

Artemis se zadíval na polaroidový snímek. Vůlí nutil v duchu své srdce, aby se nerozeběhlo jako o závod. Vypadalo to slibně, jenže dnes se pomocí počítače a skeneru dá zfalšovat skoro všechno. Na obrázku byla ruka natahující se z vrstevnatých stínů. Skvrnitá zelená ruka.

„Hmm,“ zamručel. „Chci vysvětlení.“

„Tahle žena. Je to léčitelka, bydlí u ulice Tu Do. Pracuje za rýžové víno. V jednom kuse je opilá.“

Artemis kývl. To souhlasilo. To pití. Jeden z několika nepochybných faktů, které při svých výzkumech odhalil. Vstal a uhladil si bílé tričko.

„Dobře. Tak nás ved'te, pane Nguyene.“

Nguyen si otřel pot z tenkého knírku.

„Dohoda zněla - jen informace. Nestojím o to, aby mě proklela.“

Butler uchopil informátora zručně pod krkem.

Je mi líto, pane Nguyene, ale doba, kdy jste měl na vybranou, je dávno pryč.“

Butler dostřel protestujícího Vietnamce k najatému autu, které na rovinatých ulicích Ho Či Minová Města (nebo Saigonu, jak mu dosud říkali místní) vlastně nebylo potřeba. Artemis však chtěl být od davů tak oddělen, jak to jen šlo.

Džíp se posunoval vpřed zoufale pomalu - a to loudání bylo ještě nesnesitelnější, jak v Artemisově hrudi až bolestně narůstalo očekávání. Už ho nedokázal potlačovat. Je možné, že by se jejich hledání blížilo ke konci? Po šesti falešných stopách na třech kontinentech - může snad být tahle vínem nasáklá léčitelka oním zlatem na konci duhy? Artemis se skoro rozesmál nahlas. Zlato na konci duhy! To byl vtip. A to se mu nestávalo každý den.

Mopedy uhýbaly stranou jako rybky ve velkém hejnu. Zdálo se, že davy jsou nekonečné. Dokonce i postranní uličky přetékały obchodníky a kupci. Kuchaři házeli rybí hlavy do woků se syčícím olejem a otrhané děti se proplétaly davem a pátraly po nehlídaných

cennostech. Jiné seděly ve stínu a ošoupávaly si prsty o Gameboye.

Nguyen měl khaki košili úplně promočenou. Nebylo to vlhkostí, na tu byl zvyklý. Bylo to celou touhle zatracenou situací. Měl mít dost rozumu a nemíchat kouzla se zločinem. V duchu se zapřísahal, že jestli z tohohle vyvázne se zdravou kůží, úplně se změní. Už nikdy žádné odpovědi na podezřelé internetové výzvy a rozhodně žádné styky se synáčky evropských šéfů zločinu!

Džíp se však přece jen nedostal všude. Postranní uličky nakonec začaly být příliš úzké, aby se do nich vešel. Artemis se obrátil k Nguyenovi. „Vypadá to, že dál musíme pěšky, pane Nguyene. Jestli chcete, utečte, ale v takovém případě čekejte vrhací nůž mezi žebry.“

Nguyen se podíval Butlerovi do očí. Byly temně modré, skoro černé. Nebylo v nich ani smítko milosrdenství. „Nemějte obavy,“ řekl, „neuteču.“

Vystoupili z auta. Tisíc podezřívavých očí je sledovalo cestou dusnou uličkou. Jeden neopatrný zloděj se pokusil ukrást Butlerovi peněženku. Sluha mu zlomil prsty, aniž se na něj podíval. Pak už jim všichni uhýbali z cesty.

Ulička se ještě zúžila a byla plná výmolů. Kanalizace a okapy ústily přímo na blátivou zem. Na ostrůvcích rýžových rohoží se choulili mrzáci a žebráci. Místní v téhle uličce neměli většinou zhora nic nazbyt, ti tři tady byli výjimkou.

„No?“ pobídl Artemis. „Tak kde je?“

Nguyen ukázal prstem na černý trojúhelník pod zrezivělým požárním žebříkem.

„Tam. Támhle dole. Nikdy nevychází. Dokonce i pro rýžové víno si posílá. Můžu už jít?“

Artemis se neobtěžoval s odpovědí. Místo toho se propletl mezi výmoly a loužemi pod požární žebřík. Ve stínu postřehl nějaké kradmé pohyby.

„Butlere, podej mi brýle, prosím.“

Butler vytáhl z opasku brýle pro noční vidění a vložil je Artemisovi do natažené ruky. Zaostrovací motorek zabzučel, aby se přizpůsobil množství světla.

ℳℳℳ⊕⊕•10ℳ⊗•8ℳ!•8ℳℳℳ⊕⊕•10ℳ⊗•8ℳ!•8ℳ

Artemis si nasadil brýle. Všechno okamžitě ostře zezelenalo. Zhluboka se nadechl a zadíval se do hemžících se stínů. Něco tam dřepělo na rohoži a nervózně poposedávalo v téměř naprosté tmě. Postava byla malá, abnormálně malá, zahalená do špinavého šálu. Z blátivé břečky kolem ní čouhaly napůl utopené láhve od alkoholu. Z látky trčelo jedno předloktí. Vypadalo zelené. Jenže zelené teď vypadalo všechno.

„Madam,“ řekl, „mám pro vás návrh.“

Ženina hlava se ospale zakomíhala.

„Víno?“ řekla ochraptěle, a znělo to, jako když nehty skřípou po tabuli. „Víno, Angličane.“

Artemis se usmál. Dar jazyků, nechut' ke světlu. Oboje sedělo.

Jsem Ir. A teď k tomu návrhu.“

Léčitelka zavrtěla kostnatým prstem. „Nejdřív víno. Pak mluv.“

„Butlere?“

Fowlův osobní strážce sáhl do kapsy a vytáhl čtvrtlitr nejlepší irské whiskey. Artemis vzal láhev do ruky a držel ji vyzývavě mimo stíny. Sotva si stačil strhnout brýle, když ze tmy vystřelila ruka podobná pařátu a láhve se zmocnila. Skvrnitě zelená ruka. Nebylo pochyb.

Artemis polkl triumfální jásot.

„Zaplat' našemu příteli, Butlere. Dej mu celou sumu. Pamatujte, pane Nguyene, tohle je jen mezi námi. Nechcete, aby se Butler vrátil, že?“

„Ne, ne, pane Fowle. Budu mlčet jako hrob.“

„To bych vám radil. Nebo vás do toho hrobu pošle Butler doopravdy.“

Nguyen utíkal uličkou a tak se mu ulevilo, že z toho vyšel živý, že se ani neobtěžoval přepočítat svazek amerických bankovek. To se mu vůbec nepodobalo. V každém případě byly všechny, celých dvacet tisíc dolarů. To nebylo špatné, za půl hodiny práce.

Artemis se obrátil zpátky k léčitelce.

„Madam, vy máte něco, co chci.“

Jazyk léčitelky zachytil kapku alkoholu v koutku úst.

„Ano, Ire. Bolí hlava? Špatný zub? Vyléčím.“

Artemis si znovu nasadil brýle pro noční vidění a přidřepěl k ní.

Jsem úplně zdravý, madam, až na slabou prachovou alergii - a s tím

myslím nemůžete dělat nic. Ne. Já od vás chci vaši Knihu.“

Stařena ztuhla. Zpod šálu blýskly jasné oči.

„Knihu?“ opakovala obezřetně. „Nevím nic o žádné knize. Jsem léčitelka. Když chceš knihu, jdi do knihovny.“

Artemis teatrálně povzdechl. „Vy nejste žádní léčitelka. Vy jste víla, skřítek, pshóg, kadalun, nebo kterým jazykem tomu chcete říkat. A já chci vaši Knihu.“

To stvoření dlouho neřeklo nic, pak shodilo z čela šál. V zeleném přísvitu brýlí pro noční vidění vyskočily její rysy na Artemise jako masopustní maska. Nos víly byl dlouhý a hákovitý, nad ním dvě přimhouřené zlaté oči. Uši měla špičaté a závislost na alkoholu změnila její kůži v těsto.

Jestli víš o Knize, člověče,“ řekla pomalu a bojovala přitom s otupujícími účinky whiskey, „pak taky víš, jakou kouzelnou moc držím v rukou. Mohla bych tě zabít lusknutím prstů!“

Artemis pokrčil rameny. „Myslím, že ne. Podívejte se na sebe. Jste skoro mrtvá. Rýžové víno vám otupilo smysly. Zbývá vám už jen léčit bradavice. Ubohé! Přišel jsem, abych vás zachránil - oplátkou za Knihu.“

„K čemu by člověku byla naše Kniha?“

„To není vaše starost. Vy potřebujete vědět jenom to, jaké máte možnosti.“

Víliny špičaté uši se zachvěly. Možnosti?

„Za prvé, odmítnete nám dát svou Knihu, a my pojedeme domů a necháme vás shnít v tomhle kanále.“

„Ano,“ řekla skřítko. „Tuhle možnost беру.“

„Ale ne. Nepospíchejte tolik. Jestli odejdeme bez Knihy, jste do zítřka mrtvá.“

„Do zítřka! Do zítřka!“ rozesmála se léčitelka. „Přežiju tě o sto let. Dokonce i skřítki, kteří uvíznou v řiši lidí, žijí celé věky.“

„Ale ne, když v sobě mají čtvrtlitr svěcené vody,“ odpověděl Artemis a poklepal na nyní prázdnou láhev whiskey.

Víla zbledla a pak začala ječet. Byl to vysoký, strašlivý, kvílivý zvuk.

„Svěcená voda! Tys mě zavraždil, člověče.“

„To je pravda,“ připustil Artemis. „Už by to mělo každou chvíli začít pálit.“

Víla si položila ruku na žaludek. „A druhá možnost?“

„Už posloucháte, co? No tak dobře. Možnost číslo dvě: dáte mi Knihu na pouhých třicet minut. Pak vám vrátím vaši kouzelnou moc.“

Víla údivem otevřela ústa. „Vrátit mi moji moc? To není možné.“

„Ale je. Mám u sebe dvě ampule. V jedné je pramenitá voda z elfí studny šedesát metrů pod kruhem Tara - což je snad to nejmagičtější místo na světě. Ta zneutralizuje účinky svěcené vody.“

„A v té druhé?“

„V té druhé je trochu lidského kouzla. Virus, který se živí alkoholem, smíchaný s růstovou látkou. Vyčistí vám z těla každou kapku rýžového vína, zbaví vás závislosti a dokonce i zlepší selhávající funkci jater. Nebude to nic pěkného, ale za den na tom budete tak, jako by vám zase bylo tisíc let.“

Víla si olízla rty. Moci se vrátit k Národu? Lákavé.

Jak mám vědět, že ti můžu věřit, člověče? Už jednou jsi mě oklamal.“

„Dobrá otázka. Navrhuju tohle: Vodu vám dám jen tak, na znamení důvěry. Potom, až se podívám na Knihu, dostanete ode mě tu druhou injekci. Berte, nebo nechtě být.“

Víla přemýšlela. V břiše už ji začínaly sužovat křeče. Její ruka se vysoukala ven. „Beru.“

„Myslel jsem si to. Butlere?“ Obrovitý sluha vybalil měkké pouzdro, ve kterém byla injekce a dvě ampule. Natáhl tu průhlednou a vpíchl ji víle do paže. Víla na chvíli ztuhla a pak se uvolnila. „Silné kouzlo,“ vydechla.

„Ano. Ale ne tak silné, jako bude to vaše, až vám dám druhou injekci. A teď - Knihu.“

Víla sáhla do záhybů svého špinavého roucha a celou věčnost se v nich přehrabovala. Artemis tajil dech. Tohle hledal! Už brzo budou Fowllové zase na vrcholu. Povstane nové impérium a v jeho čele bude stát Artemis Fowl Druhý. Víla natáhla ruku sevřenou v pěst.

„Stejně ti k ničemu nebude. Je psaná starým jazykem.“

Artemis kývl, protože se neodvažoval promluvit. Rozevřela kloubovitě prsty. V dlani jí ležel malý zlatý svazek, velký asi jako

krabička zápalek.

„Tumáš, člověče. Na třicet vašich minut. Ani o chlup víc.“

Butler od ní převzal knížku s posvátnou úctou. Zapnul kompaktní digitální fotoaparát a začal snímat jednu tenoučkou stranu Knihy po druhé. Trvalo to jen několik minut. Když skončil, byl celý obsah Knihy uložen na čipu v aparátu. Artemis ale nehodlal nic riskovat. V letištním bezpečnostním zařízení se už smazal obsah nejednoho životně důležitého disku. Přikázal proto svému pomocníkovi, aby soubor přenesl do mobilního telefonu a odtamtud poslal e-mailem do Fowl Manor v Dublinu.

Než uběhlo třicet minut, soubor obsahující každý symbol elfské Knihy byl bezpečně uložen na Fowlově serveru.

Artemis vrátil svazeček majitelce.

„Bylo mi potěšením.“

Víla se zvedla na kolena: „A ten druhý lektvar, člověče?“

Artemis se usmál: „Ano, jistě, ten léčivý. Slíbil jsem vám ho, myslím.“

„Ano. Člověk slíbil.“

„Tak dobře. Ale než vám ho dáme, musím vás varovat, že očista nebude nic příjemného. Nebude se vám to ani trochu líbit.“

Víla ukázala na špinavou břečku kolem sebe. „A myslíš, že tohle se mi líbí? Chci zase létat.“

Butler natáhl druhou ampuli. Tentokrát ji víle vpíchl přímo do krční tepny.

Okamžitě se zhroutila na rohož a prudce se roztrásla.

Je načase jít,“ podotkl Artemis. „Když z těla odchází sto let alkoholu, není to vůbec příjemný pohled.“

Butlerové sloužili Fowlům už po staletí. Vždycky to tak bylo. Několik význačných lingvistů bylo dokonce přesvědčeno o tom, že právě *tam* je třeba hledat jazykové kořeny anglického slova *butler* - *komorník*. První zmínka o tomto neobvyklém uspořádání byla zaznamenána, když Virgil Butler byl přijat jako sluha, osobní strážce a kuchař u lorda Huga de Fóle pro jednu z prvních velkých normanských válečných výprav.

Děti rodiny Butlerů byly ve věku deseti let posílány do soukromého

výcvikového centra v Izraeli, kde se učily specializovaným dovednostem potřebným ke střežení současného potomka rodu Fowlů. Mezi tyto dovednosti patřilo vaření cordon bleu, střelba, speciální směs bojových umění, první pomoc a informační technologie. Pokud po skončení výcviku nebylo právě třeba hlídat žádného Fowla, skočily po Butlrech okamžitě a s nadšením nejrůznější osobnosti panovnického rodu, především v Monaku a v Saudské Arábii.

Jakmile byl Butler jednou přidělen k Fowlovi, zůstal u něj do konce života. Byla to náročná práce v ústraní, ale odměny byly královské, pokud ovšem strážce přežil a mohl si jich užívat. Pokud ne, dostala jeho rodina šesticifernou kompenzaci a měsíční důchod.

Současný Butler střežil mladého pana Artemise dvanáct let, od chvíle, kdy se narodil. A ačkoli se drželi starodávných formalit, byli mnohem víc než pán a sluha. Artemis byl nejbližším přítelem, jakého Butler měl, a Butler byl zase pro Artemise téměř otcem, i když poslouchal chlapcovy rozkazy.

Butler držel jazyk za zuby až do chvíle, kdy se ocitli na palubě letadla z Bangkoku na londýnské Heathrow, ale pak se už musel zeptat.

„Artemisi?“

Chlapec vzhlédl od obrazovky svého notebooku. Zkoušel předem získat nějaký náskok pro překlad Knihy.

„Ano?“

„Ta víla. Proč jsme si prostě Knihu nevzali a ji nenechali umřít?“

„Mrtvola je důkaz, Butlere. Takhle Národ nebude mít důvod pojmout podezření.“

„Ale co ona?“

„Pochybuju, že by se přiznala, že ukázala Knihu lidem. No a stejně jsem do té druhé injekce přimíchal trochu prostředku vyvolávajícího ztrátu paměti. Až se vzbudí, bude se na poslední týden rozpomínat dost mlhavě.“

Butler pochvalně kývl. Vždycky dva kroky napřed - to je celý pan Artemis. Lidé o něm říkají, že působí, jako by starému pánovi z oka vypadl. Mýlí se. Pan Artemis je něco docela nového, něco, co tady ještě nebylo.

Butler se uklidnil a vrátil se ke svému časopisu *Zbraně a střelivo*.
Svého pána nechal luštit záhady vesmíru.

PŘEKLAD

Už jste jistě museli uhodnout, jak daleko byl Artemis Fowl ochoten zajít, aby dosáhl svého cíle. Ale co přesně bylo jeho cílem? Jaký to byl podivný plán, že k němu bylo třeba vydírat vílu závislou na alkoholu? Odpověď zněla: zlato.

Artemisovo pátrání začalo před dvěma roky, když ho prvně zaujalo brouzdání po internetu. Rychle si vyhledal všechny adresy týkající se záhad: únosy mimozemšťanů, spatření UFO a nadpřirozené jevy. Ale především objevil existenci Národa. Když se tak probíral gigabyty dat, narazil na stovky zmínek o skřítcích skoro ze všech koutů světa. Každá civilizace měla pro Národ svůj vlastní výraz, ale nepochybně to byli všechno příslušníci téže skryté rodiny. V několika těch příbězích byla zmínka o Knize, kterou u sebe nosí každý skřítek. Byla to jejich Bible, která údajně obsahovala dějiny skřítčího rodu a přikázání, jimiž se řídily dlouhé skřítčí životy. Samozřejmě že Kniha byla psaná v gnómštině, ve skřítčím jazyce, a člověku nebyla k užitku.

Artemis byl přesvědčen, že při dnešní technologii by se Kniha dala přeložit a s tímto překladem by se dala využívat docela nová skupina tvorů. *Poznej svého nepřítele* - to bylo Artemisovo heslo. Proto se ponořil do všech poznatků o Národu, až sestavil rozsáhlou databázi charakteristických rysů jeho příslušníků. Ale to nestačilo. Proto dal Artemis na web inzerát:

Irský obchodník
VYPLATÍ VELKOU SUMU

amerických dolarů

za setkání se skřítkem, vílou,
 leprikónem nebo plivníkem.

2A2B0•10200•821•B22A2B0•10200•821•B2

Z odpovědí většinou nebylo nic, sázka na Ho Či Minovo Město se však vyplatila.

Artemis byl patrně jediný žijící člověk, který dokázal uplatnit to, co právě získal. Dosud si uchoval dětskou víru v čáry a kouzla, ale byl odhodlán využít jich jako dospělý. Pokud existoval někdo, kdo byl schopen připravit skřítky o část jejich kouzelného zlata, pak to byl Artemis Fowl Druhý.

Bylo časně ráno, když dojeli do Fowl Manor. Artemis se už nemohl dočkat, až zasedne k počítači a ke Knize, ale nejdřív se rozhodl navštívit svou matku.

Angelina Fowlová setrvala na lůžku. Tento stav trval od chvíle, kdy zmizel její manžel. Nervové napětí, říkali lékaři. Nedá se to léčit jinak než klidem a prášky na spaní. To bylo skoro před rokem. Butlerova mladší sestra Julie seděla na úpatí schodů a tvářila se tak, že očima málem vyryla díru do zdi. Ani třpytivá řasenka nedokázala její pohled změkčit. Artemis už u ní tenhle výraz jednou viděl, těsně předtím, než složila nelsonem obzvlášť drzého poslíčka s pizzou. Nelson, pokud Artemis věděl, byl klasický zápasnický chvat. Divná záliba pro i pubertální dívku. Ale koneckonců, byla Butlerová.

„Děje se něco, Julie?“

Julie se rychle narovnala. „Moje chyba, Artemisi. Zřejmě jsem nechala v závěsech skulinu. Paní Fowlová nemohla spát.“

„Hmm,“ broukl Artemis a pomalu vystupoval po schodech. Matčin stav mu dělal starosti. Už dlouho neviděla denní světlo. Jenže na druhou stranu, kdyby se zázračně uzdravila a vyšla ze své ložnice, znamenalo by to konec Artemisovy neobvyklé svobody. Znamenalo by to zpátky do školy, a už žádná kriminální dobrodružství, chlapče.

Zlehka zaklepal na dvoukřídlé dveře.

„Mami? Jsi vzhůru?“

Něco z druhé strany se roztrísklo o dveře. Znělo to draze.

„Samozřejmě že jsem vzhůru! Copak můžu v tomhle oslepujícím světle spát?“

Artemis se odvážil nahlédnout dovnitř. Starožitná postel s nebesy

se tyčila do tmy a skulinkou v záclonách dopadala dovnitř stříbrná nitka světla. Angelina Fowlová seděla schoulená na posteli a její bledé ruce v tom příšeří bíle zářily.

„Artemisi, miláčku, kde jsi byl?“ , Povzdechl. Pozнала ho. To bylo dobré znamení.

„Školní výlet, mami. Byli jsme lyžovat v Rakousku.“

„Hm, lyžovat,“ zopakovala toužebně Angelina. „Po tom se mi stýská. Snad až se tvůj otec vrátí.“

Artemisovi se sevřelo hrdlo. To se mu nestávalo často.

„Ano. Snad až se otec vrátí.“

„Miláčku, mohl bys zatáhnout ty zatracené záclony? To světlo je nesnesitelné.“

„Samozřejmě, mami.“

Artemis tápal přes místnost a obzvláštní pozor si dal na nízké prádelníky a komody, kterých tu stála spousta. Nakonec sevřel prsty sametové závěsy. Na okamžik byl v pokušení doširoka je rozhrnout, ale pak si povzdechl a zatáhl skulinku.

„Děkuju, miláčku. Mimochodem, té komorné se musíme okamžitě zbavit. Není k ničemu.“

Artemis držel jazyk za zuby. Julie pracovala v domácnosti Fowlových tvrdě a věrně už tři roky. Bylo načase, aby využil matčiny roztržitosti ve svůj prospěch.

„Máš naprostou pravdu, mami. Stejně jsem to už nějakou dobu chtěl udělat. Butler má sestru, která by se myslím na to místo výborně hodila. Už jsem se ti o ní snad i zmiňoval, ne? Julie.“

Angelina se zamračila. Julie? Ano, to jméno mi připadá povědomé. No, v každém případě, horší než ta husa, co máme teď, už být nemůže. Kdy může nastoupit?“

„Hned. Řeknu Butlerovi, aby ji přivedl z domku.“

Jsi hodný chlapec, Artemisi. A teď pojď a hezky maminku obejmí.“

Artemis přistoupil k matce a ponořil se do stinných záhybů jejího županu. Voněla jako okvětní lístky na vodě. Ale ruce měla chladné a slabé.

„Miláčku,“ zašeptala tak, že Artemisovi naskočila husí kůže.

„Slyším... něco. V noci. Leze mi to po polštářích a do uší.“

Artemisovi se zase sevřelo hrdlo.

Artemis, prsty třesoucími se vyčerpáním a rozčilením, zmáčkl TISK. Z laserové tiskárny vyjela jediná stránka. Teď byla v jeho jazyce. Ano, byly tam chyby, program bylo potřeba ještě trochu doladit, ale stránka byla čitelná, a co bylo důležitější, naprosto srozumitelná.

Artemis si byl plně vědom, že je patrně prvním člověkem po tisících let, který dekódoval kouzelná slova. Rozsvítil lampičku a začal číst.

KNIHA NÁRODA

neboli pokyny ke kouzlům
a životním pravidlům

U sebe mne nos a dobře opatruj.
Bylin, zaklínadel profesor jsem tvůj.
S mocí tajemnou tvé pouto jediné.
Bez mých stránek tvoje moc se rozplyne.

Desetkráté deset přikázání mých.
Na veškeré taje řešení je v nich.
Alchymie, léky, kletby záhadné.
Všechno je ti dáno pouze skrze mne.

Na jedno však, skřítku, myslí nade vše.
Pro blátivou havěť nejsou stránky mé.
Od koho tvor Bláta tajemství mé zví,
Ten sám sebe navždy k zkáze odsoudí.

Artemis cítil, jak mu pulzuje krev v uších. Dostal je! Budou před ním malí jako mravenci. Technika odhalí každé jejich tajemství. Náhle se ho zmocnilo vyčerpání a on padl do křesla. A ještě měl

tolik práce! Nejdřív bylo potřeba přeložit čtyřicet tři stran. Stiskl tlačítko interkomu, který byl napojený na reproduktory po celém domě. „Butlere! Sežeň Julií a oba přijďte ke mně nahoru. Mám tu pár skládaček a potřebuju, abyste je sestavili.“

Na tomto místě by možná nezaškodila trocha rodinné historie. Fowlové byli skutečně legendární zločinci. Po celé generace se podle litery zákona pohybovali na straně zločinu, ovšem nahromadili takové bohatství, že si dokázali zajistit legální existenci. Ale samozřejmě, jakmile se tak stalo, skoro okamžitě se jim to přestalo zamlouvat a vrátili se ke zločinu.

Rodinné bohatství ohrozil až Artemis První, otec našeho subjektu. Po rozpadu komunistického Sovětského svazu se Artemis senior rozhodl investovat velkou část fowlovského majetku do zavedení nových lodních spojení na onen rozsáhlý kontinent. Počítal s tím, že noví spotřebitelé budou potřebovat nové zboží. Ruské mafii se ovšem moc nelíbilo, že se někdo ze Západu cpe na jejich trh, a tak se rozhodla dát mu to určitým způsobem najevo. Učinila tak prostřednictvím ukradené rakety Stinger -vypálila ji na loď *FowlStar*, která proplouvala kolem Murmanská. Artemis senior byl právě na její palubě spolu s Butlerovým strýcem a 250 tisíci plechovkami coly. Bouchlo to docela pěkně.

Fowlové se neocitli na mizině, zdaleka ne. Ale už nebyli miliardáři. Artemis Druhý se zapřísáhl, že to napraví. Obnoví rodinné bohatství. A udělá to vlastním originálním způsobem.

Jakmile byla Kniha přeložena, Artemis mohl začít plánovat pořádně. Věděl předem, jaký má konečný cíl, a teď mohl vymyslet i to, jak ho dosáhnout.

Cílem bylo samozřejmě zlato. Získání zlata. Zdálo se, že Národ si cení drahých kovů skoro stejně jako lidé. Každý skřítek má svůj vlastní poklad, ale jestli Artemis dosáhne svého, už brzy tomu tak nebude. Přinejmenším jeden z rodu skřítků bude mít na konci tohoto dobrodružství prázdné kapsy.

Po osmnácti nepřetržitých hodinách spánku a lehké snídani vstoupil Artemis do pracovny, kterou zdědil po otci. Byla to

tradičně zařízená místnost - tmavé dubové dřevo, police od země ke stropu - ale Artemis ji naplnil nejnovější počítačovou technikou. Série propojených počítačů Apple bzučela z koutů pokoje. Na jednom běžela internetová stránka CNN a z ní se pomocí DAT projektoru promítaly na stěnu velké řádky nejnovějších zpráv.

Butler už tam byl a zapínal počítače. „Vypni všechno, až na Knihu. Na tohle budu potřebovat klid.“

Komorník polekaně vzhlédl. Vysílání CNN už běželo skoro rok. Artemis byl přesvědčen, že jednoho dne přinese zprávu o záchraně jeho otce. Vypnout CNN znamenalo, že se Artemis definitivně vzdal naděje.

„Všechny?“

Artemis krátce pohlédl na zadní stěnu. „Ano,“ odpověděl nakonec.

„Všechny.“

Butler si dovilil poplácat svého zaměstnavatele lehce po rameni, jen jednou, a pak se vrátil ke své práci. Artemis zapraskal klouby na ruce. Bylo načase pustit se do toho, co uměl nejlépe - plánovat podle činy.

KAPITOLA III.

MYRTA

Myrta Krátká ležela na posteli a tiše zuřila. Na tom by nebylo nic neobvyklého. Leprikóni obecně neprosluli dobromyslností. Myrta však měla výjimečně špatnou náladu, dokonce i na skřítku. Technicky vzato byla elf, skřítek bylo jen všeobecné označení. Taký byla leprikón, ale to zas jen podle zaměstnání.

Možná že popis bude užitečnější než přednáška o skřítcích rodokmenech. Myrta Krátká měla ořechově hnědou plet', nakrátko ostříhané kaštanové vlasy a oříškové oči. Nos měla zahnutý a ústa plná a andělíčkovská, což nebylo nic divného vzhledem k tomu, že jejím pradědečkem byl Kupido. Její matka byla evropská elfka s prudkou povahou a štíhlou pružnou postavou. I Myrta byla štíhlá, měla dlouhé, na koncích zúžené prsty, které byly přímo ideální k tomu, aby se sevřely kolem obušku. Uši měla samozřejmě špičaté. Měřila přesně jeden metr, což bylo pouhý centimetr pod skřítcí průměr, ale i centimetr může hrát důležitou roli, když nemáte moc nazbyt.

Příčinou Myrtina vzteku byl velitel Břízný - ten jí šel po krku od prvního dne. Břízný se totiž rozhodl brát jako osobní urážku, že první žena-důstojnice v dějinách Řeko byla přidělena právě k jeho průzkumnickému oddílu. LEPReko neboli Lokalizační a evidenční policejní rekognoskace byla velmi nebezpečná služba s vysokým procentem úmrtnosti, a Břízný byl přesvědčený, že to není místo pro ženskou. No, ale bude si na tu myšlenku muset zvykat, protože Myrta Krátká neměla v úmyslu odejít ani kvůli němu, ani kvůli nikomu jinému.

I když by to nikdy nepřipustila, další možnou příčinou její podrážděnosti byl také Rituál. Už několik měsíců měla v úmyslu ho provést, ale nějak se jí pořád nedostávalo času. A kdyby Břízný přišel na to, že jí poklesla úroveň kouzelných schopností, okamžitě by ji nechal přeložit k dopravákům.

Myrta se skutálela z matrace a doklopýtala do sprchy. Tohle byla

jedna z výhod bydlení poblíž zemského jádra - voda byla vždycky horká. Samozřejmě žádné denní světlo, ale to zas nebyla tak vysoká cena za soukromí. Podzemí. Poslední oblast bez lidí. Nic se nevyrovná tomu, když jeden přijde po dlouhém pracovním dni domů, zruší štít a ponoří se do bublající slizové lázně. To blaho!

Skřítko se oblékla, zatáhla si zip matně zelené kombinézy až po bradu a zapnula helmu. Uniformy LEPreko teď byly docela pohodlné. Ne jako ty staromódní obleky, co se nosily dřív. Boty s přezkami a pumpky! Hrůza. Není divu, že lepríkoni jsou v lidském folklóru takové směšné postavičky. Ale možná je to tak lepší. Kdyby Blátiví věděli, že „lepríkón“ je vlastně jen zkomolené LEPrekon, tedy příslušník LEPreko, elitních policejních sil, nejspíš by se snažili je vyhubit. Je lepší zůstat nenápadní a dopřát lidem jejich navyklé představy. Nad zemským povrchem už vycházel měsíc a tak

Myrtě nezbyl čas na pořádnou snídani. Honem popadla v ledničce zbytek kopřivového koktejlu a nalila ho do sebe už v tunelech. Na hlavní cestě vládl chaos jako obvykle. Létaající vilové ucpali průchod jako kamínky hrdlo láhve. A gnómové to ještě zhoršovali, protože svými obřími kolébajícími se zadky blokovali dva pruhy. Nadávavé žáby se hemžily na každém jen trochu vlhčím místěčku a klely jako námořníci. Tenhle druh vznikl původně jako žert, ale rozmohl se jako mor. Za tohle někdo přišel o hůlku.

Myrta se probíjela davem k policejní stanici. Před Královstvím rýčů už teď vypukla potyčka. Policejní desátník Mlok se ji pokoušel urovnat. No, hodně štěstí. Tohle je vážně zlý sen. Aspoň že Myrta měla občas šanci pracovat nad zemí.

Dveře na policejní stanici blokoval rozhořčený dav. Klanová válka mezi skřety a permoníky už zase propukla naplno a policejní stanici každé ráno obléhaly davy rozzlobených rodičů dožadujících se propuštění svých nevinných ratolestí. Myrta se ušklíbla. Jestli vůbec existoval nějaký nevinný skřet, tak Myrta Krátká se s ním dosud nesetkala. Byly jich teď plné cely, vyzpěvovali hesla svých gangů a házeli po sobě ohnivými koulemi.

Myrta se vmáčkla do davu. „Uvolněte cestu,“ hulákala. „Policie!“ Okamžitě se na ni vrhli jako mouchy na smrdutku.

„Můj Mrzout je nevinný!“

„Tohle je policejní brutalita!“

„Madam, můžete vzít mému chlapečkovi dovnitř jeho deku? On bez ní neusne.“

Myrta si přepnula hledí na odraz a všechny je ignorovala. Bývaly doby, kdy uniforma zjednávala

Leprekonovi určitý respekt. Ale to už neplatí. Teď kdo má uniformu, je terč. „Promiňte, důstojnice, ale asi jsem si někam založila džbán s bradavicemi.“ „Dovolte, mladá elfko, ale moje kočka vylezla na stalaktit.“ Nebo: Jestli máte minutku, kapitánko, můžete mi říct, jak se dostanu k Fontáně mládí?“ Myrta se otrásla. Turisti! Měla svých starostí dost. Vlastně víc než tušila, jak se mělo ukázat.

V hale stanice vybíral kleptomanický permoník kapsy každému kolem, včetně policisty, ke kterému byl připoután. Myrta ho klepla po zádech obuškem. Elektrický náboj mu ožehl zadek kožených kalhot.

„Co tu zase děláte, Slámo?“

Sláma sebou škubl a kontraband se mu vysypal z rukávů.

„Kapitánko Krátká,“ zakňoural a zatvářil se lítostivě. Já si nemůžu pomoci. Jsem už takový.“

Já vím, Slámo. A my jsme zase takoví, že vás strčíme na pár set let za mříže.“

Mrkla na policistu, který permoníka zatkl.

„Těší mě, že jste takový bdělý.“

Elf se zarděl a klekl si, aby sebral z podlahy svou peněženku a služební průkaz.

Myrta spěchala kolem Břízného kanceláře a doufala, že se dostane do té své dřív, než...

„KRÁTKÁ! KE MNĚ!“

Myrta si povzdechla. Jak jinak. Už je to tady zase.

Vzala přilbu pod paždí, upravila si uniformu a vešla do kanceláře velitele Břízného.

Jeho tvář byla fialová vzteky. Vypadala tak víceméně pořád, což mu vyneslo přezdívku Řípa. Jeho podřízení vedli debaty o tom, jak dlouho asi ještě vydrží, než mu exploduje srdce. Nejčastější názor

byl něco kolem půlstoletí.

Velitel Břízný poklepal významně na měsíčník na svém zápěstí.

„No?“ obořil se na ni. „Víte, kolik je?“

Myrta cítila, jak rudne. Šla sotva o minutu pozdě. Nejmíň deset příslušníků téhle jednotky se ještě ani neráčilo objevit. Ale Břízný prostě vždycky musel pronásledovat ji.

„To ten hlavní tunel,“ zabručela chabě. „Čtyři pruhy měl ucpané.“

„Neurážejte mě těmi svými výmluvami!“ hulákal velitel. „Víte dobře, jak to v centru vypadá! Tak vstaňte o pár minut dřív!“

Byla to pravda, věděla dobře, jak to v Jistotě vypadá. Myrta Krátká se narodila a vyrostla ve městě. Od té doby, co lidé začali experimentovat s podzemní těžbou minerálů, stále víc a víc skřítků se stahovalo z podpovrchových pevnůstek do hlubin a bezpečí hlavního města Jistota. Město bylo přecpané a služby nestačily. A teď ještě vznikla nátlaková skupina požadující, aby byly do dosud pěší zóny v centru města vpuštěny automobily. Jako by to tam už dost nepáchlo, jak se tam kolébají všichni ti venkovští gnómové.

Břízný měl pravdu. Mohla by vstávat o chvilku dřív. Ale neudělá to. Aspoň dokud to nebudou muset tak dělat i všichni ostatní.

Já vím, co si myslíte,“ řekl Břízný. „Proč vás každý den honím? Proč nikdy neseřvu ty ostatní?“ , Myrta neřekla nic, ale z celého výrazu její tváře bylo vidět, že souhlasí.

Jávám řeknu proč - mám?“

Myrta riskla pokývnutí...

„To proto, že jste žena.“

Myrta cítila, jak se jí prsty samy krouží v pěst. Ona to věděla!

„Ale ne z těch důvodů, jak si myslíte,“ pokračoval Břízný. Jste první žena v Řeko. První v dějinách. Jste zkušební chroust. Maják. Miliony skřítků sledují každé vaše hnutí. Spousta nadějí se na vás upíná. Ale taky je vůči vám spousta předsudků. Budoucnost téhle policejní jednotky je ve vašich rukou. A teď zrovna bych řekl, že je tahle úloha pro vás trochu těžká.“

Myrta zamrkala. Břízný nikdy nic podobného neřekl. Obvykle to bylo jenom: „Narovnejte si přilbu,“ „Stůjte rovně,“ bia bia bia.

„Musíte být nejlepší, Krátká, to znamená lepší než kdo jiný.“ Břízný povzdechl a zabořil se do svého otáčivého křesla. Já nevím,

Myrto. Od té hamburské záležitosti nevím.“

Myrta sebou šubla. Ta „hamburská záležitost“ byla naprostá katastrofa. Jeden z pachatelů, které stíhala, proklouzl na povrch a pokoušel se vyjednávat s Blátivými oplátkou za poskytnutí azylu. Břízný musel zastavit čas, zavolat Zásahovou jednotku a vymazat čtyři paměti. Spousta ztraceného policejního času. A všechno její vinou.

Velitel sebral ze stolu formulář. „To není k ničemu. Už jsem se rozhodl. Pošlu vás do dopravního a vezmu sem desátnici Palmovou.“

„Palmovou!“ vybuchla Myrta. „Vždyť je to husa! Prázdna makovice. Z té zkušební případ neuděláte!“

Břízný zřítověl ještě víc.

„Můžu a udělám. Proč ne? Vy jste se nikdy skutečně nesnažila. Buď tak, nebo na to prostě nemáte. Je mi líto, Krátká, ale šanci jste dostala...“

Velitel se vrátil ke svým papírům. Myrta tam jen šokované stála. Všechno prohrála. Ta nejlepší pracovní šance, jakou kdy mohla v životě dostat, a ona ji vyhodila oknem. Jedna chyba, a má po budoucnosti. To přece není fér! Myrta cítila, jak se jí zmocňuje nepřičetný hněv, ale polkla ho. Tohle nebyla vhodná chvíle na to ztratit nervy.

„Pane veliteli! Já myslím, že si zasloužím ještě jednu šanci.“

Břízný ani nevzhlédl od papírů. „A proč?“

Myrta se zhluboka nadechla: „Kvůli tomu, co jsem dokázala. To mluví samo za sebe, když odmyslíme ten Hamburk. Deset úspěšných průzkumů. Ani jednou se zastavením času nebo s mazáním paměti, až na...“

„Tu věc v Hamburku,“ dodal místo ní Břízný.

Myrta to riskla: „Kdybych byla muž - některý z těch vašich skřítků - tak bychom tenhle rozhovor vůbec nevedli.“

Břízný prudce vzhlédl: „Tak moment, kapitánko Krátká ...“

Prerušilo je pípání jednoho z telefonů na velitelově stole. Pak dvou, pak tří. Na stěně za ním ožila obří obrazovka.

Břízný stiskl konferenční tlačítko a vzal všechny hovory najednou.

„Ano?“

Břízný pochybovačně sevřel rty.

„Rozumíte, Krátká? Skutečně rozumíte?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Viděla jste někdy, co takový troll dokáže?“

„Ne, pane. Zblízka ne.“

„Dobře. Tak se postarejte, aby to dneska nebylo poprvé.“

„Rozumím.“

Břízný se na ni zamračil. Já nevím, čím to je, kapitánko Krátká, ale kdykoli se mnou souhlasíte, tak začnu být nervózní.“

Břízný měl právo být nervózní. Kdyby věděl, jak tento jednoznačný průzkumný úkol skončí, nejspíš by na místě odešel do důchodu. Dnes se měly začít psát nové dějiny. A nešlo o žádné takové šťastné události, jako byl objev radia nebo přistání prvního člověka na Měsíci. Spíš by to sneslo srovnání se španělskou inkvizicí nebo s havárií Hindenburgu. Bylo to zlé pro skřítky i pro lidi. Zlé pro všechny.

Myrta vyrazila rovnou ke skluzům. Její normálně upovídaná ústa se změnila v jedinou odhodlaně sevřenou čáru. Jedna šance, nic víc. Nedovolí, aby ji cokoli rušilo v soustředění.

Přes celé Výtahové náměstí se táhla fronta žadatelů o sváteční víza, ale Myrta ji obešla prostě tak, že zamávala služebním průkazem. Jeden sveřepý gnóm odmítl ustoupit.

Jak to, že vy z LEPreka jste pořád nahoře? Kde berete ty výhody?“

Myrta se zhluboka nadechla nosem. Musí zůstat zdvořilá. „Tohle je policejní záležitost, pane. Takže dovolte, prosím.“

Gnóm se podrábkal na mohutném zadku. „Slyšel jsem, že si ty záležitosti vymýšlíte, abyste se dostali na měsíční světlo. Povídá se to.“

Myrta se pokusila o pobavený úsměv. Ale to, co na jejích rtech skutečně vykvetlo, připomínalo spíš škleb, jako by cucala citron.

„Kdo vám to říkal, ten je idiot... pane. Řeko opouští podzemí, jen pokud je to naprosto nezbytné.“

Gnóm se zamračil. Zřejmě si ty „řeči“ vymyslel sám a teď měl podezření, že ho Myrta právě nazvala idiotem. Ale než si to rozmyslel, Myrta už zmizela za dvoukřídlými dveřmi.

V operačním na ni čekal Klusák. Tenhle kentaur byl chorobně přesvědčený, že jeho dopravní a zpravodajskou síť monitorují všechny lidské zpravodajské služby. Aby mu nikdo nemohl číst myšlenky, nosil neustále na hlavě přilbu z kovové fólie.

Prudce vzhlédl, když Myrta vešla pneumatickými dveřmi dovnitř.

„Viděl vás někdo, jak sem jdete?“

Myrta o tom zapřemýšlela. „No - FBI, CIA, NSA, DEA a MI6, Jo, a WB.“

Klusák se zamračil. „WB?“

„Všichni v baráku,“ zasmála se Myrta.

Klusák se zvedl ze své otočné židle a doklapal k ní.

„Ohromně vtipné, Krátká. Až se za břicho popadám. Já myslel, že po tom Hamburku už nebudete nosit nos tak nahoru. Být vámi, radši se soustředím na to, co vás čeká.“

Myrta se sebrala. Měl pravdu.

„No dobře, Klusáku. Tak povídejte.“

Kentaur ukázal na živé vysílání z Eurosatu, přenášené na velkou plazmovou obrazovku.

„Tahle červená tečka je troll. Postupuje k Mářina Franca, opevněnému městečku poblíž Brindisi. Pokud víme, narazil náhodou na výstup E7. Zrovna vychládal po výtrysku, což je důvod, proč z toho trolla teď není křupavá pečínka.“

Myrta se ušklíbla. Skutečně skvělý vtip.

„Měli jsme štěstí, že náš subjekt cestou narazil na potravu. Asi hodinu nebo tak žvýkal dvě krávy, čímž jsme získali trochu času.“

„Dvě krávy?“ vykřikla Myrta. Jak je prosím vás veliký?“

Klusák si srovnal ochrannou přilbu. Je to samec. Plně vzrostlý. Sto osmdesát kilo, tesáky jako divoký kanec. Dost divoký kanec.“

Myrta polkla. Najednou jí Řeko připadalo jako mnohem lepší zaměstnání než Zásahová.

„Dobře. Co pro mě máte?“

Klusák se dokolébal ke stolu s vybavením. Vylovil něco, co vypadalo jako obdélníkové hodinky.

„Lokátor. Vy najdete jeho, my najdeme vás. Rutina.“

„Video?“

Kentaur připnul do příslušné prohlubně Myrtiny přilby malý

bylo sotva dost místa na bezpečnostní sedadlo.

„Co je tohle?“ zeptala se Myrta a ukázala na šedavý povlak na opěrce hlavy.

Klusák nervózně přešlápl.

„Ehm - mozkomíšní mok, myslím. Při poslední cestě došlo k netěsnosti. Ale už je to spravené. A ten policista to přežil. Přišel o pár bodů IQ, ale žije, a pít pořád může.“

„No tak to je tedy všechno v nejlepším pořádku,“ rýpla si Myrta a proplétala se klubky drátů.

Klusák jí upevnil pásy a důkladně je zkontroloval.

„Připravená?“

Myrta kývla.

Klusák poklepal na mikrofon v přilbě. „Zůstaňte v kontaktu,“ řekl a zavřel dveře.

Nemysli na to, napomínala Myrta sama sebe. Nemysli na ten dobřela rozžhavený proud magmatu, který za chvíli pohltí tohle malinké vozítko. Nemysli na to, že poletíš k povrchu a rychlost dvou machu se tě bude pokoušet obrátit naruby. A rozhodně nemysli na toho krvelačného trolla, který se tě pokusí vykuchat tesáky. Ne. Na nic z toho nemysli...

Pozdě.

Ve sluchátku se ozval Klusákův hlas. „Čas mínus dvacet,“ řekl. Jsme na bezpečném kanále, pro případ, že Blátiví začali monitorovat podzemí. Člověk nikdy neví. Jednou zachytil přenos ropný tanker ze Středního východu. To byl průšvih!“

Myrta si upravila mikrofon v přilbě.

„Soustřeďte se, Klusáku. Máte v rukou můj život!“

„Ehm... jo. Promiňte. Pojedeme po kolejích až do hlavní šachty E7, každou chvíli by tam mělo dojít k výbuchu. To by vás mělo vynést prvních sto kilometrů, pak už musíte sama.“

Myrta kývla a sevřela prsty dvě páky.

„Všechny systémy v pořádku. Rozjed'te to.“

Ozvalo se syknutí, jak motory modulu naskočily. Malé vozítko poskakovalo ve svém doku a trásl s Myrtou jako s korálkem v chrastítku. Klusáka, který jí mluvil přímo do ucha, skoro neslyšela.

„Teď jste v pomocné šachtě. Připravte se k letu, Krátká.“

Myrta vytáhla z přihrádky gumový váleček a vložila si ho mezi zuby. K čemu je rádio, když člověk polkne vlastní jazyk? Aktivovala vnější kamery a obraz z nich si promítla na obrazovku. Vstup do E7 se k ní pomalu blížil. Vzduch se chvěl. Do pomocné šachty sršely bílé jiskry. Hluk Myrta neslyšela, ale uměla si ho představit. Prudký palčivý vítr, řvoucí jako milion rozzuřených trollů.

Sevřela páky pevněji. Modul se zastavil u okraje. Skluz se táhl vzhůru i dolů. Mohutný. Nekonečný. Jako když hodíte mravence do potrubí.

„Tak pozor,“ zapraskal ve sluchátkách Klusákův hlas. „Držte si snídani. Proti tomuhle jsou horské dráhy hadr.“

Myrta kývla. S gumou v ústech nemohla mluvit, ale kentaur ji uvidí přes kameru.

„*Sajonará*, miláčku,“ řekl Klusák a stiskl tlačítko.

Plošina pod modulem se naklonila a shodila Myrtu do propasti. Sevřel se jí žaludek, jak se jí zmocnila přitažlivost a táhla ji ke středu země. Seismologická sekce měla tam dole milion sond a dokázala předvídat výbuchy magmatu s pravděpodobností 99,8 %. Ale pořád tu byly ty dvě desetiny procenta.

Pád se zdál nekonečný. A právě když se Myrta začala v duchu odepisovat, pocítila to. Ty nezapomenutelné vibrace. Pocit, že kolem jejího malého vajíčka se celý svět rozpadá. Už to bude.

„Ploutve,“ sykla přes gumový váleček.

Klusák možná něco odpověděl, ale ona ho už neslyšela. Neslyšela dokonce ani sama sebe. Napůl roztavené kameny zabubnovaly do dna modulu a odrážely ho ke stěnám šachty. Myrta to korigovala motorem.

V uzavřeném prostoru bylo strašné vedro, takové, že člověk by se usmažil, ale plíce skřítků jsou z odolnějšího těsta. Akcelerace jí lomcovala neviditelnýma rukama, vytahovala jí kůži na pažích a tvářích. Myrta mrkla, aby se zbavila slanáho potu v očích, a soustředila se na monitor. Výbuch její modul úplně pohltil. A byl to tentokrát velký výbuch. Přinejmenším stupeň sedm, dobrých pět set metrů kolem dokola. Oranžově pruhované magma vířilo a syčelo kolem ní a hledalo slabé místo kovové skořápky.

2A2B0+10200.821.32222B0+10200.821.32

Modul sténal a stěžoval si, padesát let staré spoje hrozily popraskáním. Myrta zavrtěla hlavou. To první, co udělá, až se vrátí, bude, že nakopne Klusáka do toho jeho chlupatého zadku. Připadala si jako ořech ve skořápce v čelistech gnóma. Ztracená.

Boční plát se prohnul směrem dovnitř, jako by ho udeřila obří pěst. Varovná kontrolka tlaku se rozsvítila. Myrta cítila, jak jí to tiskne hlavu. První to odnesou oči - puknou jako zralé maliny.

Podívala se po přístrojích. Ještě dvacet vteřin, než vyletí ze zážehu a začne se vznášet na termálních proudech. Těch dvacet vteřin jí připadalo jako celá věčnost. Myrta uzavřela přilbu, aby si chránila oči, a slyšela poslední nárazy kamení.

A najednou z toho byla venku, vznášela se vzhůru na poměrně mírných spirálách horkého vzduchu. Myrta přidala ke vztlakové síle vlastní motory. Teď nebyl čas vznášet se ve větru.

Kruh neonových světel nad ní hlásil přistávací zónu. Myrta se stočila vodorovně a přistávací západky stočila ke světlům. Tohle byl obtížný úkol. Mnoha pilotům z Řeko se stalo, že se dostali až sem, jenže minuli přístav a ztratili drahocenný čas. Ale to pro Myrtu neplatilo. Byla přirozený talent. První v akademii.

Ještě naposledy použila trysky a posledních sto metrů doplula setrvačností. Pomocí kormidel pod sebou proklouzla s modulem kruhem světel a dosedla do vzpěr. Západky se otočily a uzavřely se. Hotovo.

Myrta se udeřila do prsou a uvolnila pásy. Jak se dveře otevřely, kabinu zaplavil sladký nadzemní vzduch. Není nad ten první nádech po cestě skluzem. Zhluboka dýchala, aby si vyčistila plíce od zatuchlého vzduchu v modulu. Proč Národ vůbec kdy opouštěl povrch země? Občas si přála, aby její předkové byli zůstali a bojovali s Blátivými, ale ono jich bylo příliš. Na rozdíl od skřítků, kterým se mohlo narodit jen jedno dítě za dvacet let, se Blátiví množili jako krysy. Množství pokoří i magii.

I když se Myrta těšila z nočního vzduchu, cítila v něm stopy znečištění. Blátiví zničí všechno, s čím se setkají. Samozřejmě že už nežijí v blátě. Aspoň ne v téhle zemi. Ne, kdepak. Veliká nazdobená obydlí, kde mají pokoje na všechno - pokoje na spaní, pokoje na jídlo, dokonce i pokoje, kam chodí na toaletu! V domě!

Myrta se otrásla. Vykonat potřebu ve vlastním domě, no fuj. Jak nechutné! Jediná dobrá věc na vyprazdňování je, že se minerály vracejí zemi, ale Blátiví dokázali zničit dokonce i tohle, protože ty... věci... polévají láhvemi modrých chemikálií. Kdyby jí byl před sto lety někdo řekl, že lidé budou z hnojiva odstraňovat hnojivé látky, doporučila by mu, aby si nechal do hlavy navrtat pár průduchů.

Myrta odepnula z nosiče křídla. Byly to dva ovály s velkým neohrabaným motorem. Nešťastně si povzdechla. Vážky. Tenhle model nenáviděla. Benzinový motor - no věřili byste tomu? A těžší než prase obalené blátem. To takový Kolibřík Z7, to bylo něco jiného. Tichounký, se satelitně napájenou solární baterií, na kterou obletíte svět dvakrát dokola. Jenže nahore už zase škrtali v rozpočtu.

Lokátor na jejím zápěstí začal pípat. Byla v dosahu. Myrta vystoupila z modulu do doku. Byla v kamuflovaném pahorku známém jako „pevnost skřítků“. A Národ tu skutečně také kdysi žil, než se musel stáhnout hlouběji pod zem. Moc techniky tady nebylo. Jen pár externích monitorů a sebedestrukční zařízení pro případ, že by byl dok objeven.

Na obrazovkách nebylo nic. Všude klid. Pneumatické dveře byly trochu nakřivo, jak se jimi troll prodral ven, ale jinak se všechno zdálo funkční. Myrta si připnula křídla a vyšla ven.

Italská noc byla jasná a svěží, voněla olivami a vínem. V tuhé trávě cvrčeli cvrčci a můry se třepotaly ve slunečním světle. Myrta se usmála. Tohle bohatě stojí za všechno to riziko.

Když je řeč o riziku... Podívala se na lokátor. Světélko bylo teď mnohem jasnější. Troll byl už skoro u hradeb města! Přírodu může obdivovat, až její úkol skončí. Teď byl čas akce.

Myrta zapojila motor křídel a trhla přes rameno startovací šňůrou. Nic. Tíše zuřila. Každé rozmazlené dítě v Jistotě má Kolibříka na výlety do divočiny, zato policie se musí spokojit s křídly, která nestála za nic, ani když byla nová. Škubla za šňůru znova a pak ještě jednou. Napotřetí motor chytil a vyplivl do vzduchu proud kouře a výfukových plynů. Křídla se pozvolna rozeběhla do stabilního rytmu a s dost značnou námahou pozvedla kapitánku

Myrtu Krátkou k noční obloze.

Dokonce i bez lokátoru by nebylo těžké trolla sledovat. Zanechával za sebou stopu zkázy širší než tunelový bagr. Myrta letěla nízko, využívala stromů a cárů mlhy a sledovala trollovu trasu. Zuřící stvoření po sobě zanechalo široký průsek ve vinici, změnilo kamennou zeď v trosky a hlídacího psa vyděsilo tak, že ještě teď kňučel ve křoví. Pak přelétala nad kravami. Nebyl to hezký pohled. Nebudeme zacházet příliš do detailů, jen si řekněme, že kromě rohů a kopyt toho moc nezbylo.

Červená tečka teď také pípala čím dál hlasitěji. Hlasitěji znamenalo blíž. Viděla pod sebou městečko usazené na nízkém vršku a obehnané středověkými hradbami. Ve většině oken se dosud svítilo. Čas na trochu magie.

Mnoho kouzel připisovaných Národu jsou pouhé pověry. Ale jeho příslušníci přece jen mají určitou moc. Patří k ní hojení, *mesmer* a krytí. Krytí neboli štít je vlastně nesprávný název. Ve skutečnosti skřítci vibrují s tak vysokou frekvencí, že nejsou nikdy na jednom místě natolik dlouho, aby byli vidět. Lidé si mohou všimnout lehkého chvění vzduchu, když dávají dobrý pozor - a to oni dávají málokdy. A i tak to chvění připisují vypařování. To je pro Blátivé typické, že si vymýšlejí složitá vysvětlení pro jednoduché jevy.

Myrta nasadila štít. Dalo jí to tentokrát trochu víc práce než jindy. Cítila to podle toho, že jí na čele vystoupil pot. Už by doopravdy měla vykonat Rituál, pomyslela si. Čím dřív, tím lip.

Její myšlenky přerušil nějaký rámus dole pod ní. Něco, co nezapadalo do obvyklých nočních zvuků. Myrta si upravila výstroj na zádech a letěla se na to podívat blíž. Jen podívat, připomněla si, to je její práce. Příslušník Řeko letí nahoru skluzy, aby vypátral cíl, kdežto Zásahová si jede v pěkném polstrovaném transportéru.

Troll byl přímo pod ní a bušil do hradeb města, které se pod jeho mocnými prsty rozpadaly na kusy. Myrta div nevykřikla. To byla obluda! Veliký jako slon a desetkrát zuřivější. Ale tenhle konkrétní byl víc - ten byl vyděšený.

„Kontrolo,“ hlásila Myrta do mikrofону. „Uprchlík objeven. Situace na povrchu kritická.“ i Na druhém konci byl Břízný osobně.

„Upřesněte, kapitánko.“

Myrta namířila svou kameru na trolla.

„Uprchlík se probourává hradbami. Hrozí bezprostřední kontakt. Jak daleko je Zásahová?“

„Dorazíme nejdřív za pět minut. Jsme ještě v transportéru.“

Myrta se kousla do rtu. Břízný je v transportéru?

„To je moc dlouho, veliteli. Celé to město do deseti vteřin vybuchne... letím dovnitř.“

„Nepovoluje se, Myrto... kapitánko Krátká. Nemáte pozvání. Znáte zákon! Držte pozici.“

„Ale veliteli ...“

Břízný ji nenechal ani domluvit. „Ne! Žádné ale, kapitánko. Držte se stranou. To je rozkaz!“

Celé Myrtino tělo jako by bylo jedno velké bušící srdce. Benzinové zplodiny jí otupovaly mozek. Co může dělat? Jak se správně rozhodnout? Má ctít životy, nebo rozkazy?

Pak troll prolomil zeď a noční ticho prořízl dětský hlásek:

„*Aiuto!*“

Pomoc! To je pozvání. Nebo by se to tak s přimhouřenýma očima dalo vyložit.

„Promiňte, veliteli. Troll je šílený ze světla a uvnitř jsou děti.“

Uměla si představit Břízného tvář, fialovou vzteky. Do mikrofonu skoro prskal: Já vás degraduju, Krátká! Příštích sto let strávíte jako pěší hlídka v kanalizaci!“

Ale nebylo to k ničemu. Myrta odpojila mikrofon a vrhla se za trollem.

Kapitánka Krátká narovнала tělo a proklouzla dírou. Byla zřejmě v restauraci. V plné restauraci. Trolla dočasně oslepilo elektrické světlo a teď sebou škubal uprostřed místnosti.

Hosté byli šokovaní. Dokonce i dětská prosba se vytratila. Všichni nevěřícně zírali, na hlavě komicky nasazené směšné čepice. Číšníci strnuli a velké talíře *pasty* se jim chvěly na roztažených prstech. Buclaté italské děti si zakrývaly oči buclatými ručkami. Takhle to na začátku bylo vždycky: šokované ticho. Následoval jekot.

Na podlahu dopadla láhev vína. Přerušila kouzlo. Rámus začal. Myrta podrážděně sykla. Trollové nenávidí hluk skoro stejně jako

světlo.

Troll pozvedl mohutná chlupatá ramena a jeho zatahovací drápy vyklouzly s hrozivým vžžž. Klasické chování šelmy. Ta bestie se chystala zaútočit.

Myrta vytáhla zbraň a nastavila ji do druhé polohy. Nemohla trolla za žádných okolností zabít. Dokonce ani proto, aby zachránila lidi. Ale rozhodně mohla rozptýlit jeho pozornost, než dorazí Zásahovka.

Namířila na trollovo slabé místo na spodině lebeční a dala mu pocítit dlouhý výboj koncentrovaných iontových paprsků. Obluda se zapotácela, pár kroků odklopýtala a pak se doopravdy rozzuřila.

To je dobré, říkala si v duchu Myrta. Mám štít. Jsem neviditelná. Ti čumilové tady mají dojem, jako by ten pulzující modrý paprsek vycházel prostě ze vzduchu.

Troll se na ni otočil. Jeho zablácené zacuchané vlasy se houpaly, jako by mu z hlavy visely svíčky.

Nepanikař! Nevidí tě.

Troll popadl jeden stůl.

Jsi neviditelná. Úplně neviditelná!

Troll pozvedl stůl chlupatou paží a hodil.

Vzduch se jen zachvěl.

Stůl jí letěl přímo na hlavu.

Myrta uhnula. O vteřinu později, než měla. Stůl zasáhl její křídla a urazil nádrž s benzinem. Ta se točila vzduchem a rozstříkovala hořlavou tekutinu.

Italské restaurace, jak jistě víte, jsou plné svíček. Vzápětí nádrž přímo zasáhla jeden velký svícen a okamžitě vzplanula jako smrtící ohňostroj. Většina benzinu dopadla na trolla. Myrta na něj dopadla také.

Troll ji musel vidět. O tom nebylo nejmenších pochyb. Mžoural na ni přes nenáviděné světlo a mračil se bolestí a strachem. Její štít nefungoval. Kouzlo, jímž byla obdařena, bylo totam.

Myrta se kroutila v trollově sevření, ale nebylo jí to k ničemu. Ten netvor měl prsty velké jak banány, ale zdaleka ne tak měkké. Vymáčkával jimi Myrtě neuvěřitelně snadno dech z hrudi. Drápy ostré jako jehly drásaly odolný materiál její uniformy. Každou

chvilku už ho protrhnou, a tím to skončí.

Myrta nebyla schopná uvažovat. V restauraci vládl naprostý zmatek. Troll cvakal tesáky a pokoušel se zakousnout se jí do přilby. Myrta i přes filtry cítila jeho páchnoucí dech. Cítila také pach spálené kožešiny, jak se mu oheň šířil po zádech.

Netvorův zelený jazyk přešel Myrtě po hledí přilby a oslintal její spodní část. Hledí! To je ono. Její jediná šance. S námahou zkroutila ruku tak, aby dosáhla na ovládání přilby. Tunelová světla. Pronikavé paprsky.

Stiskla zapuštěné tlačítko a 800 wattů nestíněného světla zazářilo ze dvou reflektorků nad jejíma očima.

Troll couvl a mezi řadami strašlivých zubů zaburácel pronikavý výkřik. Desítky sklenic a lahví popraskaly na místě. Na zuboženou oslepenou bestii to bylo příliš. Nejdřív výboj, pak oheň a teď tohle. Šok a bolest pronikly až do mrňavého mozečku a přikázaly mu, aby vypnul. Troll poslechl a upadl s téměř komickou strnulostí. Myrta se odkutálela, aby se vyhnula ostrému trollímu tesáku.

Bylo naprosté ticho, až na cinkot sklenic, praskot doutnajících srstí a náhlý prudký kolektivní výdech. Myrta se nejistě zvedla. Sledovaly ji spousty očí - lidských očí. Byla stoprocentně viditelná. A ti lidé dlouho klidní nezůstanou. Tenhle druh to nedokáže. Bylo třeba je především izolovat.

Pozvedla prázdné dlaně. Gesto míru.

„*Scusatemi tutti*,“ řekla, jazyk jí nedělal potíže.

Italové, za všech okolností galantní, zamručeli něco o tom, že to nestojí za řeč.

Myrta sáhla pomalu do kapsy a vytáhla malou kouli. Položila ji doprostřed na podlahu.

„*Guardate*,“ řekla. Dívejte se.

Hosté poslechlí a nakláněli se, aby viděli malou stříbrnou kouli. Tikala, stále rychleji a rychleji, jako by odpočítávala čas. Myrta se otočila ke kouli zády. Tři, dva, jedna...

Bum! Blesk! Masové bezvědomí. Nic fatálního, ale asi tak za čtyřicet minut je bude všechny bolet hlava. Myrta povzdechla. Byla v bezpečí. Aspoň prozatím. Doběhla ke dveřím a zastrčila zástrčku. Nikdo nesměl ven ani dovnitř. Leda tou velkou dírou ve zdi. Pak

uhasila doutnajícího trolla hasicím přístrojem, který visel na zdi, a jen doufala, že ten ledový prášek spící obludu neprobere.

Myrta se rozhlédla po té spoušti, kterou napáchala. Nebylo pochyb, tohle byla hrůza. Horší než Hamburk. Břízný ji stáhne z kůže zaživa. To by se radši znova utkala s trollem. Byla si jistá, že je to konec její kariéry. Ale najednou jí to kdovíproč nepřipadalo tak důležité, protože ji bolela žebra a zoufale jí začínala třesit hlava. Třeba by si mohla odpočinout, jenom na vteřinku, aby se dala dohromady, než se objeví Zásahová.

Ani se neobtěžovala hledat židli. Prostě dovolila svým nohám, aby pod ní podklesly, a svezla se na šachovnicové linoleum na podlaze. Vzbudit se a mít před sebou tvář velitele Břízného, to je jako zlý sen, Myrta se prudce probrala a na vteřinu by byla přísahala, že v těch očích zahlédla cosi jako starost. Ale ta rychle vyprchala a vystřídala ji obvyklá zuřivost.

„Kapitánko Krátká!“ řval bez ohledu na její migrénu. „Co se to tady pro všechno pod světem dělo?“

Myrta se otřeseně zvedla.

Já... Bylo... Tady se...“ Věty se jí prostě nedařily.

„Neuposlechla jste přímý rozkaz. Říkal jsem vám, ať se držíte zpátky! Víte dobře, že je zakázané vstupovat do lidských budov bez pozvání.“

Myrta zatřepala hlavou, aby se zbavila stínů před očima.

Já jsem pozvání měla. Dítě tu volalo o pomoc.“

„No to je dost pochybný argument, Krátká.“

Je na to precedens, pane. Desátník Sovinec versus stát. Porota rozhodla, že volání uvězněné ženy o pomoc se dá přijmout jako pozvání do budovy. Ostatně vy jste tady teď všichni také. To znamená, že jste to pozvání přijali stejně jako já.“

„Hmm,“ zamručel pochybovačně Břízný. „Asi jste měla štěstí. Mohlo to být horší.“

Myrta se rozhlédla kolem. O moc hůř to už dopadnout nemohlo. Z restaurace zbyly trosky a v nich leželo na čtyřicet lidí. Technici připínali bezvědomým hostům ke spánkům elektrody pro výmaz paměti.

„Podařilo se nám oblast uzavřít, i když půl města tady mlátilo na

dveře.“

„Co ta díra?“

Břízný se zasmál. „Podívejte se sama.“

Myrta se ohlédla. Zásahová napíchla do běžné zásuvky holografické zařízení a zalepila díru obrazem neporušené zdi. Hologramy jsou docela užitečné pro okamžité správký, ale při bližším zkoumání neobstojí. Každý, kdo by si zeď pořádně prohlédl, by si všiml, že ten poněkud průsvitný kus zdi je přesně stejný jako ten vedlejší. V tomhle případě tu byly dvě identické pavučiny trhlin a dvě reprodukce téhož Rembrandta. Ale lidé uvnitř v pizzerii nebyli ve stavu, aby mohli zkoumat zdi, a než se proberou, opraví Telekinetická divize zeď doopravdy a paranormální zážitek bude z jejich mysli vymazán.

Z toalety vyrazil příslušník Zásahové.

„Veliteli!“

„Ano, seržante?“

„Tam vevnitř je člověk, pane. Bezvědomé vlny k němu nepronikly. Jde sem, pane. Táhle!“

„Kryjte se!“ vyštěkl Břízný. „Všichni štíty!“

Myrta se o to pokusila. Skutečně se snažila. Nešlo to však. Její kouzlo neúčinkovalo. Z toalety se vybatolil chlapeček, víčka ztěžklá spánkem. Ukázal buclatým prstíčkem přímo na Myrtu.

„*Ciao, folletta*,“ řekl a vylezl tatínkovi na kolena, aby pokračoval ve spaní.

Břízný se objevil znova ve viditelném spektru. Zuřil ještě víc než předtím, pokud to bylo vůbec možné.

„Co se stalo s vaším štítem, Krátká?“ Myrta polkla.

„Stres, veliteli,“ zkusila to.

Břízný jí na to ale neskočil. „Vy jste mi lhala, kapitánko. Vy vůbec nejste nabitá, co?“

Myrta mlčky zavrtěla hlavou.

Jak je to dlouho, co jste naposledy provedla Rituál?“

Myrta se hryzala do rtu. „No... asi... čtyři roky, pane.“

Břízného málem ranila mrtvice.

„Čtyři... čtyři roky? To je zázrak, že jste vydržela takhle dlouho! Proved'te ho ihned. Ještě dnes! Bez kouzelné moci se do podzemí

nevracejte. Jste nebezpečná sobě i kolegům!“

„Ano, pane.“

„Vezměte si od Zásahové jedny Kolibříky a leťte rovnou do staré vlasti. Dnes je úplněk.“

„Ano, pane.“

„A nemyslete si, že na tuhle spoušť zapomenu. O tom si promluvíme, až se vrátíte.“

„Ano, pane. Dobře, pane.“

Myrta se obrátila k odchodu, ale Břízný si odkašlal, aby získal její pozornost.

„Ehm, a kapitánko Krátká...“

„Ano, pane?“

Břízného tvář ztratila obvyklou fialovou barvu a vypadalo to, že je dokonce v rozpacích.

„Ta záchrana životů, to byla dobrá práce. Mohlo to být horší, mnohem horší.“

Myrta se pod hledím rozzářila. Třeba ji nakonec z Řeko přece jen nevykopnou.

„Díky, pane.“

Břízný něco zabručel a jeho tvář opět dostala obvyklý purpurový nádech.

„A teď zmizte a nevracejte se mi dřív, než budete nabitá kouzlem až po špičky uší!“

Myrta povzdechla. Tomu se říká vděk.

„Ano, pane. Už letím, pane.“

ÚNOS

Hlavní Artemisův problém byl, jak najít leprióna. Ona to byla dost vychytralá cháska, už se na světě vyskytovali Bůh sám ví kolik staletí, ale pořád neexistovala ani jedna fotka, jediný záběr videa. Dokonce ani žádná novinářská kachna jako třeba u lochnesky. Moc společenská partička to tedy není. A mazaní jsou jako opice. Ještě nikomu se nikdy nedostalo do rukou zlato skřítků. Jenže taky nikdo nikdy neměl v rukou Knihu. A hádanky bývají prosté, když držíte v ruce klíč.

Artemis povolal sourozence Butlerovy do své pracovny a teď k nim hovořil od malého řečnického pultíku.

„Existují určité rituály, které musí každý elf provádět, aby obnovil svou kouzelnou moc,“ vysvětloval Artemis. Butler a Julie kývli, jako by to byla normální porada. Artemis zalistroval v Knize a vybral z ní jednu pasáž:

*Jen země ti může novou sílu dát,
za velkodušnost třeba dík jí vzdát.
Kouzelné semeno vynes z hloubi
kde úplněk, starý dub a krouživá voda se snoubí.
Odnes ho pryč a jinde zakopej,
dar za svou moc zpět zemi odevzdej.“*

Artemis Knihu zavřel. „Chápete?“

Komorník i Julie horlivě přikyvovali, ale pořád vypadali, že nechápou vůbec nic.

Artemis povzdechl. „Leprión je vázaný určitými rituály. Velmi konkrétními rituály. A ty můžeme využít k tomu, abychom některého vystopovali.“

Julie zvedla ruku, ačkoli byla o čtyři roky starší než Artemis.

„Ano?“

„Totiž, já nevím, Artemisi,“ řekla a kroutila si při tom pramen

světlých vlasů způsobem, který několik místních mladíků považovalo za vysoce přitažlivý. „Ti lepríkoni.“

Artemis se zamračil. To bylo špatné znamení. „O co ti jde, Julie?“

„No, leplikóni. Vy přece víte, že doopravdy nejsou, ne?“

Butler sykl. Tohle byla jeho chyba. Nějak se nikdy nedostal k tomu, aby vysvětlil své sestře, o co v tomhle případě jde.

Artemis se na něj káravě zamračil.

„Butler s tebou o tom ještě nemluvil?“

„Ne. Měl?“

„Ano, to tedy měl. Možná si myslel, že by ses mu smála.“

Butler poposedl. Přesně tohle si skutečně myslel. Julie byla jediný člověk na světě, který se mu smál s trapnou pravidelností. Většina ostatních lidí to zkusila jednou. Pouze jednou.

Artemis si odkašlal. „No, řekněme, že budeme napříště vycházet z předpokladu, že elfové skutečně existují a že já nejsem blekotající idiot.“

Butler celý nesvůj přikývl. Julie moc přesvědčeně nevypadala.

„Takže. Jak už jsem říkal, příslušník Národa musí vykonat určitý konkrétní rituál, aby obnovil svou kouzelnou moc. Podle mého výkladu musí sebrat semeno ze starého dubu u ohybu řeky. A musí to udělat za úplňku.“

V Butlerových očích se rozsvítila jiskřička pochopení. „Takže nám prostě stačí...“

„Prozkoumat snímky z meteorologických satelitů, což jsem už udělal. Budete se divit, ale těch starých dubů tak moc nezbylo, když vezmeme v úvahu jen stoleté a starší. Přidejte k tomu ohyb řeky a úplněk a zjistíte, že v téhle zemi existuje přesně sto dvacet devět míst, které je potřeba sledovat.“

Butler se spokojeně usmál. Sledování! Teď pán hovořil jeho jazykem.

Je potřeba nejdřív udělat určité přípravy na příjezd našeho hosta,“ řekl Artemis a podal Julii strojem popsaný list formátu A4. „Tyhle úpravy se musejí provést ve sklepě. Zaříd’ to, Julie. Do písmene.“

„Ano, Arty.“

Artemis se zamračil, ale jen trochu. Z důvodů, kterým sám tak docela nerozuměl, mu nevadilo, když mu Julie říkala zdrobnělinou,

kterou ho oslovovala jeho matka.

Butler si zamýšleně mnul bradu. Artemis si toho gesta povšiml.

„Dotaz?“

„No, Artemisi... ta víla v Ho Či Minově Městě...“

Artemis kývl. Já vím. Myslíš - proč jsme prostě neunesli ji?“

„Ano, pane.“

„Či Lun v *Almanachu Národa*, což je rukopis ze sedmého století zachráněný ze ztraceného města Sh'shamo, praví: *Když skřítek požije pálenky s Blátivými* - to jsme mimochodem my - *je provždy mrtev pro své bratry a sestry*. Takže nebyla záruka, že tahle konkrétní víla má cenu třeba jen jediného gramu zlata. Ne, příteli, potřebujeme čerstvou krev. Jasně?“ Butler kývl.

„Dobře. A teď - na ty naše výlety při měsíčku si budeme muset opatřit několik věcí.“

Butler si prohlížel seznam: základní polní výbava, pár poněkud neobvyklých položek, ale nic příliš záhadného, až na...

„Sluneční brýle? Na noc?“

Když se Artemis usmál jako teď, člověk skoro čekal, že mu z dásní vyskočí upíří tesáky.

„Ano, Butlere. Sluneční brýle. Věř mi.“

A Butler tak učinil. Bez odmlouvání.

Myrta zaktivovala termální cívku ve skafandru a vystoupala do čtyř tisíc metrů. Křídla typu Kolibřík představovala špičku ve svém oboru. Na ukazateli baterie svítily čtyři červené pruhy - což bylo víc než dost na krátký výlet po Evropě a přes Britské ostrovy. Samozřejmě že podle pravidel měla cestovat nad vodou, kde jen to bylo možné, ale Myrta nikdy nedokázala odolat pokušení shodit si sněhovou čepičku z nejvyššího vrcholku Alp, když letěla kolem.

Skafandr Myrtu chránil před nejhorší nepohodou, ale i tak cítila, jak prochládá. Měsíc z téhle výšky vypadal obrovský a krátery na jeho povrchu se daly snadno rozlišit. Dnes to byla dokonalá koule. Magický úplněk. Imigrační oddělení bude mít plné ruce práce, protože tisíce elfů, kterým se stýská po povrchu, to neodolatelně potáhne nahoru.

A velké procento z nich se tam také dostane a při svých

radovánkách pravděpodobně způsobí pěkný zmatek. Zemský plášť je doslova prošpikovaný chodbami a vstupy a pro policii je naprosto nemožné všechny je uhlídat.

Myrta letěla podle pobřeží Itálie do Monaka a odtamtud přes Alpy do Francie. Milovala létání, jako ostatně všichni elfové. Podle Knihy mívali kdysi vlastní křídla, ale vývoj je o tuhle kouzelnou moc připravil - všechny kromě vil a vílu. Jedna teorie tvrdila, že Národ se vyvinul z létavých dinosaurů. Snad pterodaktylů. Většina kosterního systému horní poloviny těla byla stejná. Tahle teorie by rozhodně vysvětlovala ten malý kostní výběžek pod každou lopatkou.

Myrta si chvíli pohrávala s myšlenkou navštívit Disneyland u Paříže. Policie tam měla několik svých stálých agentů, z nichž většina sídlila v expozici Sněhurky. Bylo to jedno z mála míst na zemi, kde si příslušníků Národa nikdo nevšímal. Ale kdyby ji vyfotografoval nějaký turista a ta fotka se ocitla na internetu, tak už by jí Břízný docela určitě služební průkaz sebral. Lítostivě povzdechla a přeletěla nad sprškou barevných ohňostrojů.

Jakmile se Myrta dostala nad La Manche, snesla se níž, těsně nad vlny s bílými hřebínky. Zavolala na delfíny a ti vypluli k povrchu a srovnali s ní rychlost. Viděla na nich stopy znečištění, které jim louhovalo kůže doběla a způsobovalo jim rudé vředy na zádech. A i když se usmívala, srdce jí pukalo. Blátiví toho mají hodně na svědomí.

Konečně se před ní objevilo pohoří. Stará vlast. Éiríú, kraj, kde se započal čas. Nejmagičtější místo na celé planetě. Právě tady před deseti tisíci lety bojovala dávná rasa elfů, Dé Danann, s démony Formoriany a silou svých čaromocných výbuchů přitom vyhloubila slavnou Cestu obrů. Tady stála Lia Fáil, skála ve středu vesmíru, kde byli korunováni králové elfů a později i člověk Ard Rí. A také Blátiví tady bohužel byli nejvíc naladěni na čary a kouzla, což mělo za následek mnohem větší počet spatřených příslušníků Národa než kdekoli jinde na celé planetě. Zbytek světa naštěstí předpokládal, že Irové jsou blázni, což ani sami Irové nijak zvlášť nevyvraceli. Kdovíproč si vzali do hlavy, že každý elf s sebou všude vleče hrnec zlata. Pravda je, že lepríkoni mají určité fondy na

výkupné vzhledem k vysokým rizikům, které jim jako příslušníkům LEPreko přináší jejich práce, ale žádný člověk z nich ještě nic nedostal. Což ovšem Irům obecně nijak nebránilo v tom, aby se kradli ke konci duhy a doufali, že vyhrají v nezemské loterii.

Ale přes to všechno, pokud existovala nějaká skupina lidí, k níž elfové cítili náklonnost, byli to Irové, snad pro tu jejich výstřednost. A jestliže byl Národ doopravdy nějak spřízněn s lidmi, jak tvrdila jiná teorie, pak bylo dost pravděpodobné, že to všechno začalo právě tady, na Smaragdovém ostrově.

Myrta zapnula mapu na náramkovém lokátoru a nechala ji hledat magická místa. Nejlepší by samozřejmě bylo Tara, poblíž Lia Fáil, ale v takové noci jako ta dnešní bude každý elf, který má nadzemní povolení a dodržuje tradice, tancovat kolem posvátného místa, takže bude lepší se mu vyhnout.

Nedaleko odtud byla ještě jedna méně významná lokalita, hned u jihovýchodního pobřeží. Byl tam snadný přístup ze vzduchu, ale pro Lidi vázaně na zem to bylo místo vzdálené a opuštěné. Myrta přitáhla páčku a sestoupila do osmdesáti metrů. Letěla těsně nad ježatým jehličnatým lesem a vynořila se na louce zalité měsíčním světlem. Stříbrná nit řeky dělila pole na dvě části, a tam, pěkně uhnízděný ve smyčce meandru, stál hrdý dub.

Myrta zkontrolovala na lokátoru přítomnost živých bytostí. Když usoudila, že kráva o dvě pole dál nepředstavuje žádné nebezpečí, vypnula motory a sklouzla k úpatí mohutného stromu.

Čtyři měsíce čekání! Dokonce i Butler, dokonalý profesionál, se už začínal děsit těch dlouhých nocí vlhka a hmyzích štípnutí. Naštěstí úplněk nebyl každou noc.

Vždycky to bylo stejné. Krčili se ve svém úkrytu chráněném fólií v naprostém tichu, Butler opakovaně kontroloval své přístroje, kdežto Artemis se nepohnutě díval do hledáčku. V takových chvílích se v jejich uzavřeném prostůrku zdála příroda ohlušující. Butler si toužil hvízdát, povídat nebo jakkoli přerušit to nepřirozené ticho. Ale Artemis byl absolutně soustředěný. Nepřipustil by žádné vyrušení, žádné polevení pozornosti. Tohle bylo nanejvýš důležité.

Dnes byli na jihovýchodě. Zatím to bylo to nejméně dosažitelné stanoviště ze všech. Butler se musel třikrát vrátit ke džípu, aby všechno vybavení odtahal přes jednu lávku, močál a dvě pole. A teď bude muset dřepět v úkrytu, v němž mu špinavá voda z příkopu prosakuje zadnicí kalhot. Artemisovi se nějak podařilo zůstat úplně čistý.

Úkryt byl zkonstruován velice vynalézavě a o práva na jeho výrobu už projevilo zájem několik stran - většinou z vojenských kruhů. Artemis se však rozhodl prodat patent na něj nadnárodnímu výrobcí sportovních potřeb. Tento úkryt z elastické polymerové fólie spočíval na kostře ze skleněných vláken, vybavené mnoha klouby. Fólie, podobná té, kterou užívá NASA, zachycovala teplo uvnitř a zároveň zabráňovala tomu, aby se maskovaný vnější povrch přehříval. To znamenalo, že si úkrytu nevšimne žádné zvíře citlivé na teplo. Spousta kloubů zajišťovala, že se úkryt pohyboval skoro jako tekutina a vyplnil každou prohlubeň, do které jste ho položili. Pohotovostní úkryt a pozorovatelná zároveň. Člověk prostě hodil pytel do jámy a zatahl za šňůrku.

A přece žádná vynalézavost na světě nedokázala vylepšit atmosféru uvnitř. Artemisovi něco dělalo starosti. Bylo to zřejmé z vějířků předčasných vrásek, které se šířily z koutků jeho tmavomodrých očí.

Po několika nocích neplodného hlídkování sebral Butler dost odvahy, aby vznesl dotaz...

„Artemisi,“ začal váhavě. Já vím, že mi do toho nic není, ale vidím, že se něco děje. A jestli bych vám mohl v čemkoliv pomoci...”

Artemis několik minut nepromluvil. A těch pár chvil Butler viděl tvář malého chlapce. Dítěte, jímž by Artemis býval mohl být.

„Moje matka, Butlere,“ řekl nakonec. „Začínám si dělat starosti, jestli se vůbec někdy ...“

V té chvíli se indikátor červeně rozblikal.

Myrta zavěsila křídla na spodní větev a odepnula si přilbu, aby si trochu provětrala uši. Na elfí uši je třeba dávat pozor - pár hodin pod přilbou a začnou se loupát. Promasírovala si špičky boltců. Žádná vyschlá kůže. To bylo proto, že si je každý den promazávala

hydratačním krémem, ne jako někteří mužští příslušníci LEPreko. Ti když si sundali přilby, vypadalo to, že začalo sněžit. Myrta se zastavila a dopřála si chvilku na to, aby mohla obdivovat výhled. Irsko je rozhodně malebné. To nedokázali zničit ani Blátiví. Aspoň zatím ne... Ale nejspíš jim bude stačit ještě jedno dvě století. Řeka před ní se měkce vinula jako stříbrný had a stejně jako had i syčela, jak voda šplouchala po kamenitém dně. Nad hlavou šuměl Myrté dub a jeho větve o sebe v chladném větru skřípaly. A teď do práce. Na turistiku má celou noc, jen co dokončí to, proč sem přišla. Semeno! Potřebovala semeno. Sklonila se k zemi a odhrnula z ní suché listí a větévky. V prstech sevřela hladký žalud. Tak tohle nebylo těžké, pomyslela si. Teď už stačí zasadit ho někde jinde a kouzelná moc se jí naplno vrátí.

Butler se podíval na přenosný radar a pro jistotu stáhl zvuk, aby přístroj neprozradil jejich polohu. Červená linie putovala po obrazovce s nesnesitelnou vleklostí, a pak... *Blik!* U stromu se objevila vzpřímená postava. Příliš malá na dospělého, nesprávné proporce na dítě. Butler ukázal Artemisovi vztyčený palec. Pravděpodobně budou úspěšní!

Artemis kývl a popruhem si připnul na hlavu zrcadlové sluneční brýle. Butler následoval jeho příkladu a pak otevřel kryt hledáčku své zbraně. Tohle nebyla obyčejná puška na šípky. Byla speciálně vyrobena pro lovce slonoviny a svým dosahem a rychlostí palby se vyrovnala kalašnikovu. Butler ji po popravě toho keňského pytláka koupil za babku od jednoho vládního úředníka.

Vyplížili se do noci, obratně a bezhlesně. Malá postavička před nimi si z ramen sňala nějakou konstrukci a zvedla přilbu. Objevila se tvář, která zcela jistě nepatřila člověku. Butler si omotal řemen pušky dvakrát kolem zápěstí a opřel si pažbu o rameno. Aktivoval hledáček a uprostřed zad té postavy se objevila červená tečka. Artemis kývl a jeho sluha stiskl spoušť.

A přesto, že pravděpodobnost něčeho takového byla asi jedna ku milionu, přesně v té chvíli se postava sehnula k zemi.

Myrtě něco hvízdlo nad hlavou - něco, co se v měsíčním světle

zatřpytilo. Měla dost zkušeností na to, aby si uvědomila, že je pod palbou, a okamžitě se schoulila, aby představovala co nejmenší terč. Tasila pistoli a kutálela se ke stromu, který ji mohl aspoň trochu ochránit. V duchu horečně hledala nějaké vysvětlení. Kdo na ni může střílet a proč?

Něco čekalo vedle stromu. Něco přibližně o velikosti hory, ale mnohem pohyblivější.

„Moc hezká stříkačka,“ řekla ta postava a sevřela ruku, v níž Myrta držela pistoli, do pěsti asi o velikosti tykve.

Myrtě se podařilo vyprostit prsty těsně předtím, než praskly jako suché špagety.

„Nepředpokládám, že se vzdáš dobrovolně?“ řekl chladný hlas za ní.

Myrta se otočila, připravená k boji.

„Ne,“ povzdechl melodramaticky chlapec, „asi ne.“

Myrta nasadila tak statečný výraz, jaký jen dokázala.

„Nepřibližuj se, člověče. Nevíš, s kým máš co do činění.“

Chlapec se zasmál: „Ale kdepak, elfko. Řekl bych, že jestli tu někdo nezná fakta, jsi to ty.“

Elfko? On o ní ví, že je elf.

„Mám kouzelného písečného červa. Bohatě stačí z tebe i z té tvé gorily nadělat hnůj.“

Chlapec přikročil blíž. „Statečná slova, slečno. Ale lživá. Kdybys, jak říkáš, měla vůbec nějakou kouzelnou moc, už bys ji použila. Ne, tuším, že jsi Rituál odkládala příliš dlouho a jsi tady proto, aby sis moc zase obnovila.“

Myrta nebyla ohromením schopna slova. Před ní stál člověk a jen tak mimochodem ze sebe sypal jedno posvátné tajemství za druhým. To je katastrofa! Strašlivá katastrofa. Mohlo by to znamenat konec míru, který trval už celé generace. Jestli lidé vědí o subkultuře skřítků, je jen otázkou času, kdy spolu obě rasy začnou válčit. Musí něco udělat, a v jejím arzenálu už zbyla jen jediná zbraň.

Mesmer je nejnížší forma magie a vyžaduje jen kapičku moci. Existují dokonce i někteří lidé, kteří pro to mají talent. I ten nejvyčerpanější elf však dokáže dokonale zmást mozek kteréhokoli

člověka.

Myrta povolala na pomoc poslední kapky kouzelných schopností, které jí ještě zbyly vzadu v lebce.

„Člověče,“ zazpívala hlasem, v němž se najednou ozvaly i basové tóny, „tvoje vůle patří mně.“

Artemis se usmál, protože za svými zrcadlovými brýlemi byl v bezpečí. „Pochybují,“ řekl a úsečně kývl.

Myrta cítila, jak šipka proniká odolným materiálem jejího skafandru a vylévá jí svůj náklad uspávacího prostředku - nejspíš kurare a succinylcholinchloridu - do ramene. Svět se okamžitě rozsypal do řádky barevných bublin, a ať se Myrta snažila, jak chtěla, nedokázala v hlavě udržet víc než jednu myšlenku. A ta myšlenka byla: Jak to věděli? Kroužila jí kolem hlavy, když se propadala do nevědomí: Jak to věděli? Jak to věděli? Jak to...

Artemis spatřil bolest v očích toho stvoření, když se dutá jehla zabodla do těla. A na chvíli pocítil výčitky svědomí. Žena. To nečekal. Žena - jako Julie, jako matka. Pak ho to přešlo a zase byl sám sebou.

„Dobrý zásah,“ ocenil a sklonil se, aby si vězně lépe prohlédl. Docela určitě je to dívka. A docela hezká. I když taková špičatá.

„Pane?“

„Hmm?“

Butler ukazoval na přilbu toho tvora. Byla napůl zahrabaná v návěži listů, kde ji skřítko odhodila. Vycházelo z ní bzučení.

Artemis vzal přilbu do ruky za popruhy a hledal zdroj zvuku.

„Aha, tady.“ Vytáhl kameru z jejího místa a dával si přitom dobrý pozor, aby objektivem mířila od něj. „Elfská technika. Velice zajímavé,“ zabručel a vyhodil baterii z prohlubně. Kamera zavrčela a zhasla. „Nukleární baterie, řekl bych. Musíme si dávat pozor a nepodceňovat naše protivníky.“

Butler kývl a vsunul zajatkyni do velikého pytle. Další věc, kterou bude potřeba odtáhnout přes dvě pole, močál a lávku.

Velitel Břízný nasával dým z obzvlášť smrdutého houbového doutníku. Několik příslušníků Zásahové v transportéru málem omdlelo. Dokonce i smrad spoutaného trolla se v porovnání s tím zdál mírný. Nikdo samozřejmě neřekl nic, jejich šéf byl citlivější než podebraný vřed na zadku.

Naopak Klusák si nadřízeného znepráteleval s potěšením. „Sem s těmi smradlavými vajgly nesmíte, veliteli!“ vyštěkl, jen se Břízný vrátil na operační. „Počítačům kouř nesvědčí!“

Břízný se zamračil, protože si byl jistý, že si to Klusák vymýšlí. Ovšem netroufl si riskovat, že se uprostřed poplachu složí počítače, a tak uhasil doutník v hrnku s kávou, který si nesl kolemjdoucí trpaslík. „No tak, Klusáku, co má být ten váš takzvaný poplach? A ve vašem zájmu doufám, že je to tentokrát něco pořádného.“

Kentaur měl sklon dělat katastrofy z maličkostí. Jednou dokonce vyhlásil druhý stupeň ohrožení, protože mu vypadly jeho lidské satelity.

„To je pořádné až dost,“ ujistil ho Klusák. „Nebo bych spíš měl říct špatné. Hodně špatné.“

Břízný cítil, jak mu žaludeční vřed začíná bublat jako sopka. Jak špatné?“

Ľušák vyťukal na Eurosatú Irsko. „Ztratili jsme kontakt s kapitánkou Krátkou.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ zasténal Břízný a zakryl si tvář dlaněmi.

„Měli jsme ji celou cestu přes Alpy.“

„Přes Alpy? Ona letěla přes pevninu?“

Klusák kývl. „Já vím, je to proti předpisům. Ale dělají to všichni.“

Velitel neochotně souhlasil. Kdo by odolal takovému pohledu? Když byl ještě ucho, dostal se do hlášení přesně pro stejný přestupek.

„No dobře. Tak dál. Kdy jsme ji ztratili?“

Klusák otevřel na obrazovce další okno.

„Tohle jsou výstupy z Myrtiny přilby. Teď jsme nad pařížským Disneylandem...“

Kentaur zrychlil přehrávání.

„Teď delfíni, a tak dál a tak dál. Irské pobřeží. Pořád klid.

Podívejte, tady se v záběru objevuje její lokátor. Kapitánka Krátká hledá magická místa. Lokalita padesát sedm září červeně, takže k ní zamíří.“

„Proč ne na Tara?“

Klusák se ušklíbl. „Tara? Každý elfí hipík na severní polokouli tancuje za úplňku kolem Lia Fáil. Bude tam tolik štítů, že celé okolí bude vypadat jako za povodně.“

„No dobře,“ procedil Břízný mezi zuby. „Tak pokračujte, pokračujte.“

„No jo. Nemusíte si hned vázat uši na uzel.“ Klusák přeskočil několik minut nahrávky. „Teď. Tohle je ta zajímavá část... Pěkné hladké přistání, Myrta zavěšuje křídla. Sundává si přilbu.“

„Proti předpisům!“ skočil mu do řeči Břízný. „Policista si nikdy nesmí sejmout ...“

„Policista si nikdy nesmí sejmout přilbu nad zemí, s výjimkou případů, kdy má přilba poruchu,“ dořekl Klusák. „Ano, veliteli, všichni víme, co se říká v manuálu. Ale chcete mi tvrdit, že jste se nikdy potajmu nenadechl čerstvého vzduchu po několika hodinách letu?“

„Nechci,“ připustil Břízný. „Ale vy jste kdo? Její kmotřička víla nebo co? Pust'te mi to důležité!“

Klusák se usmál do dlaně. Vytáčet Břízného bylo jednou z mála příjemných stránek jeho profese. Nikdo jiný se toho neodvážil. To proto, že všichni ostatní byli nahraditelní. Klusák ne. Vybudoval celý systém od základů, a kdyby se kdokoli jiný pokusil jen ho restartovat, skrytý virus by se postaral o to, aby se jim to všechno zhroutilo kolem špičatých uší.

„To důležité. Už jsme u toho. Koukejte. Myrta najednou upustí přilbu. Musela padnout objektivem dolů, protože jsme ztratili obraz. Ale pořád máme zvuk, takže vám ho pustím.“

Klusák zesílil audiosignál a odfiltroval okolní šum.

„Kvalita nic moc. Mikrofon je v té kameře. Takže byl taky zarytý v blátě.“

„Moc hezká stříkačka,“ řekl nějaký hlas. Rozhodně lidský. A hluboký. To obvykle znamená velkého člověka.

Břízný nadzvedl obočí. „Stříkačka?“

„Slangový výraz pro pistoli.“

„Aha.“ Pak mu došlo, co těch pár slov znamená. „Tasila zbraň.“

Jen počkejte. To ještě není to nejhorší.“

„Nepředpokládám, že se vzdáš dobrovolně?“ řekl druhý hlas. Veliteli z něj přeběhl mráz po zádech. „Ne,“ pokračoval hlas, „asi ne.“

„To je zlé,“ řekl Břízný a tvář měl netypicky bledou. „To vypadá jako past. Ti dva mizerové tam čekali. Jak je to možné?“

Pak se z reproduktoru ozval Myrtin hlas, typicky neohrožený tváří v tvář nebezpečí. Velitel si povzdechl. Přinejmenším byla živá. Ale čekaly ho ještě další špatné zprávy, protože obě strany si vyměnily několik hrozeb a ten druhý člověk prokázal nezvyklé znalosti skřítkovských záležitostí.

„On ví o Rituálu!“

„A teď přijde to nejhorší.“

„Nejhorší?“ vytřeštil ohromeně oči Břízný.

Znovu Myrtin hlas. Tentokrát nabitý *mesmerem*.

„A teď je má na lopatě,“ pochvaloval si Břízný.

Ale neměla. Nejenže byl *mesmer* neúčinný, ale ta záhadná dvojice se jím zřejmě docela bavila.

„To je od Myrty všechno,“ poznamenal Klusák, Jeden z Blátivých chvíli něco provádí s kamerou a pak ztrácíme i tu.“

Břízný si mnul vrásky na čele. „Moc toho není, Vizuál žádný, dokonce ani jméno. Vlastně si nemůžeme být na sto procent jistí, že jde o krizovou situaci.“

„Chcete důkaz?“ optal se Klusák. Já vám ho dám.“

Přetočil pásek a znovu pustil video, které měli k dispozici.

„Teď se dívejte. Zpomalím to. Jeden obrázek za vteřinu.“

Břízný se naklonil blízko k obrazovce, tak blízko, že viděl jednotlivé pixely.

„Kapitánka Krátká jde na přistání. Sundává si přilbu. Shýbá se,

nejspíš pro žalud, a... tady!“

Klusák stiskl tlačítko PAŮZA a zastavil obraz úplně. „Vidíte něco neobvyklého?“

Velitel cítil, jak se mu vřed přehřívá. V pravém horním rohu obrazovky se něco objevilo. Na první pohled to vypadalo jako záblesk světla, ale jakého světla, nebo od čeho odraženého?

„Můžete to zvětšit?“

Jistě.“

Ľusák udelal výrez príslušnej oblasti a zväčšil ho o štyri sta percent. Svetielko se roztáhlo přes celou obrazovku.

„Pro všechno pod světem,“ vydechl Břízný.

Na monitoru před nimi, znehybnělá v letu, byla injekční šipka. Nemohlo být pochyb. Kapitánka Myrta Krátká byla pohřešována. Velmi pravděpodobně mrtvá, nebo přinejmenším v zajetí nepřátelských sil.

„Lokátor ještě máme?“

Jo. Silný signál. Míří na sever, asi osmdesát kiláků v hodině.“

Břízný chvíli mlčel a přemýšlel o strategii.

„Vyhlase poplach prvního stupně, vytáhněte Zásahovou z postelí a žeňte je zpátky sem! Vybavte je na cestu na povrch. Chci kompletní taktický tým a pár techniků navrch. A taky vás, Klusáku. V tomhle případě budeme možná muset zastavit čas.“

„Rozumím, veliteli. Řeko u toho chcete taky?“

Břízný kývl. „To si pište.“

„Zavolám kapitána Krevela. To je naše jednička.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Břízný. „Na takovouhle práci potřebujeme toho vůbec nejlepšího. A to jsem já. Reaktivuji se.“

Klusák byl tak ohromený, že nedokázal ani vymyslet sarkastickou poznámku.

„Vy... vy...“

„Ano, Klusáku. Netvařte se tak překvapeně. Mám na kontě víc úspěšných zásahů než kterýkoli jiný důstojník v dějinách. A navíc jsem prošel výcvikem v Irsku, ještě když se nosily helmice a trnkové hole.“

„Ano, ale to bylo před pěti sty lety, a to jste už tenkrát nebyl žádné poupě v rozpuku, když to tak musím říct.“

Břízný se zlověstně usmál. „Nedělejte si starosti, Klusáku. Pořád jsem nažhavený. A ten věk vyrovnám pořádně velkou bouchačkou. Vy připravte modul. Odjíždím s příštím výbuchem.“

Klusák udělal, co mu bylo řečeno, bez jediné poznámky. Když se veliteli začaly takhle lesknout oči, bylo radno poslouchat a mlčet. Ale Klusákova tichá poslušnost měla ještě jeden důvod. Došlo mu v té chvíli, že Myrta je možná doopravdy v těžkých nesnázích. Kentauři si obvykle nenadělají moc přátel a Klusák se obával, že by mohl přijít o jednoho z těch mála, které měl.

Artemis předpokládal nějaké technologické pokroky, ale rozhodně ne takovou pokladnici skřítkovského hardwaru, který teď před ním ležel na palubní desce džípu.

„Ohromné,“ podotkl tiše. „Mohli bychom celou tu misi hned teď zrušit a přesto vydělat spoustu peněz na patentech.“

Artemis přešel ručním skenerem po zápěstí bezvědomé elfky. Pak přenesl skřítkovské znaky do překladače.

„Tohle je nějaký lokátor. Kamarádi téhle lepríkónky nás teď už určitě sledují.“

Butler polkl. „Už teď, pane?“

„Řekl bych. Nebo aspoň sledují ten lokátor ...“

Artemis se náhle odmlčel a jeho pohled se rozostřil, jak mu v mozku zajiskřilo dalším nápadem.

„Butlere?“

Sluha cítil, jak se mu zrychluje tep. Tenhle tón znal. Něco se chystalo.

„Ano, Artemisi?“

„Ta japonská velrybářská loď. Ta, jak ji zabavili v přístavu. Ještě pořád kotví v doku?“

Butler kývl. „Ano, myslím, že ano.“

Artemis zatočil lokátorem na řemínku na ukazováčku.

„Dobře. Jedeme tam. Myslím, že je načase dát našim malým kamarádkům najevo, s kým přesně mají tu čest.“

Bříznému se podařilo vlastní reaktivaci prohnat byrokratickým strojem překvapivě rychle - což pro vyšší policejní velení vůbec

nebylo typické. Obvykle se o každé změně v LEPreko jednalo měsíce a měsíce a bylo k tomu potřeba několik zoufale nudných schůzí. Naštěstí měl Břízný trochu vlivu u velitele.

Bylo příjemné obléknout zas polní uniformu, a Bříznému se dokonce podařilo přesvědčit sám sebe, že za tu bouli na břiše může všechno to nové vybavení, které do uniforem teď cpou. Břízný sám nijak o všechny ty vymoženosti nestál. Jediné, o co se zajímal, byla křídla na zádech a multifázová, vodou chlazená tříhlavňová pistole, kterou měl připnutou na boku - nejsilnější sériově vyráběná ruční zbraň pod světem. Byla stará, to ano, ale Břízný s ní úspěšně prošel nejméně desítkou přestřelek a cítil se s ní znova jako polní velitel.

Nejbližší skluz na Myrtinu pozici bylo El: Tara. Žádné ideální místo pro tajnou operaci, ale zbývaly už sotva dvě hodiny měsíčního svitu a na nějaké nadzemní výlety nebyl čas. Jestli vůbec měli mít šanci tenhle průšvih vyřešit do východu slunce, byl čas životně důležitý. Břízný pro svůj tým zrekvíroval transportér Ela vyhodil skupinu turistů, která prý čekala ve frontě dva roky.

„Smůla,“ zavrčel na výletníky. „A co víc, zastavuji všechny cesty kromě nezbytných, dokud současná krize nepomine.“

„A to bude kdy?“ ptala se nazlobená gnómka a mávala zápisníkem, jako by si chtěla někde stěžovat.

Břízný vyplivl špačka doutníku a důkladně ho rozdrtil podpatkem. Bylo úplně jasné, co tím chce naznačit.

„Skluzy se otevřou, madam, až mne se zachce,“ zavrčel. „A jestli mi vy a ta vaše světélkující kombinéza neuhnete z cesty, tak vám seberu nadzemní povolení a strčím vás do vězení pro maření úředního výkonu.“

Výletnice se celá sesypala a ucouvla zpátky do fronty. Zjevně si přála, aby její kombinéza nebyla až tak jasně růžová.

Klusák čekal u modulu. I když chvíle byla vážná, neodpustil si tiché pobavené zaržání při pohledu na Břízného bříško, jak se v přiléhavé kombinéze natrášá.

„Nerozmyslíte si to ještě, veliteli? Obvykle pouštíme do modulu jen jednoho cestujícího.“

Jak to myslíte?“ zavrčel Břízný. „Však tam bude jen jeden...“

Pak zachytil Klusákův významný pohled na svoje břicho.

„Hm. Ha ha. Ohromná legrace. Jen tak dál, Klusáku. Já mám taky svoje hranice, víte.“

Ale byla to prázdná hrozba a oba to věděli. Nejen že Klusák vytvořil jejich komunikační síť od základů, ale byl také průkopníkem v oboru předpovídání výbuchů. Bez něj by lidská technika velmi snadno dohnala tu skřítčí.

Břízný se v modulu připoutal. Velitel samozřejmě nedostal modul půl století starý. Ten jeho byl celý stříbrný a naleštěný a měl ony nové pilovité ploutve, které měly reagovat na magmatické proudění automaticky. Klusákova inovace, jak jinak. Asi sto let jeho moduly tíhly k futuristickým podobám - spousta gumy a neonů. V poslední době ale začal mít poněkud staromilský vkus a tyhle ozdůbky nahradil ořechovými palubními deskami a koženým polstrováním. Bříznému tato starosvětská výzdoba připadala podivně uklidňující. Sevřel prsty páky a teprve v té chvíli si uvědomil, jak to je už dávno, co naposledy jel v horkých proudech. Klusák si všiml, jak je Břízný nesvůj.

„Nebojte, šéfe,“ řekl bez obvyklého cynismu. „To je jako jízda na jednorožci. Člověk to nikdy nezapomene.“

Břízný něco zabručel, ale přesvědčeně nevypadal. „Rozjeďte to,“ přikázal. „Než si to rozmyslím.“

Klusák zatáhl dveře, až se těsnění přichytilo a s pneumatickým sykotem vrata uzavřelo. Břízného tvář vypadala přes křišťálovou desku nazelenalá. Vůbec už nepůsobil tak děsivě. Spíš naopak.

Artemis v improvizovaných podmínkách rozebíral lokátor. Nebylo to nic lehkého, změnit některé rozměry a nezničit přitom mechanismus. Obě technologie byly zcela zjevně neslučitelné. Představte si, že byste chtěli provádět operaci srdce perlíkem.

První problém byl, jak tu zatracenou věc vůbec otevřít. Šroubky vzdorovaly plochému i křížovému šroubováku. Dokonce i rozsáhlá Artemisova sada šestibokých klíčů se nedokázala dostat do maličkých prohlubní. Mysli futuristicky, nabádal sám sebe Artemis. Uvažuj o vyspělé technice.

Po chvilce tichých úvah mu to došlo: magnetické šrouby! To je

přece jasné. Ale jak si člověk sestrojí otáčející se magnetické pole na zadním sedadle džípu? To nejde. Jediné, co se dalo dělat, vytočit je ručně pomocí běžného magnetu.

Artemis vylovil z přihrádky v krabici s nářadím malý magnet a zkusil na malé šroubky oba póly. Negativní pól s nimi trochu pohnul. Stačilo to, aby je Artemis dokázal zachytit tenoučkými klíšťkami, a za chvíli měl před sebou rozebraný panel lokátoru.

Obvody byly miniaturní. A ani stopa po pájce. Musejí to spojovat jinak. Snad, kdyby měl čas, dalo by se tajemství přístroje odhalit, ale teď bude muset improvizovat. Bude se muset spoléhat na nepozornost druhých. A jestli se Národ jen trochu podobá lidem, tak uvidí pouze to, co vidět chtějí.

Artemis si přidržel lokátor u světla. Byl průhledný. Trochu polarizovaný, ale to bylo jedno. Opatrně odsunul stranou svazek tenkých třpytivých drátků a vložil na jeho místo mikrokameru. Vysílačku o velikosti hrášku upevnil kapkou silikonu. Hrubé, ale účinné. Snad.

Magnetické šroubky se bez vhodného nástroje nechtěly dát znova upevnit a tak je Artemis musel také zalepit. Hrůza, ale mělo by to stačit, když si lokátor nikdo nebude prohlížet moc zblízka. A když ano? Pak přijde o výhodu, se kterou předem ani nepočítal.

Butler vypnul dálková světla, protože vjeli do města. „Blížíme se do přístavu, Artemisi,“ řekl přes rameno. „A budou tu někde určitě celníci.“

Artemis kývl. Bylo to logické. Přístav byl živou tepnou podlouného obchodu. Přes padesát procent všeho kontrabandu, který do země přicházel, se dostal na břeh někde tady na tom necelém kilometru pobřeží.

„Tak je rozptýlíme, Butlere. Nepotřebuju víc než dvě minuty.“

Sluha zamyšleně kývl.

Jako obvykle?“

„Nevidím důvod, proč ne. Tak zlom vaz - nebo radši ne.“

Artemis mrknul. Tohle byl v poslední době už jeho druhý vtip. A tenhle řekl dokonce nahlas. Bude si muset dávat pozor. Teď není doba na lehkovážnost.

Přístavní dělníci si balili cigarety. S prsty o velikosti klobás to nebylo nic jednoduchého, ale nějak to dokázali. A jestli pár vláken hnědého tabáku upadlo na dláždění, no tak co? Váčky s tabákem se daly koupit po kartonech od jednoho mužička, který se neobtěžoval připočítávat ke svým cenám daň.

Butler se dolouдал k dělníkům, oči zastíněné štítkem čepice.

„Chladno, co?“ oslovil skupinku.

Nikdo neodpověděl. Policajti bývají všelijací.

Mohutný cizinec neustal: „Dokonce i pracovat je v takhle studené noci lepší než jen tak postávat.“

Jeden z dělníků, trochu prostoduchý, souhlasně pokýval. Další z party ho šťouchl loktem do žeber.

Jenže,“ pokračoval nově příchozí, „já myslím, že vy slečinky jste ještě v životě nepracovaly pořádně ani den.“

Znovu žádná reakce. Tentokrát to ale bylo proto, že dělníkům spadly brady ohromením.

Jo, vypadáte dost zuboženě,“ rýpal do nich Butler spokojeně dál.

„Dejme tomu v době hladomoru, to byste se snad mohli vydávat za chlapy, ale teď nejste nic než roztřesené slaboty. Měli byste nosit sukně.“

„Arrrgh,“ dostal ze sebe jeden z nich. Na víc se nezmohl.

Butler pozvedl obočí. „Argh? Ubohé a neartikulované. Moc pěkné spojení. Vaše matky na vás musejí být pyšné!“

Tím cizinec překročil posvátnou hranici: dotkl se jejich matek. Teď už ho před výpraskem nemohlo zachránit nic, dokonce ani fakt, že je zjevně slabomyslný. I když slabomyslný s dobrou slovní zásobou.

Muži zašlápli cigarety a pomalu se rozestoupili do půlkruhu. Bylo jich šest na jednoho. Člověk je musel politovat. Butler popichoval dál.

„Hele, než s něčím začneme, holky, tak žádné škrábání, žádné plivání a žádné žalování mamince.“

To byla poslední kapka. Parta zařvala a zaútočila jako jeden muž. Kdyby byli těsně před kontaktem věnovali svému protivníkovi trochu pozornosti, byli by postřehli, že přenesl váhu tak, aby měl těžiště co nejniž. Také by jim neušlo, že ruce, které vytáhl z kapes,

byly jako lopaty tvarem i velikostí. Jenže nikdo si Butlera nevšímal - všichni spíš pokukovali po sobě navzájem, aby se každý z nich ujistil, že neútočí sám.

Šlo o odvedení pozornosti a bylo tedy potřeba nadělat co největší kravál. Výtržnost. Zmatek. Tohle vůbec nebyl Butlerův styl. Byl by tyhle baby raději sejmul ze vzdálenosti pěti set metrů šipkovou puškou. Nebo, kdyby už byl kontakt naprosto nezbytný, volil by několik rýpnutí palcem do nervového uzlu dole na krku - to je naprosto tichý způsob. Jenže to by celá tahle akce byla k ničemu.

Butler tedy proti zásadám svého výcviku ječel jako démon a používal ty nejvulgárnější bojové akce. To jest - vulgární byly, ale nikoli neúčinné. Možná že šaolinský mnich by předvídal některé nápadnější pohyby, ale tihle protivníci byli naprosto netrénovaní. Upřímně řečeno, nebyli ani úplně střizliví.

Prvního složil široce rozmáchlou ranou do čelisti. Dalším dvěma otloukl hlavy o sebe - scéna jako z komiksu. Čtvrtého se Butler - k svému nekonečnému zahanbení - zbavil kopem z otočky. Ale to nejokázalejší představení si schoval pro poslední dva. Překulil se na záda, popadl je za límce bund, a jak se vymrštil, hodil je do vod Dublinského přístavu. Obrovské šplouchnutí, křik. Dokonalé!

Za nákladním kontejnerem se objevily dva světelné kužele reflektorů a u zábradlí zabrzdlilo auto. Jak se dalo čekat, celníci na obchůzce. Butler se spokojeně, i když nevesele usmál a zmizel za rohem. Byl už dávno pryč, než celníci vytáhli služební průkazy a začali s výslechy. Ne že by se moc dozvěděli. „Velikej jako barák“ byl sotva dostatečný popis na to, aby ho podle něj bylo možné vystopovat.

Když se Butler vrátil do auta, byl Artemis už zpátky ze své mise.

„Dobrá práce, příteli,“ podotkl. „I když jsem přesvědčený, že tvá sensei bojových umění se v hrobě obrací. Kop s otočkou? Jak jsi to mohl udělat?“

Butler se kousl do jazyka a vycouval s džípem z mola. Když přejížděl přes můstek, nemohl odolat, aby si shora neprohlédl chaos, který způsobil. Celníci právě tahali promáčeného muže ze špinavé vody.

Artemis potřeboval odvést pozornost hlídek, protože musel něco

vykonat sám. Butler ale věděl, že nemá cenu ptát se co. Jeho zaměstnavatel o svých plánech nikomu nevykládal, dokud nepřišla správná chvíle. A když si Artemis myslel, že správná chvíle přišla, obvykle měl pravdu.

Břízný se vynořil z modulu celý rozklepaný. Nepamatoval se, že za jeho dob to bývalo takovéhle. I když to popravdě řečeno bylo nejspíš mnohem horší. Tenkrát nebyly žádné složité plastové postroje, žádné automatické trysky a rozhodně ne povrchové monitory. Prostě šlo jen o instinkt a o trochu čarování. V některých ohledech to Bříznému bylo tak milejší. Věda brala kouzlo úplně všemu.

Klopýtal tunelem k terminálu. Jako nejoblíbenější turistický cíl mělo Tara plně vybavenou čekárnu pro cestující. Jen z Jistoty přilétalo týdně šest transportérů. Samozřejmě ne na tryskajícím horkém vzduchu. Platící turisté nijak nestáli o to, aby se s nimi takhle třáslo, tedy pokud si samozřejmě neudělali ilegální výlet do Disneylandu.

Pevnost skřítků praskala ve švech úplňkovými výletníky, kteří reptali na přerušení provozu. Obléhaná víla se schovávala za přepážkou a ze všech stran na ni útočili rozzuření trpaslíci.

„Nadávat mně nemá cenu,“ kvílela, „támhle máte toho správného elfa, ten vám to může vysvětlit.“

Ukázala chvějícím se zeleným prstem na blížícího se velitele. Dav trpaslíků se vrhl na Břízného, ale když uviděli za jeho pasem trojhlavňovou pistoli, pro jistotu ho minuli.

Břízný popadl na pultě mikrofon místního rozhlasu a vytáhl ho tak daleko, jak to jen dráty dovolily.

„Poslouchajte mě všichni,“ rozlehl se terminálem jeho skřípavý hlas. „Mluví k vám velitel LEPreko Břízný. Nad zemí došlo k vážné krizové situaci a ocenil bych, kdybyste s námi vy všichni civilisté spolupracovali. Především bych chtěl, abyste přestali žvanit, ať je mě vůbec slyšet!“

Břízný udělal pauzu, aby zjistil, zda je jeho přání respektováno. Bylo.

„Za druhé, rád bych, abyste si vy všichni do jednoho, včetně těch

ječících dětí, posedali na lavice, dokud odtud neodejdu. Pak se můžete zase začít cpát nebo se porvat nebo co tak civilisti dělají.“ Nikdo nikdy o Břízném netvrdil, že je ztělesněný takt, a bylo nepravděpodobné, že by k tomu někdy došlo.

„A kdo tady velí, ke mně! Okamžitě!“

Břízný odhodil mikrofon na pult. V reproduktorech to tak zahvízdalo, že všem div nepraskly bubínky. Během několika zlomků vteřiny se vedle Břízného objevil míšenec elfa a skřeta. „Co pro vás můžeme udělat, veliteli?“

Břízný pokývl a nacpal si do pusy tlustý doutník.

„Chci, abyste nám tu otevřeli koridor rovnou ven. Ať nás neobtěžují celníci ani imigrační. Až sem dorazí můj tým, začnete všechny odsunovat do podzemí.“

Ředitel letiště polkl. „Všechny?“

„Ano. Včetně letištního personálu. A vezměte s sebou všechno, co unesete. Úplná evakuace.“ Odmlčel se a zamračeně se podíval řediteli do slézově fialových očí. „A nejde o žádné cvičení.“

„Chcete říct ...“

„Ano,“ kývl Břízný a vykročil k východu. „Bláťiví spáchali otevřeně nepřátelský čin. Kdo ví, kam to povede?“

Míšenec elfa a skřeta se díval za Břízným, který mizel v oblaku doutníkového dýmu. Otevřeně nepřátelský čin? To by mohlo znamenat válku. Vytáhl na mobilu číslo svého účetního.

„Kůra? Ano. Tady Nimbus. Prodejte všechny moje akcie letiště. Ano, všechny. Mám podezření, že cena půjde prudce dolů.“

Kapitánka Myrta Krátká měla pocit, jako by jí savý šnek vycucával mozek uchem. Snažila se přijít na to, co jí mohlo způsobit taková muka, ale její schopnosti zatím ještě nezahrnovaly paměť. Dýchat a ležet bylo tak asi všechno, na co se zmohla.

Bylo načase pokusit se vymáčkout ze sebe slovo. Něco krátkého a případného. Pomoc bude to správné, usoudila. Přerývaně se nadechla a otevřela ústa.

„Pmmmo,“ vyslovily Myrtiny zrádné rty. To nebylo k ničemu. Mluvila hůř než opilý gnóm.

Co se to s ní děje? Ležela na zádech a v těle neměla víc síly než

mokrý kořínek v tunelu. Jak se jí to mohlo stát? Myrta se soustředila, i když to zoufale bolelo.

Troll! Může za to on? Zřídil ji takhle ten troll v restauraci? To by ledacos vysvětlovalo. Ale ne.

Matně si vzpomínala na starou vlast. A na Rituál. A něco ji tlačilo na kotníku.

„Haló?“

Hlas. Ne její. Dokonce ani elfský.

„Už jsi vzhůru?“

Nějaký evropský jazyk. Latina. Ne, angličtina. Je v Anglii?

„Už jsem myslela, jestli tě ta šipka nezabila. Vnitřnosti mimozemšťanů jsou jiné než naše. Viděla jsem to v televizi.“

Pěkný blábol. Jací mimozemšťani, jaké vnitřnosti? O čem to stvoření mluví?

„Vypadáš fit. Jako Muchacho Maria. To je mexická trpasličí zápasnice.“

Myrta zasténala. Její dar jazyků nejspíš nefunguje, jak by měl. Nejvyšší čas přesně zjistit, co se to tady děje za bláznivinu. Soustředila veškerou sílu dopředu do hlavy a pootevřela jedno oko. Skoro okamžitě ho zase zavřela. Zdilo se jí, že na ni hledí obří plavá moucha.

„Neboj,“ řekla moucha. „To jsou jenom sluneční brýle.“

Myrta tentokrát otevřela obě oči. Ten tvor si poklepával na stříbrné oko. Ne, není to oko. Sklo. Zrcadlové sklo. Stejně, jako měli ti dva... Všechno se jí vybavilo naráz, díra v paměti se zaplnila, jako když zaklapne zámek trezoru. Ti dva ji unesli během Rituálu. Dva lidi, co se neobyčejně vyznali v záležitostech skřítků.

Myrta se znovu pokusila promluvit. „Kde... kde to jsem?“

Bytost se potěšené zasmála a zatleskala. Myrta si všimla jejích nehtů, dlouhých a nabarvených.

„Ty umíš anglicky. Co je to ale za přízvuk? Jako by v něm znělo ode všeho trochu.“ Myrta se zamačala. Hlas té dívky se jí provrtával přímo do středu migrény. Zvedla paži. Lokátor nikde.

„Kde jsou moje věci?“

Dívka jí pohrozila prstem, jako by byla neposlušné dítě.

„Artemis ti musel tu pistolku sebrat, a ty ostatní věci taky. Co

kdyby sis ublížila.“

„Artemis?“

„Artemis Fowl. Tohle všechno je jeho nápad. *Vždycky* je všechno jeho nápad.“

Myrta se zamračila. *Artemis Fowl*. Z nějakého důvodu samo to jméno stačilo, aby se otrásla. To bylo špatné znamení. Intuice se u skřítků nikdy nemýlí.

„Přijdou si pro mě, víš,“ řekla. Její hlas zněl v oschlých rtech skřípavě. „Vůbec netušíte, co jste provedli.“

Dívka se zamračila. „Máš úplnou pravdu. Nemám tušení, co se děje. Takže nemá cenu zkoušet to ze mě vytáhnout.“

Myrta se zamračila. Byl zjevný nesmysl hrát s touhle lidskou bytostí psychologické hry. Jediná její naděje byl mesmer, jenže ten přes odrazné plochy nepronikne. Jak to u d'asa ti lidé věděli? Ale o tom může uvažovat pak. Teď musí hlavně vymyslet způsob, jak tu dutohlavou holku zbavit brýlí.

Jsi moc hezký člověk,“ řekla a hlas jí přetékal vemlouvavým lichocením.

„Dík, ...?“

„Myrta.“

„Dík, Myrto. Byla jsem jednou v místních novinách. Vyhrála jsem soutěž. Miss řepná kampaň devatenáct set devadesát devět.“

Já to věděla! Přirozená krása. Vsadila bych se, že máš výjimečné oči.“

„Všichni mi to říkají,“ kývla Julie. „Řasy mám jako péra od hodinek.“

Myrta povzdechla. „Škoda že je nemůžu vidět.“

„Proč bys nemohla?“

Julie sevřela prsty jedno křídlo brýlí. Pak zaváhala.

„Možná bych neměla.“

„Proč ne? Jenom na chvílinku.“

Já nevím. Artemis říkal, abych je nikdy nesundávala.“

„Však se to nedozví.“

Julie ukázala na kameru na zdi.

„Ale dozví. Artemis se vždycky všechno dozví.“ Naklonila se těsně ke skřítku. „Občas mám pocit, že mi vidí i do hlavy.“

Myrta se zamračila. Zase ji ten Artemis převezl.

„Ale jdi. Jenom na vteřinku. Jak by to mohlo uškodit?“

Julie předstírala, že o tom přemýšlí. „Asi nijak. Ledaže doufáš, že mě odrovnáš mesmerem. Ty si vážně myslíš, že jsem tak pitomá?“

Já mám jiný nápad," řekla Myrta mnohem vážněji. „Co kdybych vstala, složila tě a ty pitomé brýle ti sebrala?“

Julie se potěšené zasmála, jako by to byla ta nejsměšnější věc, kterou kdy slyšela.

„Dobrý vtip, skřítko.“

Já to myslím smrtelně vážně, člověče.“

„No, jestli to myslíš vážně,“ povzdechla Julie a sáhla štíhlým prstíkem pod brýle, aby si otřela slzu, „tak ti připomenu dvě věci. První: Artemis říkal, že když jsi v lidském obydlí, musíš dělat to, co chceme my. A já chci, abys na té posteli zůstala.“ Myrta zavřela oči. Zase správně! Odkud ti tři získali všechny ty informace?

„A teď ta druhá,“ Julie se znovu usmála, tentokrát však v jejích vyceněných zubech náznakovitě probleskly manýry jejího bratra. „Prošla jsem stejným výcvikem jako Butler a nemůžu se dočkat, až budu moct někoho odborně uzemnit.“

To si ještě povíme, člověče, pomyslela si Myrta. Kapitánka Krátká si ještě nebyla stoprocentně jistá sama sebou, a taky tu byla ta věc, co ji tlačila do kotníku. Myslela si, že asi ví, co to je, a jestli se nepletla, mohl by to být začátek plánu.

Velitel Břízný měl frekvenci Myrtina lokátoru propojenou na obličejovou obrazovku své přilby. Dostat se do Dublinu mu trvalo déle, než čekal. Ovládání moderních křídel bylo složitější, než býval zvyklý, a kromě toho vynechal několik posledních školení. Ze správné výšky mohl skoro přesně promítnout světélkující mapu na svém hledí do skutečných dublinských ulic pod sebou. Skoro.

„Klusáku, vy kentaure nafoukaná!“ zahulákal do mikrofónu.

„Problém, šéfe?“ ozvala se plechová odpověď.

„Kdy naposled jste aktualizoval dublinskou mapu?“

Břízný slyšel v uchu mlaskavé zvuky. Skoro to vypadalo, jako že Klusák obědvá.

„Promiňte, veliteli. Jenom dojídam tu mrkev. Ehm... Dublin,

počkejte. V pětasedmdesátém... osmnáct set sedmdesát pět.“

Já jsem si to myslel! Je to tady úplně jiné. Lidem se dokonce podařilo změnit i tvar pobřeží.“

Klusák chvíli mlčel. Břízný úplně viděl, jak se s tím problémem potýká. Kentaur nerad slyšel, že je nějaká část jeho systému zastaralá.

„No dobře,“ řekl nakonec. „Udělám tohle - máme na televizním satelitu skop, který pokrývá Irsko.“

„Aha,“ broukl Břízný, ale moc tomu stejně nerozuměl.

„Pošlu vám e-mailem průzkum z minulého týdne rovnou na hledí. Naštěstí všechny nové přilby mají videokartu.“

„Naštěstí.“

„Trochu obtížné bude koordinovat váš let s videovstupy...“

Břízný už toho měl dost. Jak dlouho to potrvá, Klusáku?“

„Ehm... asi dvě minuty, plus mínus.“

„Plus mínus kolik?“

„Asi deset let, jestli se v těch výpočtech pletu.“

„Tak se radši neplet' te. Zůstanu na místě, než budete vědět.“

O sto dvacet čtyři vteřiny později Břízného černobílé plány zmizely a nahradily je barevné denní záběry. Když se Břízný pohnul, pohnuly se také, a tečka Myrtina lokátoru se pohnula s nimi.

„To je nádhera,“ řekl Břízný.

„Co jste říkal, veliteli?“

„Říkal jsem, že je to nádhera,“ hulákal Břízný. „Ale nemusíte kvůli tomu hned zvedat nos do nebe.“

Velitel slyšel, jak se několik lidí směje, a uvědomil si, že má Klusák puštěný hlasitý odposlech. Nejméně měsíc s ním nebude řeč. Ale stálo to za to. Video, které teď dostával, bylo naprosto čerstvé. Jestli kapitánku Krátkou drží v nějakém domě, počítač mu okamžitě bude schopen poskytnout trojrozměrné plány. Nedalo se na tom nic zkazit. Leda...

„Klusáku, maják se pohybuje od pobřeží. Co se děje?“

„Lod' nebo člun, pane. Řekl bych já.“

Břízný se v duchu proklel, že ho to nenapadlo, V situačním se budou pěkně chechtat. Samozřejmě že to byla lod'. Břízný klesl o několik set metrů a v mlze se objevila její nejasná silueta. Podle

vzhledu velrybářská loď. Technika se sice za ta staletí změnila, ale na největšího savce na světě pořád byla nejlepší stará dobrá harpuna.

„Kapitánka Krátká je tam někde uvnitř, Klusáku. V podpalubí. Co mi můžete dát?“

„Nic, pane. Není to nehybná stavba. Než seženeme její registraci, bude dávno pozdě.“

„Co termální zobrazení?“

„Ne, veliteli. Trup je aspoň padesát let starý. Vysoký obsah olova. Nedostaneme se dokonce ani pod první vrstvu. Je mi líto, ale budete si muset poradit sám.“

Břízný zavrtěl hlavou. „A to mi říkáte po všech těch miliardách, co jsme do vašeho oddělení nacpali. Připomeňte mi, že vám hodlám snížit rozpočet, až se vrátím.“

„Ano, pane,“ přišla odpověď, výjimečně rozmrzelá. Klusák neměl rád vtipy o rozpočtu.

„A Zásahová at' je v plné pohotovosti. Možná je budu potřebovat dost rychle.“

„Provedu, pane.“

„To doufám. Konec.“

Břízný byl odkázán sám na sebe. Popravdě řečeno, docela se mu to líbilo. Žádná věda. Žádný povýšený kentaur, který by mu řehtal do ucha. Jen on - skřítek, jeho rozum a snad trochu kouzel.

Břízný naklonil plastová křídla a držel se na spodní straně mlhy. Nebylo potřeba zachovávat opatrnost. S aktivovaným štítem ho lidé nemohli vidět. Dokonce i na citlivém radaru představoval jen sotva postřehnutelné zkreslení. Velitel slétl až k okraji paluby. Byla to ošklivá loď. Na zakrvácených palubách se držel pach smrti a bolesti. Přišlo tu o život mnoho vznešených tvorů, zemřelo a bylo rozčtvrceno pro několik kostek mýdla a trochu oleje k pálení. Břízný zavrtěl hlavou. Lidi jsou barbaři!

Myrtin signál teď blikal rychle a naléhavě. Byla blízko. Hodně blízko. Někde v okruhu dvou set metrů se nacházelo - doufejme ještě dýchající - tělo kapitánky Krátké. Ale bez plánů se bude muset pustit do útrob lodi bez pomoci.

Břízný přistál na palubě zlehka, jen boty se mu trochu lepily na

směsi zaschlého mýdla a velrybího tuku, která pokrývala ocelové pláty. Loď vypadala opuštěná. Žádní stráž na lodní lávce, žádný bocman na můstku, nikde světlo. Přesto ale nebyl důvod přestat být opatrný. Břízný věděl z trpké zkušenosti, že lidé se dovedou objevit, když je nejméně čekáte: jednou, když pomáhal Zásahové seškrábat vrak modulu ze stěny tunelu, zahlédla je skupina lidí, kteří se k nim prostě prokopali. To byl kravál! Masová hysterie, tryskové honičky, skupinové výmazy paměti. Prostě průšvih s celou parádou. Břízný se otrásl. Takové noci dokážou skřítko připravit o desítky let života.

Zachoval si plný štít, uložil křídla do pouzdra a vykročil po palubě pěšky. Na jeho obrazovce se neobjevovaly žádné další postavy, ale jak říkal Klusák, trup měl vysoký obsah olova, dokonce i barva byla olovnatá! Celá ta loď byla plovoucí ekohazard. Což zase na druhou stranu znamenalo, že v podpalubí by se mohl skrývat celý batalion vojáků a kamera v jeho přilbě by je neodhalila. Skutečně uklidňující! Dokonce i Myrtin majáček byl o několik stupňů slabší, než by být měl, a to jeho pulzy vysílala nukleární mikrobaterie. Veliteli Bříznému se to nelíbilo. Ani trochu se mu to nelíbilo. Klid, napomenul sám sebe. Chrání tě štít. Žádný člověk tě nemůže vidět. Břízný otevřel první dveře. Povolily snadno. Velitel začichal. Blátiví namazali veřejně velrybím tukem. Copak je ta jejich zvrácenost vážně nezastaví před ničím?

V chodbě byla hustá tma, takže si zapnul infračervený filtr. No dobře, přiznejme si to, občas se technika hodí, ale Klusákovi to vykládat nebude. Bludiště potrubí a mřížek, které měl před sebou, se okamžitě rozzářilo nepřírodným červeným světlem. O několik minut později litoval, že si vůbec kdy pomyslel něco pochvalného o kentaurově technice. Infračervený filtr mu rušil prostorové vnímání a on se už dvakrát praštil do hlavy o vystupující ohyb trubky.

Pořád žádná známka života - ani lidského, ani skřítkého. Zato spousta zvířat. Většinou hlodavců. A když má jeden jen něco přes metr, může být taková vypasená krysa dost nebezpečná, zvláště proto, že krysy patří k těm několika málo zvířatům, která skřítky vidí i skrze štít. Břízný si odepnul zbraň a nastavil ji na třetí stupeň, v skřítkém zákulisí zvaný „středně propečený“. Jedna z krys prchla s

doutnajícím zadkem, nic fatálního, jen varování pro ostatní, aby se napříště na spěchajícího skřítku neopovažovaly mlsně koukat. Břízný zrychlil. Tohle místo bylo přímo ideální pro léčku. Vždyť prakticky neviděl a k jedinému východu byl obrácený zády. Zlý sen každého Leprekona! Kdyby něco takového podnikl někdo z jeho podřízených, okamžitě by ho za to degradoval. Jenže v zoufalé situaci je třeba s rozvahou riskovat.

Ignoroval několikery dveře po obou stranách a sledoval majáček. Teď deset metrů. Chodbu uzavíraly ocelové dveře a kapitánka Krátká - nebo její mrtvola - byla za nimi z druhé strany.

Břízný se opřel do dveří ramenem. Povolily bez odporu. To bylo zlé! Kdyby za nimi drželi v zajetí živou bytost, byly by zamčené. Velitel přehodil výkon pistole na pátý stupeň a vstoupil. Jeho zbraň tiše bzučela. Měl v ní teď tolik energie, že by jediným výstřelem dokázal proměnit dospělého slona v páru.

Po Myrtě ani stopy. Vůbec po ničem ani stopy. Byl v chladírenském boxu. Ze spleti trubek visely třpytivé rampouchy. Břízného dech se měnil v ledové obláčky. Jak by se jevilo člověku dýchání bez těla? „A vida,“ řekl povědomý hlas, „máme návštěvu.“ Břízný padl na koleno a namířil zbraň na zdroj hlasu.

„Přišel sis pro vaši pohřešovanou policistku?“ Velitel mrknul, protože mu do oka stekla kapka potu. Pot? V téhle teplotě? „Ale obávám se, že jsi na nesprávném místě.“ Hlas byl plechový. Umělý. Zesílený. Břízný zkontroloval na lokátoru přítomnost života. Nic. Přinejmenším v téhle místnosti ne. Nějak ho monitorovali. Je tu někde kamera, schovaná v těch trubkách u stropu, která pronikne i štítem?

„Kde jsi? Ukaž se!“

Člověk se zasmál. V obrovském skladišti to nepřírozeně zadunělo.

„Ani nápad! Ještě ne, milý příteli skřítku. Ale už se brzo dočkáš. A věř mi, že si pak budeš přát, abych to nebyl dělal.“

Břízný se vydal za hlasem. Jen ať ten člověk mluví dál!

„Co vlastně chceš?“

„Hmm. Co chci? To se taky brzo dozvíš.“

Uprostřed skladu stála malá bednička. Na ní ležel kufřík. Otevřený kufřík.

„Tak proč jsi mě sem vůbec vlákal?“

Břízný šťouchl do kufříku pistolí. Nic se nestalo.

„Kvůli názorné ukázce.“

Velitel se naklonil nad otevřené zavazadlo. Uvnitř, v měkkém pěnovém obalu, uviděl plochý vakuově balený předmět a trojpásmovou vysokofrekvenční vysílačku. Navrchu byl Myrtin lokátor. Břízný zasténal. Myrta by své vybavení nikdy nevydala dobrovolně, to by neudělal žádný LEPrekon.

„Kvůli jaké ukázce, ty tupá zrůdo?“

Zas ten chladný smích.

„Abych předvedl, jak pevně jsem rozhodnutý dosáhnout svého cíle.“

Břízný by se správně v té chvíli měl začít strachovat o vlastní zdraví, jenže pro samou starost o to Myrtino na nic takového neměl čas.

Jestli jsi mojí důstojnici zkřivil jenom špičičku ucha...“

„Tvoji důstojnici? Takže šéf osobně. Je mi ctí. Tím přesvědčivější můj důkaz bude.“

V té chvíli se v Břízného hlavě rozječel poplachový signál.

„Důkaz?“

Hlas vycházející z hliníkové mřížky reproduktoru byl studený jako nukleární zima.

„Důkaz, že nejsem člověk, s kterým byste si mohli zahrávat. Teď buď tak laskav a prohlédni si ten balíček.“

Velitel si ho svědomitě prohlédl. Byl celkem neurčitého tvaru. Plochý, jako cihla tmelu, nebo jako... A kruci!

Pod obalem se rozblikalo červené světélko.

„Uteč, skřítečku,“ radil mu hlas, „a řekni svým kamarádíkům, že je pozdravuje Artemis Fowl Druhý.“

Vedle červeného světélka začaly pravidelně naskakovat zelené znaky. Břízný je poznal, na Akademii měli mimo jiné i studium lidí. Byla to - čísla. Ubíhala pozpátku. Odpočet!

„D'Arvit!“ zavrčel Břízný. (Nemá cenu to slovo překládat, protože by stejně muselo být vyškrtnuto.)

Otočil se a prchal chodbou a za ním se nesl posměšný hlas Artemise Fowla.

„Tři,“ řekl člověk. „Dva...“

„D'Arvit!“ opakoval Břízný.

Chodba mu teď připadala mnohem delší. Pootevřenými dveřmi nahlížel dovnitř kousek hvězdnaté oblohy. Břízný aktivoval křídla. Jednoduché to nebude. Rozpětí Kolibříků bylo jen o něco menší než šířka chodby.

Jedna...“

Rozlétly se jiskry, když elektronická křídla škrtila o trčící trubku. Břízný udělal ve vzduchu kotrmelec, ale i v rychlosti jednoho machu se stačil ještě narovnat.

„Nula...“ pokračoval hlas, „bum!“

Ve vakuovém balíčku zajiskřila roznětka a zažehla kilogram čistého semtexu. Žhoucí reakce pohltila v jediné nanosekundě všechnu okolní kyslík a vrhla se cestou nejmenšího odporu, což bylo samozřejmě přímo za policejním velitelem Břízným.

Velitel spustil hledí a vymáčkl z křídel maximální rychlost. Ke dveřím to bylo pouhých pár metrů. Šlo jen o to, co se k nim dostane dřív - skřítek nebo ohnivá koule.

Stihl to. Taktak. Cítil, jak mu výbuch otrásá tělem, ale to už se po zádech vrhal do přemetu. Plameny mu olízly kombinézu, ožehly mu nohy. Břízný pokračoval v manévru a vletěl přímo do ledové vody. Na hladinu se vynořil se strašlivým klením.

Velrybářská loď nad ním byla v jednom plameni.

„Veliteli?“ ozval se hlas v jeho sluchátku. Byl to Klusák. Už byl zase v dosahu vysílaček.

„Co se děje, veliteli? Jaký je váš stav?“

Břízný se odrazil z chladného sevření vody.

„Můj stav, Klusáku, je krajně zuřivý. Sedněte k počítači. Chci vědět všechno, co se dá, o jistém Artemisi Fowlovi, a chci to vědět dřív, než se vrátím na základnu.“

„Ano, veliteli. Jdu na to.“

Žádný bonmot. Dokonce i Klusák chápal, že teď to není vhodné.

Břízný se na chvíli zastavil ve třech stech metrech. Pod ním se k planoucí velrybářské lodi sjížděly zásahové čluny jako mury ke světlu. Oklepal si z ramen spálené nitě. Ono přijde zúčtování i pro toho Artemise Fowla, sliboval si. Na to ať se klidně spolehne!

OBLÉHÁNÍ

Artemis se pohodlně opřel v otočném křesle ve své pracovně a usmál se přes spojené prsty. Skvělé. Ten drobný výbuch by měl skřítky vyléčit z toho jejich velkopanského přístupu. Kromě toho bylo na světě o jednu velrybářskou loď méně. Artemis Fowl neměl velrybářské lodi rád. Jsou i přijatelnější způsoby, jak vyrábět ropné zplodiny.

Miniaturní kamera skrytá v lokátoru fungovala perfektně. Obrazy měly vysoké rozlišení, a tak si všiml zrádných obláčků skřítkova dechu.

Artemis se podíval na monitor ze sklepa. Jeho zajatkyňě teď seděla na lůžku s hlavou v dlaních. Artemis se zamračil. Nečekal, že skřítkové budou vypadat tak... lidsky. Dosud to prostě byla jeho kořist. Lovná zvěř. Ale teď, když jednoho - jednu - z nich viděl tak zjevně nešťastnou, dost to věci změnilo. Artemis vypnul počítač a vykročil ke dveřím. Bylo načase si s hostem trochu popovídat. Právě když položil ruku na mosaznou kliku, dveře se rozlétly. Objevila se v nich Julie, tváře zarudlé spěchem. „Artemisi!“ vyhrkla. „Vaše matka. Ona...“ Artemis měl pocit, jako by mu do žaludku padla olověná koule.

„Ona říká, Artemisi... Artemisi, že váš...”

„No tak, Julie. Proboha, co je?“

Julie si zakryla ústa oběma rukama a snažila se sebrat. Po několika vteřinách roztáhla špičaté nehty a promluvila mezi prsty.

„Váš otec, pane. Artemis starší. Paní Fowlová říká, že se vrátil!“

Na zlomek vteřiny by Fowl junior přísahal, že se mu zastavilo srdce. Otec! Vrátil se... Je to možné? Samozřejmě že vždycky věřil, že jeho otec žije. Ale v poslední době, kdy se začal zabývat tím skřítkovským plánem, jako by odsunul otce někam do pozadí. Artemisovi se sevřel žaludek pocitem viny. Vykašlal se na to. Vykašlal se na vlastního otce.

„Vidělas ho, Julie? Na vlastní oči?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Ne, Artemisi, ne, pane. Jen jsem slyšela hlasy. V ložnici. Ale ona mě nepustila dovnitř. Za nic na světě. Dokonce ani s kakaem.“

Artemis počítal. Vrátili se ani ne před hodinou. Kolem Julie mohl jeho otec proklouznout. Bylo to možné. Taktak, ale bylo. Podíval se na hodinky, synchronizované s greenwichským časem pomocí opakovaných rádiových signálů. Tři ráno. Čas letěl. Celý jeho plán závisel na tom, zda skřítci podniknou příští tah ještě před východem slunce.

Artemis sebou trhl. Už zase odsunuje rodinné záležitosti stranou. Co se to z něj stává? Jeho otec tady byl to nejdůležitější, ne nějaký plán na získání peněz.

Julie stála dosud ve dveřích a sledovala ho svýma obrovským modrým očima. Čekala jako vždycky, až Artemis nějak rozhodne. A v jeho bledých rysech se výjimečně zračila nerozhodnost.

„No dobře,“ zamumlal nakonec. „To bych tam měl asi zajít hned.“ Protáhl se kolem dívky a vyběhl schody po dvou. Pokoj jeho matky byl o dvě patra výš, v přestavěném půdním prostoru.

U dveří zaváhal. Co vlastně řekne, jestli se jeho otec nějakým zázrakem vrátil? Co udělá? Bylo směšné si s tím lámat hlavu. To se nedalo předpovídat. Lehce zaklepal.

„Mami?“

Žádná odpověď - ale měl pocit, že zaslechl zahihňání, a to ho okamžitě přeneslo do minulosti. Původně sloužila tahle místnost jako odpolední pokoj rodičů. Vydrželi sedět celé hodiny na pohovce, chichotali se jako děti, krmili holuby nebo se dívali na lodi vyplouvající z dublinského přístavu. Když Artemis starší zmizel, Angelina Fowlová se k té místnosti upínala víc a víc, až ji nakonec odmítla opustit docela.

„Mami? Jsi v pořádku?“

Zevnitř tlumené hlasy. Spiklenecký šepot.

„Mami! Jdu dovnitř.“

„Počkej moment. Timmy, přestaň, ty zvíře. Máme návštěvu.“

Timmy? Artemisovi bušilo srdce v hrudi jako mohutný buben. Timmy - její zdrobnělina pro otcovo jméno. Timmy a Arty, dva muži jejího života. Už nevydržel čekat. Vběhl dvojími dveřmi

dovnitř.

První jeho dojem bylo světlo. Matka měla rozsvíceno. To bylo rozhodně dobré znamení. Artemis věděl, kde jeho matka bude. Věděl přesně, kam se dívat. Ale nemohl. Co když... co když...

„Ano? Co potřebujete?“

Artemis se obrátil, oči pořád sklopené. „To jsem já.“

Jeho matka se zasmála. Vesele a bezstarostně. „To vidím, že jste to vy, papá. To nemůžete dát svému synovi aspoň jednu noc volno? Vždyť přece máme líbáanky.“

V té chvíli Artemis pochopil. Byla to jen další fáze jejího šílenství. Papá? Angelina ho považovala za jeho vlastního dědečka. A ten už je víc než deset let mrtvý. Pomalu pozvedl oči.

Matka seděla na pohovce, oblečená ve svatebních šatech, tvář neobratně nalíčenou. Ale to ještě nebylo to nejhorší.

Vedle ní seděla napodobenina jeho otce, vytvořená ze žaketu, který měl na sobě v onen slavný den v katedrále Christchurch před čtrnácti lety. Šaty byly vycpané papírem a nahoře z košile trčel vycpaný povlak na polštář s obličejem namalovaným rtěnkou. Bylo to skoro legrační. Artemis potlačil vzlyk, všechny jeho naděje se rozplynuly jako letní duha.

„Co říkáš, papá?“ pokračovala Angelina hlubokým hlasem a zakývala polštářem jako břichomluvec svou loutkou. „Dáš synovi na jednu noc volno, že?“

Artemis kývl. Co jiného mohl dělat?

„Dobře, na jednu noc. A na zítřek taky. Užijte si to.“

Angelinina tvář zářila upřímným štěstím. Vyskočila z pohovky a objala syna, kterého nepoznávala.

„Díky, papá. Díky.“

Artemis jí stisk oplatil, i když si připadal jako podvodník.

„Není zač, má... Angelino. Teď už musím běžet. Mám práci.“

Jeho matka se uvelebila vedle napodobeniny manžela.

„Ano, papá. Klidně běžte a nebojte se, my se zabavíme.“

Artemis odešel. Neotočil se. Měl co dělat. Musel vydírat skřítky. Neměl čas na matčiny vyfantazírované světy.

Kapitánka Myrta Krátká si držela hlavu v dlaních. Přesněji řečeno,

v jedné. Druhou rukou šátrala z boku ve vysoké botě, na té straně, kam kamera nedohlédla. Ve skutečnosti měla hlavu naprosto jasnou, ale neuškodí, když si její věznitelé budou myslet, že je ještě mimo. Třeba ji budou podceňovat. A to bude poslední chyba, kterou kdy udělají.

Myrta sevřela prsty tu věc, která ji tlačila do kotníku. Podle obrysů okamžitě poznala, co se to tam ukrývá. Žalud! Musel jí padnout do boty během té mely u dubu. To by mohlo být klíčové. Teď už potřebovala jen kousíček hlíny, aby se jí kouzelné schopnosti vrátily.

Myrta se kradmo rozhlédla po cele. Vypadalo to na čerstvý beton. Ani jediná puklina nebo drolicí se roh. Neměla kam zahrabat svou tajnou zbraň. Opatrně vstala a vyzkoušela, jestli ji ponesou nohy. Nebylo to tak zlé, trochu se jí třásla kolena, ale jinak byla celkem v pořádku. Došla ke zdi, přitiskla tvář a dlaně k hladkému povrchu. Beton byl určitě nedávno položený. Místy byl ještě vlhký. Takže tohle vězení se speciálně připravovalo pro tuto příležitost.

„Hledáš něco?“ řekl nějaký hlas. Chladný, nemilosrdný hlas.

Myrta zacouvala od zdi. Lidský kluk stál ani ne dva metry od ní, oči skryté za zrcadlovými brýlemi. Vstoupil do místnosti bez jediného zvuku. Velice neobvyklé.

„Posaď se, prosím.“

Myrta se nechtěla posadit, prosím. Chtěla to drzé štěně složit loktem a tu jeho mizernou kůži použít jako prostředek výměnného obchodu. Artemis jí to viděl na očích. Pobavilo ho to.

„Cukáme se, co, kapitánko Krátká?“

Myrta vycenila zuby, což jako odpověď bohatě stačilo.

„Oba dobře víme, jaká pravidla tady platí, kapitánko. Tohle je můj dům. Musíš se řídit mými přáními. A moje přání rozhodně nezahrnují ublížení na těle, myslím tím na mém těle, nebo to, aby ses pokusila dům opustit.“

V té chvíli to Myrtě došlo.

„Odkud znáš moje ...“

Jméno? Hodnost?“ Artemis se usmál, ale příjemný úsměv to nebyl.

„Když nosíš jmenovku...“

Myrta bezděčně přejela rukou po stříbrné jmenovce na kombinéze.

„Ale ta je psaná ...“

„V gnómštině. Já vím. Shodou okolností ji plynule ovládám. Stejně jako všichni moji lidé.“

Myrta chvíli mlčela a srovnávala si to neuvěřitelné odhalení v hlavě.

„Fowle,“ řekla pak procítěně, „ty nemáš nejmenší ponětí, co jsi provedl. Postavit takhle oba světy proti sobě, to by mohlo znamenat katastrofu pro nás pro všechny.“

Artemis pokrčil rameny. „Mě nezajímají my všichni, jen já sám. A věř mi, já budu v nejlepším pořádku. A teď si sedni, prosím.“

Myrta si sedla a nespouštěla přitom oříškové oči z té malé stvůry před sebou.

„Tak jaký máš plán, Fowle? Nech mě hádat: nadvláda nad světem?“

„Nic tak dramatického,“ zahihňal se Artemis. Jen bohatství.“

„Zloděj!“ vyprskla Myrta. „Tak ty jsi obyčejný zloděj!“

Po Artemisově tváři přelétl podrážděný výraz, ale vzápětí ho nahradil obvyklý sardonický úsměšek.

„Ano, zloděj, jestli chceš. Ale sotva obyčejný zloděj. První mezidruhový zloděj na světě.“

Kapitánka Krátká se ušklíbla. „První mezidruhový zloděj! Blátiví nás okrádají po tisíce let. Proč myslíš, že žijeme v podzemí?“

„To je pravda. Ale já budu první, kdo úspěšně připraví skřítku o jeho zlato.“

„O zlato? Zlato? Ty lidský tupce! Snad vážně nevěříš na ty staré nesmysly s hrncem zlata? Některé věci prostě nejsou pravda, víš?“

Myrta se rozesmála nahlas.

Artemis si trpělivě prohlížel nehty a čekal, až se Myrta uklidní. Když ji bouře smíchu konečně přešla, zahrozil ukazováčkem.

„Máš pravdu, jen se směj, kapitánko Krátká. Chvilí jsem i já věřil v ty nesmysly o zlatém pokladu na konci duhy, ale teď už vím svoje. Víím o fondu na výkupné.“

Myrta se ze všech sil snažila udržet neutrální výraz.

„O jakém fondu na výkupné?“

„Ale jdi, kapitánko. Na co se obtěžovat s takovým divadýlkem? Sama jsi mi o něm řekla.“

Já - já že jsem ti to řekla?!“ koktala Myrta. „K smíchu!“

„Podívej se na svou paži.“

Myrta si vykasala pravý rukáv. Na žíle měla přilepený malý smotek gázy.

„Tam jsme ti píchli pentathol sodný. Znamější pod názvem droga pravdy. Zpívala jsi jako ptáček.“

Myrta věděla, že mluví pravdu. Jak jinak by to mohl vědět?

„Ty jsi šílenec!“

Artemis pokrčil shovívavě rameny. „Když vyhraju, budu zázračné dítě. Když prohraju, budu šílenec. Tak se píšou dějiny.“

Samozřejmě žádný pentathol sodný nebyl, jen neškodné píchnutí sterilizovanou jehlou. Artemis by nikdy neriskoval, že své „poukázce na bohatství“ poškodí mozek, ale také si nemohl dovolit zajatkyni prozradit, že zdrojem jeho informací je Kniha. Jen ať radši věří, že zradila svůj rod. Sníží jí to sebevědomí, takže pak bude snáz podléhat psychologickému nátlaku. Ale přesto mu ten podvod vadil. Byl nepochybně krutý. Jak daleko až je ochoten zajít kvůli svému zlatu? Nevěděl to a nedozví se to dřív, než přijde čas.

Myrta celá ochabla, na okamžik zdrcená tím nejnovějším vývojem. Mluvila! Prozradila posvátná tajemství. I kdyby se jí podařilo utéct, bude vypovězena do nějakého mrazivého tunelu někde pod polárním kruhem.

Ještě není po všem, Fowle,“ řekla nakonec. „Máme moc, o jaké nemůžeš vůbec nic vědět. Trvalo by několik dní všechny naše schopnosti vypočítat.“

Ten nemožný kluk se znovu zasmál. Jak dlouho myslíš, že jsi tady?“

Myrta zasténala, už věděla, co přijde. „Několik hodin?“

Artemis zavrtěl hlavou. „Tři dny,“ zalhal. „Měli jsme tě na kapačce přes šedesát hodin... než jsi nám prozradila všechno, co jsme potřebovali vědět.“

Už když to říkal, cítil se provinile. Tohle psychologické vydírání na elfku zjevně působilo, ničilo ji skrz naskrz. Skutečně to bylo nutné?

„Tři dny? Mohli jste mě zabít. Co jste za...“

A právě ta nedořečená věta zasela do Artemisovy mysli semínko pochyb. Skřítko ho považovala za tak zlého, že ani nedokázala najít

slova.

Myrta se sebrala.

„No dobře, pane Fowle!“ vyštěkla pohrdlivě. „Když toho o nás víš tolik, pak určitě taky víš, co se stane, až mě najdou.“

Artemis nepřítomně kývl. Jistěže vím. Popravdě řečeno, spoléhám na to.“

Ted' se zase musela usmát Myrta.

„No ne! Řekni mi, chlapče, setkal ses někdy s trollem?“

Člověku poprvé poněkud pokleslo sebevědomí.

„Ne. S trollem ne.“

Myrta vycenila zuby ještě víc.

„Ale setkáš se, Fowle. Setkáš. A doufám, že tady ještě budu. To bych ráda viděla!“

LEPREko si zřídilo dočasnou centrálu přímo na El:Tara.

„Tak co?“ zeptal se Břízný Klusáka a mávnutím ruky zahnal trpaslíka ze záchranky, který mu mazal čelo mastí na spáleniny.

„Nechtě to. Kouzlo mě za chvíli vyhojí samo.“

„Co co?“ opáčil Klusák.

„Dneska na mě nezkoušejte ty svoje drzosti, Klusáku, protože dnes odmítám obdivovat ty vaše technické sarapatičky. Řekněte mi, co jste našel o tom člověku.“

Klusák se zamračil a narovnal si na hlavě přilbu z fólie. Otevřel tenounký laptop.

„Napíchnul jsem se na Interpol. Nijak těžké to nebylo, to vám povím. To už by tam mohli zrovna rozvinout červený koberec na uvítanou a ...“

Břízný bubnoval prsty o stolek. „Urychlete to!“

„Dobře. Fowl. Složka deset gigabytů. Na papíře půlka knihovny.“

Velitel hvízdal. „To je docela pilný člověk.“

„Rodina,“ opravil ho Klusák. „Fowlové přestupují zákony už celé generace. Vydírání, pašování, ozbrojené loupeže. V posledním století spíš hospodářská kriminalita.“

„Takže víme, kde je hledat?“

„To bylo to nejjednodušší. Fowl Manor. Osmdesát hektarů pozemků na okraji Dublinu. Fowl Manor je jen dvacet kilometrů od našeho

současného stanovítě.“

Břízný si hryzal spodní ret.

Jen dvacet? To znamená, že to můžeme stihnout do východu slunce.“

Jo. Dát celý ten průšvih do pořádku, než se na denním světle vymkne z ruky docela.“

Velitel kývl. To byla zatím první věc, která jim hrála do rukou. Skřítci se na denním světle nepohybují už několik staletí. I když ještě žili nad zemí, byli v podstatě nočními tvory. Slunce rozpouštělo jejich kouzlo, jako když vybělí fotografii. Kdyby museli čekat celý den a pak teprve poslat údernou jednotku, kdo ví, jaké škody by ten Fowl mohl napáchat.

Dokonce bylo možné i to, že za celým tím skandálem stojí média a že zítra se obličej kapitánky Krátké objeví na titulních stranách všech novin na světě. Břízný se otrásl. To by byl konec všeho, ledaže by se Blátiví už naučili mírumilovně koexistovat s jiným druhem. A jestli si z historie vůbec něco zapamatoval, tak to, že lidé nedokážou vyjít s nikým, dokonce ani sami se sebou.

„Dobrá. Takže všichni - nabít a připravit. Letová formace V. Zaujmout postavení uvnitř obvodu pozemků Fowl Manor.“

Zásahová jednotka vojenským zařváním potvrdila přijetí rozkazu a přitom ze svých zbraní vyloudila co nejhlasitější kovové řinčení.

„Klusáku, vy máte na povel techniky. Let' te za námi v transportéru. A vezměte velké antény. Zavřeme celý ten pozemek, abychom se mohli trochu nadechnout.“

Ještě něco, veliteli," uvažoval Klusák.

„Ano?“ optal se netrpělivě Břízný.

„Proč nám ten člověk říkal, kdo je? Musel přece vědět, že ho dokážeme najít.“

Břízný pokrčil rameny. „Třeba není tak chytrý, jak si o sobě myslí.“

„Ne. V tom to nebude. V tom to určitě nebude. Myslím, že je celou dobu o krok před námi, a tohle je stejný případ.“

„Teď nemám čas na teoretizování, Klusáku. Blíží se svítání.“

Ještě jedna věc, veliteli.“

Je to důležité?“

„Ano, myslím, že je.“

On a Břízný studovali spolu na Akademii, vyrostli ve stejném tunelu. Vavřín patřil k těm asi pěti skřítkům pod světem, kteří oslovovali Břízného křestním jménem.

Já vím, co myslíš, že bychom měli.“

„Měli bychom to tady celé zplanýrovat.“

„A nepovídej.“

Je to nejčistší řešení. Jedna modrá sprcha a naše ztráty jsou minimální.“

Modrá sprcha byl slangový výraz pro ničivou biologickou bombu, kterou zásahové síly výjimečně využívaly. Na téhle biobombě bylo šikovné to, že ničila jen živou tkáň. Krajina se nezměnila.

„Ta minimální ztráta, o které mluvíš, je ale čistou náhodou jedna moje důstojnice.“

„No jistě,“ ušklíbl se Vavřín. „První žena v Řeko. Zkušební případ. Ale myslím, že taktické řešení bys snadno obhájil.“

Břízného tvář nabyla známého fialového tónu.

„To nejlepší, co teď můžeš udělat, je uhnout mi z cesty, jinak budu třeba muset tu modrou sprchu nacpat rovnou do toho bahna, co mu říkáš mozek.“

Vavřína to nevyvedlo z míry. „Tím, že mě budeš urážet, fakta nezměníš, Julie. Víš, co říká Kniha. Za žádných okolností nesmíme připustit kompromitování naší kultury. Máš jen jednu časovou zastávku, a pak...“

Poručík nedořekl. Ani nemusel.

Já vím, co říká Kniha,“ odsekl Břízný. Jenom bych rád, kdybys do toho vybíjení nebyl tak žhavý. Kdybych tě neznal lip, myslel bych si, že máš v sobě částečně lidskou krev.“

„Tos nemusel,“ nasupil se Vavřín. „Dělám jenom svou práci, nic víc.“

„Na tom něco je,“ ustoupil Břízný. „Promiň.“ Břízný se neomlouval často, ale je pravda, že to, co řekl, bylo skutečně hluboce urážlivé.

Butler seděl u monitorů.

„Máš něco?“ zeptal se Artemis.

Butler sebou trhl, neslyšel mladého pána vejít.

•••••

„Ne. Nic. Jednou nebo dvakrát jsem měl dojem, že vidím nějaký záblesk, ale nikdy z toho nic nebylo.“

„Nic je nic,“ podotkl záhadně Artemis. „Použij tu novou kameru.“ Butler kývl. Teprve minulý měsíc pan Artemis koupil přes internet speciální kameru. Dva tisíce obrázků za vteřinu, nedávno ji vyvinuli pro specializované přírodní záběry, například pro kolibří křídla a podobně. Zpracovávala obrazy rychleji, než to dokázalo lidské oko. Artemis ji nechal instalovat za cherubínem nad hlavní branou. Butler ji zapnul.

„Kam?“

„Zkus hlavní cestu. Mám pocit, že návštěva je na dohled.“

Sluha mohutnými prsty manipuloval joystickem velkým asi jako párátka. Na digitálním monitoru se objevil přímý obraz.

„Nic,“ podotkl Butler. „Ticho jako v hrobě.“

Artemis ukázal na ovládání.

„Zastav to.“

Butler se skoro zeptal proč. Skoro. Místo toho ale držel jazyk za zuby a stiskl tlačítko. Na obrazovce ztuhly kvetoucí třešně, padající okvětní plátky se zastavily ve vzduchu. Ale co bylo důležitější, náhle se objevilo přibližně deset černě oděných postav.

„Co to je?“ vykřikl Butler. „Kde se tam vzali?“

„Mají štíty,“ vysvětloval Artemis. „Vibrují vysokou rychlostí. Tak rychle, že je lidské oko nedokáže sledovat...“

„Ale kamera ano,“ kývl Butler. Pan Artemis! Vždycky dva kroky napřed. „Škoda, že tohle nemůžu pořád nosit s sebou.“

„Škoda. Ale něco tady máme...“

Artemis opatrně zvedl ze stolu cosi jako přilbu. Byly to pozůstatky té Myrtiny. Pokoušet se dostat Butlerovu hlavu do původní helmy by bylo asi jako cpát brambor do náprstku. Nedotčené zůstalo jen hledí a ovládací knoflíky. K tomu byly provizorně připojeny řemínky z helmy tak, aby se to celé vešlo na sluhovu hlavu.

„Má to několik filtrů. Je celkem logické předpokládat, že jeden z nich bude protištítový. Zkusíme to, ano?“

Artemis nasadil celou tu věc Butlerovi přes uši.

„Vzhledem k tvému rozpětí očí budou pravděpodobně místa, kam neuvidíš, ale tak moc by tě to zase omezovat nemělo. Teď pusť tu

„Tři, nudím se, ale žiju.“

„Pět, blíží se k západnímu křídlu.“

Čaluha ztuhl. „Počkat. Čtyřko? Jste tam, Čtyřko? Ohlaste své postavení!“

„.....“ Nic, jen statické praskání.

„Tak to máme. Čtyřka je mimo. Nejspíš porucha na vybavení. Ale nemůžeme si dovolit nic riskovat. Znovu seskupit u hlavního východu.“

První Zásahová se plížila společně a dělala jen o trochu víc hluku než pavouk. Chaluha je rychle přepočítal. Jedenáct. O jednoho méně. Čtyřka nejspíš bloudí někde mezi růžemi a diví se, proč s ním nikdo nemluví.

Pak si Risk všiml dvou věcí - jednou byl pár vysokých bot, který trčel z keře vedle dveří, a druhou mohutný člověk stojící ve dveřích. Ten držel na lokti velice ošklivě vyhlížející zbraň.

„Tichý režim,“ zašeptal Chaluha a jedenáct kompletních hledí se spustilo před tváře, aby se ztlumily zvuky dechu a spojení mezi členy jednotky. „A teď - nikdo nezpanikaří. Myslím, že je mi jasné, co se tady stalo. Čtyřka se plíží kolem dveří. Blátivý je otevře. Čtyřka dostane ránu po čumáku a skončí ve křoví. Žádný problém. Máme spolehlivé krytí. Opakuji, spolehlivé. Takže ne aby vás svrběly prsty, prosím. Pony... promiň, desátníku Chaluhu, zkontroluj stav Čtyřky. Ostatní ustoupí stranou a budou zticha.“ Jednotka opatrně couvala až na pečlivě posekaný trávník. Postava před nimi byla skutečně impozantní, určitě to byl největší člověk, jakého kdy kdo z nich viděl.

„D'Arvit,“ vydechl Dvojka.

„Udržujte radiový klid, s výjimkou naléhavých případů,“ přikázal Chaluha. „Nadávání naléhavé není.“ V duchu ovšem hluboce souhlasil. Jestli byl někdy rád, že má štít, bylo to teď. Ten člověk vypadal, jako by dokázal v jedné mohutné pěsti rozmáčknout deset skřítků.

Ponrava se vrátil na své místo. „Čtyřka je stabilizovaný. Asi otřes mozku. Ale jinak v pořádku. Jeho štít samozřejmě vypadl, takže jsem ho zatáhl do křoví.“

„Dobrá práce, desátníku. Správná úvaha.“

To poslední, co by mohli potřebovat, bylo, aby si někdo všiml vysokých bot Čtyřky.

Muž se pohnul, pomalu se kolébal po cestě. Možná se krátce rozhlédl doprava nebo doleva, ale to se dalo těžko říct, pod tou kápí, kterou měl staženou do očí. Je to zvláštní - taková krásná noc, a ten člověk má kapuci.

„Zbraně odjistit!“ přikázal Risk.

Uměl si představit, jak jeho muži obracejí oči v sloup. Jako by neměli odjistěno už půl hodiny. Přesto ale museli postupovat podle manuálu, pro případ, že by později došlo k tribunálu. Byly doby, kdy Zásahová jednotka pálila hned a otázky nekladla vůbec. Ale to už neplatilo. Teď se vždycky našel nějaký moc aktivní civilista, který začal kázat o občanských právech. Dokonce i pro lidi, věřili byste tomu?

Muž hora se zastavil přímo uprostřed čety. Kdyby je byl mohl vidět, byla by to perfektní taktická pozice. Jejich vlastní zbraně byly prakticky nepoužitelné, způsobili by víc škody jeden druhému než člověku.

Naštěstí byla celá četa neviditelná, s výjimkou Čtyřky, který byl bezpečně schovaný pod keřem, snad pod rododendronem.

„Obušky. Nastartujte je.“

Pro jistotu. Opatrnost nikdy neškodí.

A právě když policisté měnili zbraně, právě když měli ruce zaměstnané pouzdry, Blátivý promluvil.

„Dobrý večer, pánové,“ řekl a shodil kápí.

Divné, pomyslel si Risk. To je skoro jako by... Pak uviděl improvizované brýle.

„Kryjte se!“ vykřikl. „Kryjte se!“

Ale už bylo pozdě. Neměli jinou možnost než zůstat a bojovat. A to vlastně žádná možnost nebyla.

Butler je mohl složit ode dveří. Jednoho po druhém, puškou po lovcí slonoviny. Ale plán zněl jinak. Šlo o to udělat dojem. Poslat zprávu. Každá policie na světě nejdřív vyšle postradatelné pěšáky a pak teprve začne vyjednávat. Ta skřítkovská víceméně s jistotou očekávala, že se setká s odporem, a Butler ho leplikónům rád

poskytl.

Vykoukl ven otvorem schránky - a zrovna na něj zíraly obrýlené oči. Takhle šťastnou náhodu si prostě nemohl nechat ujít.

Jdeme spinkat,“ prohlásil Butler a prudce vrazil do dveří ramenem. Skřítek odlétl několik metrů a dopadl do keře. Julie bude zdrcená, miluje rododendrony. Jednoho vetřelce ovšem odrovnal. Ještě několik jich zbývá.

Butler si přitáhl kapuci víc do tváře a vyšel přede dveře. A oni tam stáli, v půlkruhu jako z akčního filmu. Nebýt těch dost účinně vyhlízejících zbraní, byli by skoro legrační.

Nenápadně zasunul prst pod lučík pistole a došel mezi ně. Ten pořízek vlevo jim velel. To se dalo poznat podle toho, jak k němu ostatní otáčeli hlavy.

Velitel vydal rozkaz a četa vyměnila zbraně za prostředky blízkého kontaktu. Bylo to logické, palnými zbraněmi by rozstříleli leda sami sebe. Byl čas jednat.

„Dobrý večer, pánové,“ pozdravil je Butler. Nemohl si pomoci, za tu chvíli ohromení to stálo. Pak už držel zbraň v ruce a pálił.

První obětí se stal kapitán Chaluha - šipka s titanovým hrotem mu prorazila kombinézu na krku. Klesal pomalu, jako by se vzduch změnil ve vodu. Dva další příslušníci jeho čety padli dřív, než si uvědomili, co se děje.

Musí to pro ně být docela šok, pomyslel si Butler nevzrušeně, přijít o výhodu, kterou měli po staletí.

Zbytek první Zásahové už nastartoval a pozvedl obušky. Ale udělali tu chybu, že čekali na rozkaz, který nemohl přijít. To poskytlo Butlerovi příležitost je napadnout. Jako by potřeboval ještě nějakou další výhodu.

Přesto chvíličku zaváhal. Ty bytosti byly tak malé - jako děti. Pak ho Pony praštil do lokte obuškem a Butlerovi přeběhlo po hrudi tisíc voltů. Všechn soucit k těm mrňavcům se okamžitě vypařil.

Butler popadl obušek a roztočil zbraň i jejího majitele. Když ho pustil, Pony zaječel a padl přímo na tři své druhy.

Butler pokračoval v krouživém pohybu a zasáhl přitom do hrudi dva další skřítky. Jiný mu vyšplhal na záda a opakovaně ho šlehal obuškem. Butler se na něj skácel. Něco zapraskalo a elektrické

úderu ustaly.

Náhle měl pod bradou hlaveň. Jednomu příslušníku Zásahové se podařilo odjistit zbraň.

„Ani se nehni, Blátivý,“ ozval se hlas zpod přilby. Ta zbraň vypadala nebezpečně, po celé její délce bublala tekutá chladicí kapalina. „Dej mi sebemenší záminku a...“

Butler obrátil oči v sloup. Jiná rasa, stejná silácká kliše. Uhodil skřítku plochou dlaní. Pro toho mrňouska to muselo být, jako by mu padla na hlavu obloha.

„Stačí ti to?“

Butler se zvedl. Těla skřítků ležela kolem něj v různých fázích šoku a bezvědomí. Vyděšení byli určitě. Mrtví zřejmě ne. Úkol splněn.

Jeden ten mužíček to ale jen hrál. To se poznalo podle toho, jak k sobě tiskl kolínka. Butler ho zvedl za krk, který snadno objal palcem a ukazovákem.

Jméno!“

„Pony... ehm, totiž... desátník Chaluha.“

„Dobře, desátníku, tak vyříd' svému veliteli, že jak tady příště uvidím někoho ozbrojeného, složím ho palbou z dálky. A nebudou to žádné šipky. Kulky s vysokou průrazností!“

Jistě. Palba z dálky. Chápu. To je fér.“

„Tak fajn. Své zraněné si smíte odnést.“

„To je od vás velkorysé.“

„Ale jak u některého z ošetřovatelů uvidím jenom záblesk nějaké zbraně, sotva se udržím, abych neodpálil těch pár min, které jsem nastražil tady na pozemku.“

Pony polkl a i přes hledí bylo vidět, jak bledne.

Jen neozbrojení ošetřovatelé. Jasné jako den.“

Butler postavil skřítku na zem a mohutnými prsty mu srovnal šaty.

„A teď - poslední věc. Posloucháš?“

Horlivé kývání.

„Chci vyjednače. Někoho, kdo může rozhodovat. Ne žádnou nulu, která po každém požadavku bude utíkat zpátky na základnu. Jasné?“

„Ano. Totiž, myslím, že určitě ano. Bohužel já jsem zrovna ta nula. Takže vidíte, že vám vlastně nemůžu zaručit, že ano...“

Butler měl hroznou chuť ho nakopnout tak, že by odletěl až na tu jejich základnu.

„Dobře. Chápu. Hlavně zmlkni!“

Pony skoro souhlasil, pak zavřel ústa a kývl.

„Dobře. A teď, než půjdeš, seber všechny zbraně a přilby a semhle je naskládej na hromádku.“

Pony se zhluboka nadechl. No dobře, tak se nakonec přece jen bude muset tvářit jako hrdina.

„To nemůžu.“

„Ne? A proč?“

Pony se vytáhl, jak nejvíc dokázal. „Policista nikdy neodevzdá svou zbraň dobrovolně.“

Butler kývl. „To je fér. Za optání člověk nic nedá. Tak zmiz.“

Pony, který skoro nedokázal uvěřit svému štěstí, utíkal k velitelskému stanovišti. Byl poslední skřítek, který se udržel na nohou. Risk se válel na zemi, ale on, Ponrava Chaluha, se Blátivé obludě postavil. Jen až se o tom dozví máma!

Myrta seděla na kraji postele a prsty svírala kovový rám. Pomalu jej zvedala, váhu držela pažemi.

Byl to takový tah, že jí div nevyskočily lokty z kloubů. Vteřinku rám držela a pak švihla celou postelí o beton. U nohou se jí rozlétl uspokojivý obláček prachu a úštěpků.

„Dobře,“ řekla si.

Myrta zírala do kamery. Určitě ji sledují! Nesmí ztrácet čas. Sevřela prsty a opakovala celý manévř zas a znova, až měla na prstech hluboké rýhy od ocelového rámu. A s každým nárazem odlétalo z čerstvého betonu víc a víc úštěpků.

Po chvíli se dveře do cely rozlétly a dovnitř vběhla Julie.

„Co to děláš?“ lapala po dechu. „Chceš zbořit dům?“

„Mám hlad!“ houkla na ni Myrta. „A už mě nebaví mávat na tu pitomou kameru. Vy tady vězně nekrmíte? Chci jíst!“

Julie zatřásla hlavou. Artemis ji varoval, aby se chovala zdvořile, ale všechno má svoje meze.

„Nemusíš se hned na... vztekat. Co vlastně vy skřítkové jíte?“

„Máš delfína?“ zeptala se Myrta sarkasticky.

Julie se otrásla. „Ne, to tedy nemám, ty bestie!“

„Tak ovoce. Nebo zeleninu. Ale ať jsou umyté! Nechci v krvi žádné ty vaše chemické jedy.“

„Ha ha, ty si ale troufáš. Neboj, všechno naše ovoce i zelenina se pěstují biologicky.“ Julie se cestou ke dveřím zastavila. „A ne abys zapomněla na řád! Žádné pokusy o útěk z domu. A taky nemusíš rozbíjet nábytek. Nechtěj, abych ti předvedla, jak umím dvojitého nelsona.“

Jen co dozněly Juliiny kroky v dáli, Myrta znovu začala mlátit postelí do podlahy. Závazky skřítků mají totiž jednu zvláštnost: Příkaz musejí dostat tváří v tvář a musí být hodně konkrétní. Říct, že elf něco nemusí, není totéž, jako když se mu to zakáže. A kromě toho, Myrta ani v nejmenším nezamýšlela dům opustit. To ale neznamenal, že nehodlala opustit tuhle celu.

Artemis přidal k ostatním monitorům ještě jeden. Tenhle byl napojen na podkrovní pokoj Angeliny Fowlové. Občas se podíval, co jeho matka dělá. Trochu mu vadilo mít v jejím pokoji kameru, bylo to, jako by ji špehoval. Ale bylo to pro matčino dobro. Pořád existovalo nebezpečí, že by si mohla ublížit. Teď právě klidně spala, protože polkla prášek, který jí Julie nechala na tácku na stole. To všechno byla součást plánu. A velmi důležitá součást.

Vešel Butler. Držel hrst skřítkovského vybavení a mnul si krk.

„Skrčkové zákeřní,“ ulevil si.

Artemis vzhlédl od monitorů.

„Nějaké problémy?“

„Nic velkého. Tyhlety mrňavé obušky ale umějí dávat docela slušné rány. Jak se má náš vězeň?“

„Dobře. Julie jí dělá něco k jídlu. Obávám se, že nám kapitánka Krátká začíná netrpělivostí trochu bláznit.“

Myrta na obrazovce mlátila postelí o beton.

„Není divu,“ podotkl komorník. Jen si představte, jak musí být bezmocná. No, ven se neprokope.“

Artemis se usmál. „To tedy ne. Celé sídlo má podloží z vápence. Odtud by se neprohrabal ani permoník. Nebo sem.“

Tohle byl náhodou omyl. Naprostý omyl. A pro Artemise Fowla

klíčový.

LEPreko má pro podobné krizové situace své postupy. Je pravda, že se v nich neříká nic o tom, že by četa Zásahové dostala výprask od jediného nepřítele. Ale o to byl další krok naléhavější, zvláště když se na oblohu vkrádala slabounká oranžová záře.

„Jsme připraveni k akci?“ zahulákal Břízný do mikrofону, jako by to nebyl vysoce citlivý přístroj.

Připraveni k akci, pomyslel si Klusák, který spěšně propojoval poslední anténu na hlásce. Tihleti vojáci a jejich fráze! Připraveni k akci, nabít a odjistit, nevím, ale tak mi to bylo řečeno... Nejistí sami sebou.

Nahlas řekl: „Nemusíte řvát, veliteli. Ty mikrofony zachytí i pavouka, co se podrbe na Madagaskaru.“

„A drbe se pavouk na Madagaskaru?“

„No... já nevím. Ony samozřejmě doopravdy ...“

„No tak přestaňte měnit téma, Klusáku, a odpovězte na otázku!“

Kentaur se zamračil. Velitel bral všechno tak strašně doslova. Zapojoval do svého laptopu kabel od modemu antény.

„Oukej. Jsme... připraveni k akci.“

„V hodině dvanácté. Tak to tlačítko zmáčknete.“

Klusák už potřetí v krátké době zaťal své koňské zuby. Skutečně byl oním příslovečným zneuznaným géniem. Heleďte, zmáčknete tlačítko. Břízný nemá dostatečnou mozkovou kapacitu na to, aby vůbec mohl docenit, o co se tu Klusák pokouší.

Zastavit čas neznamenal jen stisknout tlačítko: byla to celá série choulostivých postupů, které bylo třeba provést s krajní pečlivostí. Jinak by zastavovaná zóna skončila jako hromádka popela a radioaktivního spadu.

Je pravda, že skřítkové zastavují čas po tisíciletí, ale dnes, se satelitní komunikací a internetem, by si lidé určitě všimli, kdyby nějaká oblast na pár hodin vypadla z času. Byla doba, kdy člověk mohl přehodit kobercové zastavení přes celou zemi a Blátiví si prostě mysleli, že se bohové zlobí. Ale dnes už ne. Dnes mají lidé přístroje na měření skoro všeho, takže pokud se měl vůbec zastavovat čas, muselo se to udělat jemně a přesně.

Za starých časů pět elfích čarodějů vytvořilo kolem cíle magický

pentagram a rozprostřelo nad ním magický štít, takže uvnitř očarované zóny se na nějakou dobu čas zastavil.

Nebylo to špatné, pokud některý z čarodějů nemusel na záchod. Mnohé obležení skončilo neúspěchem jen proto, že jeden elf vypil o sklenici vína víc, než měl. Čarodějové se také rychle unavili, začaly je bolet ruce. Když měli zrovna dobrý den, vydrželi tak hodinu a půl, což vlastně ani nestálo za tu námahu.

Až Klusáka napadlo celou tu proceduru zmechanizovat. Přiměl čaroděje, aby potřebným kouzlem nabili lithiové baterie, a pak kolem určené oblasti vytvořil síť antén. Znělo to jednoduše, ale nijak snadné to nebylo. Ale mělo to zřetelné výhody. Za prvé, už nedocházelo ke kolísání energie. Baterie se jedna před druhou obvykle nepředvádějí. Dalo se spočítat, kolik přesně jich bude potřeba, a obležení se dalo protáhnout až na osm hodin.

Čirou náhodou bylo Fowlovo panství pro zastavení času přímo ideální - izolované a s jasně definovanými hranicemi. Dokonce tu byly i vyvýšené hlásky pro antény. Bylo to skoro, jako by si Artemis Fowl přál, aby se čas zastavil... Klusákův prst zaváhal nad tlačítkem. Bylo by to možné? Koneckonců, to lidské mládě bylo od začátku pořád krok před nimi.

„veliteli?“

Jsme už online?“

„Ne docela. Je tu něco ...“

Břízný zařval tak, že málem vyrazil Klusákovi membrány ze sluchátek.

„Ne, Klusáku! Nic není! Žádné vaše geniální myšlenky. Život kapitánky Krátké je ohrožený, tak to tlačítko zmáčkněte, než tam nahoru vylezu a zmáčknu ho vaším ksichem!“

„Netýkavko,“ zavrčel Klusák a stiskl tlačítko.

Poručík Vavřín se podíval na svůj měsíčník.

„Máš na to osm hodin.“

Já vím, kolik mám času,“ zavrčel Břízný. „A přestaň mě pořád pronásledovat. Ty nemáš co dělat?“

„No, když tak o tom mluvíš, musím připravit biobombu.“

Břízný se na něj prudce otočil. „Neštví mě, poručíku. Ty tvoje

neustálé poznámky mě ruší v soustředění. Dělej, co si myslíš, že musíš udělat. Ale buď připravený to pak taky obhájit před tribunálem. Protože jestli se tohle zvrtně, budou padat hlavy.“

„To ano,“ zavrčel pro sebe Vavřín. „Ale moje mezi nimi nebude.“

Břízný se podíval po nebi. Na Fowlovo panství se sneslo chvějivé azurové pole. Fajn. Byli mimo čas. Za zdí pokračoval život zrychleným tempem, ale kdyby se někdo do tohoto sídla dostal i přes hradby a těžká vrata, našel by ho prázdné, neboť jeho obyvatelé uvízli v minulosti.

Po příštích osm hodin bude na Fowlově panství svítat. Pak už Břízný nemohl ručit za Myrtino bezpečí. Vzhledem k závažnosti situace Vavřín určitě dostane svolení použít biobombu. Břízný už následky modré sprchy viděl. Neunikl jediný živý tvor, dokonce ani krysy ne.

Břízný našel Klusáka u paty severní věže. Kentaur zaparkoval transportér u zdi metr tlusté. Celá pracovní plocha už teď byla plná spletených drátů a pulzujících optických vláken.

„Klusáku? Jste tam?“

Kentaurova hlava v přilbě z kovové fólie se vynořila z útrobu vykuchaného počítače.

„Tady jsem, veliteli. Předpokládám, že jdete zmáčknout to tlačítko mým ksichem.“

Brízný se skoro zasmál. „Neříkejte mi, že chcete slyšet omluvu, Klusáku. Dneska už jsem svou kvótu vyčerpal. A to bylo celoživotnímu příteli.“

„Myslíte Vavřína? Promiňte, veliteli, ale na poručíka bych omluvami neplýtvat. On se vám taky omlouvat nebude, až vám vrazí kudlu do zad.“

„Mýlíte se v něm. Vavřín je dobrý důstojník. Trochu moc hr, to je pravda, ale až přijde čas, zachová se správně.“

„Správně pro sebe, to možná. Nemyslím, že by se pro Myrtu zrovna přetrhl.“

Břízný neodpověděl. Nemohl.

„A ještě něco. Mám nepříjemné podezření, že mladý Artemis Fowl
chtěl, abychom zastavili čas. Koneckonců, vším ostatním, o co

jsme se pokusili, jsme mu přímo nahráli.“

Břízný si mnul spánky. „To není možné. Jak by mohl člověk vědět o zastavení času? Ostatně teď není doba na teoretizování, Klusáku. Mám necelých osm hodin na to, abych tenhle průšvih zlikvidoval. Tak co pro mě máte?“

Klusák doklusal ke stojanu s vybavením, který visel na zdi.

„Žádné těžké zbraně, to rozhodně ne. Po tom, co se stalo první Zásahové... Taky žádnou přilbu. Ta bestie Blátivá je snad sbírá. Ne, abychom ukázali dobrou vůli, pošleme vás tam beze zbroje a beze zbraně.“

Břízný pohrdlivě odfrkl. „Z kterého manuálu máte tohle?“

„To je standardní operační postup. Důvěra urychluje komunikaci.“

„Ale tak už přestaňte citovat a dejte mi něco, čím se dá střílet.“

„Poslužte si,“ povzdechl Klusák a vybral ze stojanu něco, co vypadalo jako prst.

„Co to je?“

„Prst. Čemu se to tak podobá?“

„Prstu,“ připustil Břízný.

„Ano, ale není to obyčejný prst.“ Rozhlédl se kolem, aby se ujistil, že je nesleduje nikdo jiný. „Špička obsahuje šipku, která je pod tlakem. Jenom jedna rána. Kloub zmáčknete palcem a někdo půjde spinkat.“

„Proč jsem to ještě neviděl?“

„Ono je to dost tajné...“

„A?“ pobídl ho podezřívavě Břízný.

„No, došlo k určitým nehodám...“

„K jakým, Klusáku?“

„Naši agenti pořád zapomínají, že ho mají.“

„Takže střílí sami sebe.“

Klusák nešťastně přikývl. Jeden z našich nejlepších skřítků se zrovna dloubal v nose. Tři dny byl v kritickém stavu.“

Břízný si obalil *paměťovým latexem* ukazováček a hmota okamžitě nabyla tvaru a barvy hostitelského prstu.

„Nebojte, Klusáku, nejsem úplný idiot. Co dál?“

Klusák sundal z věšáku něco, co vypadalo jako falešný zadek.

„To myslíte vážně? Co to dělá?“

2020-10-08 10:00:00

„Nic,“ připustil kentaur. „Ale na večírkách s tím obvykle bývá skvělá zábava.“

Břízný se zasmál. Dvakrát. To se mu nestávalo často.

„No dobře, konec legrace. Napojíte mě?“

„Přirozeně. Jednu kamzornici. Jakou barvu?“ Pohlédl veliteli do očí. „Hmm. Hliněná hněd.“ Vybral na polici malou nádobku a vytáhl z tekutiny elektronickou kontaktní čočku. Nadzvedl Bříznému víčko palcem a ukazovákem a vložil kameru dovnitř. „Možná vás to bude dráždit. Snažte se to nemnout, protože by taky mohla skončit vzadu v oku. Pak bychom se vám dívali do hlavy, a tam nic zajímavého k vidění není.“

Břízný zamrkal a bojoval s touhou promnout si uslzené oko.

„To je všechno?“

Klusák kývl. „Víc si netroufneme riskovat.“

Velitel neochotně souhlasil. U boku cítil nepříjemnou prázdnotu v místech, kde předtím měl trojhlavňovou pistoli.

„Tak jo. Tenhle zázračný prst asi bude muset stačit. Ale vážně, Klusáku, jestli to nějak vybuchne, poletíte příštím transportérem zpátky do Jistoty.“

Kentaur se zasmál. „Hlavně si dávejte pozor na záchodě.“

Břízný se nezasmál. Jsou určité věci, o kterých se nežertuje.

Artemisovi se zastavily hodinky. Bylo to, jako by Greenwich přestal existovat: nebo možná, uvažoval Artemis, jsme se ztratili my. Zkontroloval CNN, znehybněla. Na obrazovce se trochu chvěl obrázek Bílého domu. Artemis nedokázal potlačit spokojený úsměv. Udělali to, přesně jak říkala Kniha. LEPRekoni zastavili čas. Přesně podle plánu.

Bylo načase zkontrolovat teorii. Artemis se otočil k monitorům a přepnul kameru z matčina pokoje na sedmdesáticentimetrovou hlavní obrazovku. Angelina Fowlová už neležela na pohovce. Artemis přešel kamerou po místnosti. Byla prázdná. Jeho matka byla pryč. Zmizela. Artemis se usmál ještě víc. Skvělé. Přesně jak tušil.

Artemis přenesl pozornost k Myrtě Krátké. Už zase mlátila tou postelí. Občas vstala a začala holými pěstmi bušit do zdí. Třeba je v tom víc než bezmocný vztek. Je možné, že to její bláznění není tak

Břízný cítil, jak mu ve spáncích buší krev.

„Tak poslouchej, ty drzé štěně...“

Artemis se usmál, už měl zase navrch. „To není zrovna nejlepší vyjednávačí taktika, ztrácet klid ještě předtím, než vůbec usedneme ke stolu.“

Břízný se několikrát zhluboka nadechl.

„Dobrá. Jak chceš. Kde budeme jednat?“

„Samozřejmě uvnitř. Máš moje povolení vejít, ale pamatuj, že život kapitánky Krátké je ve tvých rukou. Dej na něj pozor.“

Břízný šel za svým hostitelem klenutou chodbou. Z klasických portrétů se na něj mračily generace Fowlů. Prošli dubovými dveřmi do dlouhé konferenční místnosti. U kulatého stolu tam byla připravena dvě křesla a poznámkové bloky, popelníky a džbánky s vodou.

Břízného potěšil pohled na popelníky a okamžitě vytáhl z vesty napůl sežvýkaný doutník.

„Možná přece jen nejsi takový barbar,“ podotkl a vyfoukl velký oblak zeleného kouře. Velitel ignoroval džbánky s vodou a místo toho si nalil trochu něčeho fialového z příruční placatice. Napil se, říhnul a sedl si.

„Můžeme?“ Artemis se probíral poznámkami jako televizní moderátor. Já vidím situaci takhle: Mám možnost odhalit vaši podzemní existenci a vy mi v tom nemůžete nijak zabránit. Takže ať si řeknu o cokoli, bude to v podstatě mírná cena.“

Břízný vyplivl vlákénko houbového tabáku. „Ty myslíš, že všechny ty informace prostě můžeš vystavit na internetu.“

„No, okamžitě ne, dokud stojí čas.“

Břízný se div nezalkl kouřem. Jejich eso v rukávu! Ztratilo cenu...

„No dobře, když víš, že stojí čas, víš taky, že jsi úplně odříznutý od okolního světa. Takže jsi bezmocný.“

Artemis si něco poznamenal do bloku. „Víš co, budeme časem šetřit. Už mě ty tvoje nešikovné blufy unavují. V případě únosu pošle policie ze všeho nejdřív Zásahovou jednotku, aby ztracené získala zpátky. To jste udělali. Promiň, ale musím se tomu smát. Zásahová jednotka? Tohle? Skautská hlídka s vodní pistolkou by na ně stačila.“

Břízný tiše zuřil a vyléval si vztek na doutníku.

„Další oficiální krok je vyjednávání. A nakonec, těsně před vypršením osmihodinové lhůty a pokud se nedojde k jinému řešení, odpálí se biobomba, uzavřená časovým polem.“

„Vypadá to, že o nás víš hodně, Fowle. Nepředpokládám, že bys mi řekl, jak to?“

„Správně.“

Břízný zadusil zbytek doutníku v křišťálovém popelníku.

„No tak do toho, jaké máš požadavky?“

Jeden požadavek.“

Artemis postrčil svůj blok po leštěném stole. Břízný si přečetl, co je tam napsáno.

„Tunu čtyřiadvacetikarátového zlata. Malé neoznačené slitky. - To nemyslíš vážně?!“

„Ale myslím.“

Břízný se naklonil kupředu. „Copak to nevidíš? Tvoje postavení je neudržitelné. Buď nám vrátíš kapitánku Krátkou, nebo vás budeme nuceni zabít všechny. Nic mezi tím. My nevyjednáváme. Jsem tady jen proto, abych ti vysvětlil fakta.“

Artemis se usmál svým upířím úsměvem. „Ale však vy se mnou budete vyjednávat, veliteli.“

„Ano? A proč si o sobě myslíš, že jsi něco zvláštního?“

Jsem zvláštní, protože vím, jak uniknout časovému poli.“

„To je nemožné,“ pohrdlivě se ušklíbl Břízný. „To se udělat nedá.“

„Ale dá. Věř mi, zatím jsem se nezmýlil.“

Břízný odtrhl vrchní stranu, poskládal ji a strčil do kapsy.

„Tohle si budu muset rozmyslet.“

Jen si dej na čas. Máme na to osm hodin... ne, promiň, sedm a půl, potom čas vyprší všem.“

Břízný chvíli mlčel a poklepával nehty o stůl. Nadechl se, aby něco řekl, pak si to rozmyslel a zprudka se zvedl.

„Ozveme se. Neobtěžuj se, já trefím ven sám.“

Artemis odstrčil židli. Jak libo. Ale pamatuj si -nikdo z vaší rasy nemá povolení sem vstoupit, dokud já jsem naživu.“

Břízný rázoval chodbou a oplácel portrétům mračením mračením. Nejlepší bude odejít hned a zpracovat ty nové informace. Ten kluk,

ten Fowl, to je skutečně kluzký protivník. Dopustil se však jedné zásadní chyby - předpokládal, že Břízný bude hrát podle pravidel. Ovšem Julius Břízný nedostal velitelské prýmký za to, že se držel pravidel. Přišel čas na trochu nekonvenční akci.

Videozáznam 2 Břízného kamerové zornice studovali odborníci.

„Tady na to se podívejte,“ podotkl profesor Kumulus, specialista na psychologii chování. „Na tohle škusnutí. Jasně lže.“

„Nesmysl,“ odsekl doktor Argon, psycholog zpod Spojených států.

„Něco ho svědčí, to je všechno. Svědčí ho to, tak se drbe. Nic jiného v tom není.“

Kumulus se obrátil ke Klusákovi.

Jen si ho poslechněte! A s tímhle šarlatánem já mám spolupracovat?“

„Šamane jeden!“ nedal se Argon.

Klusák pozvedl chlupaté dlaně.

„Pánové, prosím vás. Potřebujeme, abyste dospěli ke shodě. Vytyčili jasný profil.“

„To není k ničemu,“ urazil se Argon. „Za těchto okolností nemůžu pracovat.“

Kumulus založil ruce na prsou. „Když nemůže pracovat on, nemůžu já také.“

Do transportéru vstoupil dvojítymi dveřmi Břízný. Jeho proslulá zarudlá plet' byla ještě růžovější než jindy.

„Ten člověk si s námi hraje. To nedovolím. Co na ten záznam říkají naši experti?“

Klusák trochu ustoupil, aby uvolnil veliteli přístup k těm takzvaným expertům.

„Prý za těchto podmínek nemůžou pracovat.“

Břízný přimhouřil oči do zlověstných štěrbin a zaostřil na svou kořist. „Prosím?“

„Tady doktor je tupec,“ prohlásil Kumulus, který nevěděl, jak umí být Břízný výbušný.

Já - já že jsem tupec?“ zakoktal se pohoršené Argon, který rovněž Břízného neznal. „A co vy, vy praskřítku? Lepíte ta svoje absurdní vysvětlení i na ta nejnevinější gesta.“

„Říkáte nevinná? Pche! Ten kluk je uzlíček nervů. Jasně lže, je to vysloveně učebnicový příklad.“

Brízný praštil pěstí do stolu, až jeho povrch popraskal.

„Ticho!“

A ticho také nastalo. Okamžitě.

„Vy dva experti dostáváte za svou práci slušné peníze. Je to tak?“

Oba kývli, protože se báli porušit příkaz o tichu.

„Tohle je nejspíš váš životní případ, takže chci, abyste se na něj absolutně soustředili. Jasně?“

Další pokynyování.

Břízný si vylovil kameru z uslzeného oka.

„Přejeďte dál, Klusáku. Až skoro na konec.“

Pásek divoce poskakoval. Břízný na obrazovce šel za člověkem do konferenčního sálu.

„Tady. Tady to zastavte. Můžete zvětšit jeho obličej?“

Jestli můžu zvětšit obličej? Co myslíte, může permoník ukrást pavučinu pavoukovi pod zadkem?“

„Ano,“ odpověděl Břízný.

„To byla řečnická otázka.“

„Nepotřebuju lekci z mluvnice, Klusáku. Prostě ho zvětšete, buďte tak laskav.“

Klusák skřípal mohutnými zuby.

„Dobře, dobře, šéfe. Hned to bude.“

Kentaurovy prsty se rozlétly po klávesnici rychlostí blesku. Celou plazmovou obrazovku vyplnila Artemisova tvář.

„Radím vám, abyste dobře poslouchali,“ stiskl Břízný expertům ramena. „Tohle je klíčový okamžik celé vaší kariéry.“

Jsem zvláštní, protože vím, jak uniknout časovému poli," řekla ústa na obrazovce.

„A teď mi povězte,“ vybídl je Břízný, „lže?“

„Pust’te to ještě jednou,“ požádal Kumulus. „Ukažte mi oči.“

Argon kývl. „Ano Jenom oči.“

Klusák ještě chvilku t'ukal do klávesnice a Artemisovy tmavě modré oči se zvětšily na celou šíři obrazovky.

Jsem zvláštní,“ burácel lidský hlas, „protože vím, jak uniknout časovému poli.“

„Tak co, lže?“

Kumulus a Argon se na sebe podívali. Všechny stopy nepřátelství byly pryč.

„Ne,“ řekli oba zároveň.

„Mluví pravdu,“ dodal profesor Kumulus.

„Nebo,“ upřesnil doktor Argon, „je o tom aspoň přesvědčený.“

Břízný si otíral oči čisticím roztokem.

Já jsem si to taky myslel. Když jsem se tomu člověku díval do tváře, říkal jsem si, že je buď génius, anebo blázen.“

Artemisovy chladné oči se na ně dívaly z obrazovky.

„A co tedy je?“ zeptal se Klusák. „Génius, nebo blázen?“

Břízný sebral ze stojanu na zbraně svou trojhlavňovou pistoli.

„A jaký je v tom rozdíl?“ utrl se na Klusáka a připnul si svou osvědčenou zbraň k boku. „Dejte mi vnější linku na El. Tenhle Fowl zřejmě zná všechna naše pravidla, takže je načas je pár porušit.“

SLÁMA

A teď je ta pravá chvíle představit novou tvář z nezemského světa skřítků. Vlastně ne tak docela novou. Už jsme se s ní setkali, na LEPREkonské policejní stanici. Nyní je ve vazbě pro nesčetné krádeže: Sláma Hraboš, permoník kleptoman. Pochybné individuum, dokonce i podle měřítek Artemise Fowla. Jako by v tomto vyprávění nebylo už tak dost amorálních jedinců.

Sláma se narodil v typické jeskynní rodině permoníků, ale hned v raném věku usoudil, že dolování pro něj není, a rozhodl se, že využije své nadání jinak, konkrétně k tunelování a vnikání, především k vnikání do domů Blátivých. Samozřejmě to znamenalo obětovat své kouzelné schopnosti. Lidská obydlí byla posvátná. Kdo toto pravidlo porušil, musel být připraven nést následky. Slámovi to nevadilo. Na kouzlech mu nijak zvlášť nezáleželo. V dolech mu stejně málokdy k něčemu byla.

Pár století mu všechno celkem vycházelo a on si vybudoval docela výnosný nadzemní obchod se suvenýry. Fungovalo to až do chvíle, kdy se pokusil prodat pohár Julese Rimeta policistovi v přestrojení. Od té chvíle ho opustilo štěstí a celkem byl zatčen už dvacetkrát. Ve vězení strávil čistého času asi tři sta let.

Sláma měl neuvěřitelný dolovací apetýt, což bohužel je doslovný popis věci. Pro ty, kdo neznají mechanismus, jakým permoníci dolují, se to pokusím vysvětlit co nejméně nechutně. Stejně jako někteří plazi dovedou permonícimuži vyhákovat čelist, což jim umožňuje pozřít několik kilogramů hlíny naráz. Tento materiál se zpracovává supervýkonným metabolismem: zbaví se všech užitečných minerálů a pak se... no, vypustí se druhým koncem. Nádhera, že?

Sláma teď zrovna lhostejně postával v kamenné cele na centrální policejní stanici. Nebo se aspoň snažil vypadat, že lhostejně postává a že je úplně klidný. Ve skutečnosti se klepal od hlavy až k okovaným špičkám bot.

Válka gangů mezi skřety a permoníky právě zuřila naplno a nějaký

chytrý elf od policie měl ten dobrý nápad strčit ho do cely plné rozvášněných skřetů. Možná to byl jen omyl. Ale pravděpodobněji pomsta, že se pokusil ještě tady na stanici vybrat kapsy policistovi, který ho zatkl.

„Tak co, permoníku,“ ušklíbl se šéf skřetů, bradavičnatý mladík poletovaný po celém těle. „Proč se vocaď neprokoušes?“

Sláma poklepal na zeď. Je tu rostlá skála.“

Skřet se zasmál. „No a co? Tvrdsí než ta tvoje permonická lebka bejt nemůže.“

Jeho kamarádíčkové se zasmáli. Sláma také. Myslel si, že to je na místě. Mýlil se.

„Ty se mně chechtáš, permoníku?“

Sláma se přestal smát.

„S tebou,“ opravil ho. „Směju se s tebou. Ten vtip byl vážně dobrej.“

Skřet se blížil, dokud jeho uslintaný nos nebyl jen pár centimetrů od Slámovy tváře. „To na mě jako koukáš spatra, co, permoníku?“

Sláma polkl a počítal. Kdyby teď vyhákoval, patrně by stačil spolknout vůdce dřív, než by ostatní zareagovali. Jenže skřeti byli na zažívání mor. Strašně kostnatí.

Skřet vykouznil kolem zápěstí ohnivou kouli. „Na něco jsem se tě ptal, pahejle.“

Sláma cítil, jak mu každá potní žláza v těle pracuje na doraz. Permoníci nemají rádi oheň. Dokonce o plamenech neradi přemýšlejí. Na rozdíl od ostatních ras skřítků také nijak netouží žít nad zemí. Je tam moc blízko ke slunci. Je to ironie u někoho, kdo podniká v oboru osvobození Blátivých od břemene majetku.

„Tto není nutné,“ zakoktal. Jen jsem se snažil chovat přátelsky.“

Jo přátelsky,“ ušklíbl se bradavičnatý. „Nikdo z tvýho rodu nemá šajna, co to je. Jste zbabělí zrádci, co jednomu klidně vrazí nůž do zad, takoví jste všichni do jednoho.“

Sláma diplomaticky kývl. Jsou známy případy, kdy jsme byli poněkud nespolehliví.“

„Poněkud nespolehliví! Prý poněkud nespolehliví! Na mýho bráchu Slize si počkala banda permoníku, co se zamaskovali za hromady hnoje! Brácha se dodnes kloudně nepostaví.“

Sláma soucitně pokyvoval. „Stará past s hnojem. Ostuda. To je jeden z důvodů, proč s Bratrstvem nepeču.“

Bradavičnatý válel ohnivou kouli mezi prsty. „Pod tímhle světem jsou jenom dvě věci, co fakt nesnáším.“

Sláma tušil, že se vzápětí dozví, které to jsou.

Jedna jsou smradlaví permoníci.“

Nic překvapivého.

„A druhá jsou takoví, co zraděj vlastní druh. A hele, co slyším - ty jsi obojí najednou!“

Sláma se nešťastně pousmál. Já už mám prostě takovou kliku.“

„S tím nemá klika nic společnýho. Štěstí mi tě přihrálo do ruky.“

Jindy by Sláma patrně podotkl, že klika a štěstí jsou v podstatě totéž. Dnes ale ne.

„Máš rád ohníčky, permoníku?“

Sláma zavrtěl hlavou.

Bradavičnatý se zasmál.

„No tak to je teda smůla, protože já ti za chvilku tuhle ohnivou kouli nacpu do chřtánu.“

Permoník těžce polkl. Tohle je pro Bratrstvo permoníku typické. Co permoníci nesnášejí? Oheň. Kdo jediný dokáže vyrábět ohnivé koule? Skřeti. Takže koho permoníci neustále provokují? To je vážně na hlavu.

Sláma zacouval ke zdi.

„Hele, bacha. Mužem chytit všichni.“

„My ne,“ ušklíbl se bradavičnatý a popotáhl kouli do dvou prodloužených nosních dírek. „My jsme ohnivzdorní.“

Sláma přesně věděl, co bude dál. Až příliš často to vídal v zastrčených tunýlkách. Banda skřetů přepadla osamělého bratra permoníka, přidrželi mu ruce a nohy a jejich vůdce mu pak napálil dvojitou dávku rovnou do obličeje.

Bradavičnatému se chvěly nozdry, jak se připravoval vyfrknout vdechnutou ohnivou kouli. Sláma se klepal strachy. Měl jedinou šanci. Skřeti totiž udělali zásadní chybu: zapomněli mu držet ruce.

Skřet se nadechl ústy a pak je zavřel. To aby měl proud ohně větší tlak. Trochu zaklonil hlavu, namířil na permoníka nosem a vyfoukl. Sláma bleskově vrazil oba palce bradavičnatému do nozder. Bylo to

nechutné, to jistě, ale pořád lepší než se stát pečínkou po permonicku.

Koule neměla kam letět. Odrazila se od bříšek Slámových palců a vletěla skřetovi zpátky do hlavy. Cestu nejmenšího odporu představovaly slzné kanálky, takže plameny se změnilly v prudké tenké proudy a vystřelily skřetovi těsně pod očima. Po stropě cely se rozlilo moře plamenů.

Sláma vytáhl palce, spěšně si je otřel a pak je strčil do úst, aby si je aspoň trochu zhojil slinami. Samozřejmě že kdyby nepřišel o kouzelné schopnosti, mohl by si spálené prsty vyhojit pouhou silou vůle. Ale ztráta kouzla prostě byla cena, kterou se platilo za kriminální existenci.

Bradavičnatý byl na tom hůř. Z každého otvoru v hlavě mu stoupal kouř. Skřeti jsou sice skutečně ohnivzdorní, ale zbloudilá ohnivá koule mu slušně ožehla všechny trubice. Kolébal se jako chaluha a pak padl tváří dolů na betonovou podlahu. Něco křuplo. Nejspíš skřeti nos.

Ostatním členům bandy se to nelíbilo.

„Koukejte, co proved kápovi?!“

„Ten pahejl smradlavej!“

„Usmažíme ho!“

Sláma couvl ještě víc. Doufal, že ostatní skřeti ztratí odvahu, až vyřadí jejich vůdce. Zjevně se tak ale nestalo. Ačkoli to bylo naprosto proti permoníkově povaze, neměl jinou možnost než zaútočit.

Vyhákoval čelist, skočil dopředu a sevřel do zubů hlavu nejbližšího skřeta.

„Chpátky!“ rozkřikl se přes překážku v ústech. „Chpátky, hebo to hách káhoch hchychál!“

Skřeti ztuhli. Nevěděli, co dál. Samozřejmě všichni viděli, co dokážou řezáky permoníka napáchat se skřeti hlavou. Nic pěkného. V sevřených rukou všech se objevily ohnivé koule.

Já hách hahuu!“

„Všechny nás nedostaneš, pahejle.“

Sláma bojoval s touhou skousnout. Je to ten nejsilnější popud, jaký permoníci mají, genetická paměť ustálená během tisíců let

strávených dolováním. To, že skřet v jeho ústech sebou slizce vrtěl, mu taky nepřidalo. Slámový možnosti se tenčily. Banda se blížila a on byl s plnou pusou bezmocný. Měl nejvyšší čas do toho jablka kousnout. Ne, promiňte, tenhle vtip se moc nepovedl.

Vtom se rozlétly dveře a do malého prostoru celý vpadla snad kompletní četa policistů. Permoník ucítil na spánku chladný kov hlavně.

„Vyplivni vězně,“ přikázal něčí hlas.

Sláma s radostí uposlechl. Úplně poslintaný skřet se zhroutil na podlahu a začal se dávit.

„A vy, skřeti, to uhaste.“

Ohnivě koule zhasínaly jedna po druhé.

Já za to nemůžu,“ kňoural Sláma a ukazoval na svéjícího se bradavičnatého. „Podpálil se sám.“

Policista zastrčil zbraň a vytáhl želízku.

„Mně je úplně jedno, co si navzájem provedete,“ prohlásil, otočil Slámu a zacvakl mu pouta. „Být po mém, strčím vás všechny do jedné velké místnosti a za týden ji přijdu vystříkat hadicí. Jenže tebe chce velitel Břízný vidět nad zemí, a to tak, že okamžitě.“

Sláma Břízného znal. Velitel měl na triku už několik jeho návštěv ve státní ubytovně. Jestli ho teď chce Julius vidět, tak ho nejspíš nezve na panáka ani na video.

„Teď? Ale vždyť nahoře je den! Spálím se!“

Policista se zasmál.

„Tam, kam pojeděš, kamaráde, tam den není. Tam totiž není vůbec nic.“

Břízný čekal na permoníka v portálu do časového pole. Ten portál, to byl další Klusákův vynález. Skřítkové mohli do časového pole vstupovat a zase ho opouštět, aniž porušili změněný tok času uvnitř. To v podstatě znamenalo, že ačkoli trvalo skoro šest hodin, než se Sláma dostal nahoru, vstoupil do pole jen několik okamžiků poté, co Břízného napadlo pro něj poslat.

Sláma byl v poli poprvé. Stál a díval se, jak za chvějivou kupolí pokračuje život přehnaným tempem. Auta svištěla kolem neuvěřitelnou rychlostí a oblaka se řítla po nebi, jako by je hnál

uragán.

„Slámo, ty zatracený recidivisto!“ zařval Břízný. „Už si ty hadry můžeš sundat. Pole má UVfiltr, nebo mi to aspoň tvrdili.“

Permoník dostal na El krycí oblek. I když permoníci mají velmi silnou kůži, jsou extrémně citliví na světlo a na slunci se spálí za necelé tři minuty. Sláma si svlékl přiléhavý oděv.

„Rád vás zase vidím, Julie.“

„Pro tebe jsem velitel Břízný.“

„Tak teď už velitel. Hm, slyšel jsem. To se nějaký úředník spletl, ne?“

Břízného zuby drtily doutník ve žvanec.

„Nemám čas na drzosti, trestance. A jediný důvod, proč tě nenakopu do zadku, je to, že pro tebe mám práci.“

Sláma se zamračil. Jakýpak trestance? Já mám jméno, Julie.“

Břízný přidřepł tak, aby byl ve stejné výšce jako permoník. Já nevím, v jakém bájném světě to žiješ, trestance, ale v tom skutečném jsi kriminálník a moje práce je dbát o to, abych ti co nejvíc znepríjemňoval život. Takže jestli čekáš zdvořilosti jenom proto, že jsem proti tobě asi patnáctkrát svědčil, tak na to rychle zapomeň!“ , Sláma si mnul zápěstí v místech, kde mu pouta zanechala červené rýhy.

„No dobře, veliteli. Nemusíte se hned vztekat. Já „ nejsem vrah, vždyť víte, jsem jenom malý zlodějíček.“

„Slyšel jsem, že to před chvílí už málem nebyla pravda.“

„Za to jsem nemohl. Napadli mě.“ Břízný si vrazil do úst nový doutník.

„No, to je jedno. Teď prostě půjdeš se mnou, a ne abys někde něco ukradl.“

„Dobře, veliteli,“ odvětil Sláma nevinně. Nic dalšího už krást nepotřeboval: sbalil Bříznému kartu pro vstup do pole, když velitel udělal tu chybu a naklonil se k němu.

Došli až k hlavní cestě. „Vidíš to sídlo?“

„Jaký sídlo?“

Břízný se k němu prudce otočil: „Na tohle nemám kdy, trestance. Skoro půlka zastaveného času uběhla. Ještě pár hodin a jeden z mých nejlepších policajtů dostane modrou sprchu!“

Sláma pokrčil rameny. „Do toho mi nic není. Já jsem jenom kriminálník, nezapomeňte. A mimochodem - je mi jasné, co po mně chcete, a rovnou říkám ne.“

Ještě jsem tě ani o nic nepožádal.“

„Vždyť je to jasný. Jsem machr na vloupačky do domů. Tohle je dům. Vy dovnitř nemůžete, protože byste přišli o svý kouzelný schopnosti, no a ty moje už jsou stejně pryč. Jedna a jedna jsou dvě.“

Břízný vyplivl doutník. „Copak ty v sobě nemáš vůbec žádnou občanskou hrdost? Tady je v sázce celý náš způsob života!“

„Můj ne. Skřítkovské vězení nebo lidské vězení, mně je to fuk.“

Velitel o tom přemýšlel.

„No dobře, ty slizoune. Prominem ti padesát let trestu.“

„Chci amnestii.“

„Ani náhodou, Slámo.“

„Berte nebo nechtě být.“

„No dobře, tak pětasedmdesát a zbytek v nejnižší nápravné skupině. Ty ber nebo nech být.“

Sláma předstíral, že přemýšlí. Bylo to celkem jedno, protože stejně hodlal zdrhnout.

„Budu na cele sám?“

Jo, jo. Sám. Tak co - uděláš to?“

„No dobře, Julie. Ale jen proto, že jste to vy.“

Klusák hledal odpovídající barvu kamzornice.

„Řekl bych oříšková. Nebo možná žlutohnědá. Máte skutečně neobyčejné oči, pane Slámo.“

„Díky, Klusáku. Máma vždycky říkala, že jsou na mně to nejhezčí.“

Břízný přecházel transportérem tam a zpátky.

„Uvědomujete si, vy dva, jak málo máme času? Vykašlete se na barvu, Klusáku. Prostě mu dejte tu kameru.“

Kentaur pinzetou vytáhl čočku z roztoku.

„To není taková malichernost, jak si myslíte, veliteli. Čím přesněji to sedí, tím méně původní oko ruší.“

„No dobrá, dobrá, hlavně sebou hod'te.“ i Klusák popadl Slámu za bradu a znehybnil si ho.

„Tak, a je to. Budeme celou cestu s vámi.“

Klusák zapletl malý váleček do hustého trsu chlupů, které Slámovi trčely z ucha.

„Taky zvukově budete napojený. Kdybyste nás potřeboval přivolat na pomoc.“

Permoník se křivě usmál. „Promiňte, že nepukám jistotou. Vždycky jsem si lip poradil sám.“

Jestli se dá sedmnácti odsouzením říkat, že si poradíš lip,“ zasmál se Břízný.

„Tak teď najednou máme čas vtipkovat, co?“

Břízný ho popadl za rameno. „Máš pravdu, nemáme. Jdeme!“

Odtáhl Slámu přes travnatý svah ke skupince třešní.

„Chci, aby ses tam prokopál a zjistil, jak to, že ten Fowl toho o nás tolik ví. Nejspíš nějaké sledovací zařízení. Ať je to co je to, znič to. Najdi kapitánku Krátkou, pokud to půjde, a zjisti, co se pro ni dá udělat. Jestli je mrtvá, tak nám to aspoň uvolní ruce pro biobombu.“

Sláma se rozhlédl po okolí. „Nelíbí se mi to.“

„Co se ti nelíbí?“

„Ta půda tady. Cítím vápenec. Základy z rostlé skály. Třeba se dovnitř vůbec proniknout nedá.“

Došel k nim Klusák. „Udělal jsem průzkum. Původní budova stojí celá na kamenných základech, ale některé z novějších přístavků sahají až na jíl. Ten vinný sklípek v jižním křídle má zřejmě dřevěnou podlahu. Pro někoho s takovou pusou jako vy by to neměl být problém.“

Sláma se rozhodl brát to jako konstatování faktu a ne jako urážku.

Rozepnul si zadní díl tunelovacích kalhot. „Tak dobrá. Ustupte.“

Břízný a ostatní policisté se běželi schovat, ale, Klusák, který ještě nikdy v životě neviděl permoníka, jak tuneluje, se rozhodl, že se na to podívá.

„Hodně štěstí, Slámo.“

Permoník vyhákoval čelist.

„Echuu,“ zahuhňal a sklonil se na start.

Kentaur se rozhlédl.

„Kam všichni ...“

Tu větu už nedořekl, protože ho do tváře zasáhla hrouda čerstvě spolknuté a ještě čerstvěji zpracované hlíny. Než si protřel oči, zmizel Sláma v chvějící se díře a třešňové stromy se otrásaly smíchem.

Sláma se držel jílovité žíly ve vulkanickém záhybu skály. Příjemná konzistence, ne moc volných kamenů. Zato spousta hmyzu. Ten prospívá silným a zdravým zubům, které jsou pro každého permoníka nejdůležitější. Zuby jsou taky to první, na co se případný budoucí druh nebo družka dívá. Sláma se zanořil co nehlouběji k vápenci, břichem se skoro dřel o skálu. Čím hlubší tunel, tím menší nebezpečí, že se nahoře propadne zem. V dnešní době nemůže být nikdy dost opatrnosti, při všech těch senzorech pohybu a nášlapných minách. Blátiví si dokážou vymyslet neuvěřitelné věci, jen aby svoje cennosti ochránili. Ostatně k tomu mají dobrý důvod.

Sláma cítil po levici nějaké centrum chvění. Králíci. Permoník si uložil to místo do svého vnitřního kompasu. Vždycky je dobré vědět, kde se skrývá místní život. Minul noru a pokračoval podél základů domu severozápadním směrem.

Vinné sklepy není nikdy těžké najít. Během staletí zbytky vína prosáknou podlahou a zem pod nimi nasaje osobnost vína. Tohle bylo vážné, nic drzého. Náznak ovoce, ale ne tolik, aby to vylehčilo chuť. Rozhodně výjimečné víno ze spodní police stojanu. Sláma říhнул. Tohle byl dobrý jíl.

Permoník namířil otevřenou pusou vzhůru a prorazil podlahu. Vytáhl se dírou nahoru a vytřepal z kalhot poslední zbytky recyklované hlíny.

Naštěstí se ocitl v temné místnosti, která byla pro zrak permoníka jako dělaná. Jeho sonar ho dovedl k volnému místu na podlaze. Metr doleva a byl by vylezl do velikého sudu italského červeného.

Sláma si znovu zahákoval čelist a došel ke zdi. Přitiskl ucho podobné lastuře k červeným cihlám. Na okamžik zůstal úplně bez hnutí a vnímal vibrace domu. Hodně bzučení na nízké frekvenci. Někde tu byl generátor a dráty teklo hodně šťávy.

A kroky. Dost nahoře. Snad ve třetím patře. A něco blízko. Nějaké

bouchání. Kov o cement. A zase. Někdo něco stavěl. Nebo rozbíjel.

Něco mu přeběhlo kolem nohy. Sláma to instinktivně rozmáčkl. Byl to pavouk. Jenom pavouk.

„Promiň, kamaráde,“ řekl šedé šmouze. Jsem trochu nervózní.“

Schody byly samozřejmě dřevěné a podle pachu aspoň sto let staré. Takové prozradí každého vetřelce lépe než našlápné senzory. Sláma stoupal při kraji, kladl jednu nohu před druhou. Těsně u zdi má dřevo největší oporu a je méně pravděpodobné, že schody budou vrzat.

Není to ale tak snadné, jak to vypadá. Permoníci mají nohy uzpůsobené spíš k hrubému hrabání, ne k jemnému baletu nebo balancování na dřevěných schodech. Přesto se Sláma dostal ke dveřím bez nehody. Několik drobných zaskřípnutí, ale nic takového, co by zachytily lidské uši nebo přístroje.

Dveře byly samozřejmě zamčené, ale pro kleptomana permoníka to byl tak snadný úkol, jako by byly dokořán.

Sláma sáhl do bradky a vytrhl jeden tlustý vous. Vousy permoníků jsou úplně jiné než lidské. Slámový vousy a vlasy byly vlastně antény, které mu pomáhaly navigovat a vyhýbat se nebezpečí v podzemí. Jak se vlas nebo vous vytrhne ze svého póru, velmi rychle ztuhne. Sláma zkroutil jeho konec v několika vteřinách, než vous úplně ztvrdnul. Dokonalý šperhák.

Jednou rychle zavrtěl v zámku a ten se poddal. Byl jen na dvě západky. Tomu říkají bezpečnost? To je pro lidi typické, útok zdola nikdy nečekají. Sláma vyšel do chodby s parketovou podlahou. Odevšad tu byly cítit těžké peníze. Mohl by si tady nadělat bohatství, jen kdyby měl čas. Hned za násloupím uviděl kamery. Docela dobrá práce, byly schované v přirozených stínech, ale přesto bdělé. Sláma chvíli stál a počítal, kde tak mohou mít slepé místo. Tři kamery v jedné chodbě. Přejezd každých devadesát vteřin. Tudy se projít nedá.

„Můžete požádat o pomoc,“ řekl hlas v jeho uchu.

„Klusáku?“ Sláma zamířil kamzornicí na nejbližší kameru. „Můžete udělat něco s tímhle?“ zašeptal.

Permoník slyšel zvuky t'ukající klávesnice a jeho pravé oko náhle

najelo blíž jako objektiv kamery.

„Šikovné,“ vydechl Sláma. „To si budu muset pořídit.“

Z malého sluchátka zapraskal Břízného hlas: „Ani náhodou, trestance. To je výhradně pro služební účely. Ostatně, k čemu by ti ve vězení byla? Abys viděl hezky zblízka na protější stranu cely?“

„Vy máte vážně úžasné způsoby, Julie. O co vám jde? Žárlíte, že mně se povedlo něco, co vám ne?“

Láteření Břízného přerušil Klusák.

„Oukej, mám to. Obyčejná videosít'. Dokonce ani ne digitální. Budu přes naše antény vysílat smyčku posledních deseti vteřin do všech kamer. To by vám mělo hodit pár minut k dobru.“

Sláma celý nesvůj přešlápl. Jak dlouho to potrvá? Jsem tady dost na ráně.“

„Už to začalo,“ ujistil ho Klusák. „Tak sebou hněte.“

„Víte to určitě?“

„Samozřejmě že to vím určitě. Úplně jednoduchá elektronika. S lidskými sledovacími vynálezy jsem si dokázal poradit už v mateřské školce. Budete mi prostě muset věřit.“

To bych radši věřil lidem, že nějaký druh úplně nevyhubí, než bych věřil policejnímu konzultantovi, pomyslel si Sláma. Nahlas ale řekl:

„Oukej, jdu na to. Konec.“

Plížil se chodbou. Dokonce i jeho ruce se plížily, poplácávaly vzduch, jako by se tím mohl vylehčit. Ať už kentaur udělal cokoli, zřejmě to fungovalo, protože po schodech se nehнали žádní rozčilení Blátiví a nemávali primitivními zbraněmi na střelný prach.

Schody. Ach, schody. Sláma schody miloval. Byly jako předem vyhloubené šachty. Zjistil také, že na jejich konci je vždycky ta nejlepší kořist. A tohle bylo nějaké schodiště. Mořený dub, velmi složitě vyřezávaný, což obvykle znamená buď osmnácté století, nebo nechutné bohatství. Sláma zamnul prstem ozdobný sloupek. V tomhle případě možná obojí.

Nebyl ale čas lelkovat. Schody obvykle nezůstanou opuštěné dlouho, zvláště během obléhání. Kdo může tušit, kolik krvežíznivých zabijáků čeká za každými dveřmi a třese se jen na to, aby si k ostatním trofejím mohli přidat i preparovanou hlavu permoníka?

Sláma stoupal opatrně a nespolehal na náhodu. I pevný dub vrže. Držel se u kraje, vyhýbal se koberci. Z odsouzení číslo osm se poučil, jak jednoduché je skrýt nášlapný senzor pod hluboký vlas nějakého starožitného koberce.

Došel až nahoru a hlavu měl pořád ještě na ramenou. Ale začínal ho trápit jiný problém. Zažívání permoníků, vzhledem ke svému zrychlenému tempu, může být dost výbušné. Neudusaná hlína na Fowlových pozemcích byla velmi dobře provzdušněná a spolu s hlínou a minerály se do Slámových útrob dostalo i dost vzduchu. A ten vzduch teď chtěl ven.

Etiketa permoníků vyžadovala vypouštět plyny výhradně v tunelu, jenže Sláma teď neměl na slušné způsoby čas. Zalitoval jenom, že si dole ve sklepě neudělal chvilku a nezbavil se plynů tam. U permoníků byl totiž ten problém, že plyny nemohly odejít horem, pouze spodem. No jen si představte, jaké účinky by mělo takové krknutí ve chvíli, kdy má permoník plnou pusou hlíny. Katastrofa! Proto byla anatomie permoníků uzpůsobena tak, aby všechny plyny odcházely spodem, což za normálních okolností napomáhalo i vypuzení nepotřebné hlíny. Samozřejmě, dalo by se to říct i jednodušeji, ale taková verze by se dala použít jen v knize pro dospělé.

Sláma se chytil oběma rukama za břicho. Měl by radši vypadnout někam ven. Výbuch na takovémhle místě by mohl vyrazit okna. Šoural se chodbou a vklouzl do prvních dveří, na které narazil.

Další kamery. Poměrně dost kamer. Sláma pozoroval jejich pohyb. Čtyři přejížděly po místnosti, ale tři byly stacionární.

„Klusáku? Jste tam?“ zašeptal permoník.

„Ne!“ typická sarkastická odpověď. „Mám mnohem lepší věci na práci než si lámat hlavu se zhroucením naší civilizace.“

„No jo, děkuju. Nenechte si kazit humor faktem, že mi jde o krk.“

„Snažím se.“

„Mám pro vás dost těžký úkol.“

Klusáka to okamžitě zaujalo. „Vážně? Tak povídejte.“

Sláma pohlédl na skryté kamery, jen málo viditelné ve složitých ozdobách násloupí. „Potřebuju vědět, kam ty tři kamery míří. Přesně.“

Klusák se zasmál. „To není nic těžkého. Tyhle staré videosystémy produkují slabé iontové paprsky. Prostým okem neviditelné, ale pro vaši kamzornici ano.“

Přístroj ve Slámově oku zablikal a zajiskřil.

„Aúú!“

„Promiňte. Drobný výboj.“

„Mohl jste mě varovat.“

„Já vám pak dám pusku na čelíčko, vy mimino. Já myslel, že permoníci jsou tvrdšasové.“

„To tedy ano. Předvedu vám to názorně, až se vrátím.“

Výměnu jejich jízlivostí přerušil hlas Břízného. „Ty nikomu nic ukazovat nebudeš, trestance, leda kde je ve tvójí cele záchod. Tak co vidíš?“

Sláma se znovu rozhlédl po místnosti okem citlivým na ionty. Každá kamera vydávala slabý paprsek podobný posledním večerním paprskům slunce. Paprsky se sbíhaly na portrétu Artemise Fowla staršího.

„Pro všechno pod světem, jenom ne za obrazem!“

Sláma položil ucho na sklo obrazu. Nic elektrického. Takže žádný poplachový signál. Pro jistotu očichal okraj rámu. Žádný plast ani měď. Dřevo, železo a sklo. Vsunul za rám nehet a zatahal. Obraz se hladce otevřel na pantech na boční straně. A za ním - sejf!

„Je to sejf,“ řekl Klusák.

„To vím, pitomče. Já se snažím soustředit! Jestli mi chcete pomoci, tak mi řekněte kombinaci.“

„Není problém. A mimochodem, přijde zas jedna malá ranka. Možná by si naše veliké miminko mohlo pro útěchu pocucat paleček.“

„Klusáku, já vás... Aúúúú!“

„Tak. Máte tam rentgen.“

Sláma zamžoural na sejf. To bylo neuvěřitelné! Viděl přímo do zámku. Západky a zarážky vystupovaly v jasných stínových obrysech. Foukl si na chlupaté prsty a začal otáčet kombinačním zámkem. Během několika vteřin měl sejf otevřený.

„Ale ne,“ řekl zklamaně.

„Co je?“

„Nic. Jen lidské peníze. Nic cenného.“

„Nech je tam,“ přikázal Břízný. „Zkus jinou místnost. Hni sebou.“
Sláma kývl. Jinou místnost. Než mu vyprší čas. Ale něco mu tady nesesedělo. Jestli je ten člověk tak chytrý, proč dává sejf za obraz? To je přece hrozné kliše. Vůbec to nemá úroveň. Ne. Tady něco nehraje. V tom je nějaký podvod.

Sláma zavřel sejf a otočil obraz na místo. Obrátil se lehce, skoro jako by nic nevážil. Znovu obraz otočil ven. A zpátky.

„Trestance! Co to děláš?“

„Drž hubu, Julie! Totiž, mlčte prosím chvilku, veliteli.“

Sláma zamžoural na profil rámu. Trochu tlustší než obvykle. Vlastně o dost tlustší. I když se vezme v úvahu okraj sejfu. Přejel nehtem po silné zadní podložce, odtrhl ji a objevil se...

„Další sejf!“

Zřejmě udělaný speciálně na míru.

„Klusáku, do tohohle nevidím.“

„Obložený olovem. Tady si budete muset poradit sám, pane zlodějíčku. Dělejte, co umíte.“

„Typické,“ zavrčel Sláma a přiložil ucho na chladnou ocel.

Experimentálně otočil číselníkem. Pěkný chod. Cvakání bylo ztlumené olovem, bude se muset soustředit. Světlou stránkou byl fakt, že něco takhle tenkého může mít nejvýš tři západky.

Sláma zatajil dech a otáčel číselníkem, jeden zub po druhém. Pro normální ucho, dokonce i při zesílení, by se všechna cvaknutí zdála stejná. Ale pro

Slámu měl každý zub svůj typický zvuk, a když západka zacvakla, byl to ohlušující rámus.

Jedna,“ vydechl.

„Dělej s tím, trestance. Utíká ti čas.“

„A to mě rušíte, abyste mi řekl tohle? Už je mi jasné, jak jste se stal velitelem, Julie.“

„Poslyš, trestance, já tě...“

Ale nebylo to k ničemu. Sláma vytáhl sluchátko a strčil ho do kapsy. Teď se mohl plně soustředit na svůj úkol.

„Dvě.“

Zvenčí se ozval hluk. Z chodby. Někdo se blížil. A podle toho

lomozu byl velký asi jako slon. Určitě to byl ten člověkhora, co nadělal ze Zásahové jednotky sekanou.

Sláma mrknul, aby se zbavil kapky potu, jež mu stekla do oka.

Soustřed' se. Soustřed' se! Zuby cvakaly. Milimetr po milimetru. Nic nezaskakovalo. Podlaha se zlehka houpala - ačkoli to si také mohl jen představovat.

Klik, klik. No tak. No tak. Prsty měl kluzké potem, číselník mu prokluzoval. Otřel si je do kabátce.

No tak, malá, no tak. Mluv se mnou.

Klik. Cvak.

Jo!“

Sláma otočil rukojetí. Nic. Pořád nějaká překážka. Přejel špičkou prstu po kovovém povrchu. Tady. Malá nepravidelnost. Malinká klíčová dírka. Na běžný paklíč moc velká. Bylo načase použít malý trik, který se naučil ve vězení. Ale rychle, břicho mu bublalo jako ragú na plotně a kroky se blížily.

Sláma si vybral tlustý vous a opatrně ho vsunul do malé dírky. Když se špička znovu objevila, vytrhl si kořen chlupu z brady. Chlup okamžitě ztuhnul a zachoval si tvar vnitřku zámku.

Sláma zatajil dech a otočil. Zámek se otevřel tak hladce, jako když skřet lže. Nádhera. Takovéhle chvíle skoro stály za tu dobu strávenou ve vězení. Permoník otevřel malá dvířka. Krásná práce! Skoro by mohla pocházet z dílny skřítků. Lehounká jako oplatka. Uvnitř byla malá komůrka. A v té komůrce...

„Bohové nad námi!“ neudržel se.

Pak věci dostaly rychlý spád. Šok, který Sláma utrpěl, se přenesl na jeho střeva a ta se rozhodla, že přebytečný vzduch prostě musí ven. Sláma ty příznaky znal. Roztřesené nohy, bublavé křeče, třesoucí se zadek. V těch několika vteřinách, které mu ještě zbývaly, popadl předmět ze sejfu, naklonil se vpřed a kvůli rovnováze se opřel o kolena.

Zadržované větry nabyly intenzity malého cyklonu a nedaly se zadržet. Vyšly tedy dost bolestivé. Rozrazily Slámoví zadní poklopec kalhot a zasáhly obrovitého muže, který se tajně plížil za jeho zády.

Artemis se nehnul od monitorů. Právě nastal čas, kdy se únosci obvykle dopustí chyby - ve třetí čtvrtině akce. Protože zatím byli úspěšní, mívají tendenci se uvolnit, zapálit si pár cigaret, poklábosit s rukojmími. A než se vzpamatují, leží na podlaze obličejem dolů a na hlavu jim míří deset pušek. Ale Artemis Fowl ne. Ten chyby nedělá.

Skřítkové si určitě přehrávají záznamy z jejich prvního vyjednávání a hledají cokoli, co by jim umožnilo přístup. No, jedna taková věc tam je. Stačí jen, když budou hledat. Je to zasuté právě tak hluboko, aby to vypadalo jako náhoda.

Bylo možné, že velitel Břízný se pokusí o jinou lest. Je to úskočný chlapík, o tom není pochyb. A určitě se mu nelíbí, že by nad ním mělo zvítězit dítě. Je třeba dát si na něj pozor.

Při pouhé myšlence na Břízného se Artemis otrásl. Rozhodl se znova všechno zkontrolovat. Rozhlédl se po monitorech.

Julie byla dosud v kuchyni a pracovala u výlevky. Myla zeleninu.

Kapitánka Krátká seděla na posteli. Tichá jako hrob. Už postelí netloukla. Třeba se v ní zmýlil. Třeba skutečně žádný plán neměla.

Butler stál na stráž před její celou. To bylo divné, touhle dobou by měl už být na obchůzce. Artemis sáhl po vysílačce.

„Butlere?“

„Slyším, základno.“

„Neměl bys už být na obchůzce?“

Pauza. „Vždyť jsem, Artemisi. V horní hale. Jdu k sejfu. Teď na vás zrovna mávám.“

Artemis se podíval na kamery z haly. Nikdo. Ze žádného úhlu nikdo. Rozhodně žádný mávající komorník. Sledoval pozorně monitory, v duchu počítal... Teď! Každých deset vteřin drobné poskočení. Na všech obrazovkách.

„Smyčka!“ vyskočil ze židle. „Vysílají nám smyčku!“

Z vysílačky slyšel, že Butlerův krok se zrychlil v běh.

„Sejf!“

Artemisův žaludek se propadl do svíravého pekla. Podvedli ho! On, Artemis Fowl, se nechal podvést, ačkoli věděl, že to přijde. Nepředstavitelné! Za to může namyšlenost. Jeho vlastní slepá namyšlenost, a teď se mu může celý plán zhroutit na hlavu.

Přepnul vysílačku na Juliino pásmo. Teď ho mrzelo, že vypnul domovní interkom, ale ten nepoužíval bezpečnou frekvenci.

Julie?“

„Slyším.“

„Kde teď zrovna jsi?“

„V kuchyni. Ničím si nehty o to struhadlo.“

„Nech to být, Julie. Zkontroluj rukojmí.“

„Ale, Artemisi, ta mrkev vyschne!“

„Nech to být, Julie!“ hulákal Artemis. „Všeho nech a zkontroluj rukojmí!“

Julie poslušně všeho nechala, včetně vysílačky. Bude pěkných pár dní dělat uraženou. Ale to je jedno. Neměl teď čas starat se o pošramocené a pubertální holky. Měl na práci důležitější věci.

Artemis stiskl hlavní vypínač na počítačovém sledovacím systému. Jeho jediná šance, jak se smyčky zbavit, bylo celý systém restartovat. Po několika zoufale dlouhých okamžicích šedivých obrazovek monitory poskočily a uklidnily se. A všechno bylo úplně jinak, než se ještě před chvílí zdálo.

U sejfu stálo groteskní *tentononc*. Zřejmě objevilo tajnou přihrádku. A nejen to, zřejmě dokázalo otevřít i zámek. Neuvěřitelné! Ale Butler to měl pod kontrolou. Plížil se za tím malým nic, a vetřelec se už každou chvíli zaryje nosem do koberce.

Artemis přenesl pozornost na Myrtu. Už zase mlátila postelí. Narážela s ní o zem znovu a znovu, jako by mohla...

V té chvíli to Artemisovi došlo: bylo to jako rána z vodního děla. Jestli se Myrtě podařilo nějak sem propašovat žalud, stačil by jí čtvereční centimetr hlíny. Jestli Julie nechala ty dveře otevřené...

Julie!“ hulákal do vysílačky. Julie! Nechoď tam dovnitř!“

Ale nebylo to k ničemu. Její vysílačka ležela v kuchyni na podlaze a Artemis mohl jen bezmocně přihlížet, jak Butlerova sestra rázuje ke dveřím cely a bručí něco o mrkvi.

„Sejfl!“ vykřikl Butler a zrychlil. Instinkt mu radil, aby vletěl dovnitř a začal pálit, ale výcvik zvítězil. Vybavení těch skřítků bylo zcela jednoznačně lepší než to jeho, a kdo ví, kolik hlavní teď zrovna míří na dveře z druhé strany. Ne, v téhle situaci byla opatrnost

zcela jistě nejdůležitější ctností.

Položil dlaň na dřevo, zda ucítí vibrace. Nic. Takže žádné stroje. Sáhl na kliku a opatrně stiskl. Druhou rukou vytáhl z podpažního pouzdra automatickou pistoli Sig Sauer. Nebyl čas, aby si donesl pušku na šipky, tentokrát bude muset zabíjet.

Dveře se nehlučně otevřely, jak ostatně předpokládal, protože každý pant v domě osobně naolejoval. Před sebou měl... No, upřímně řečeno, Butler si nebyl tak docela jistý, co to je. Kdyby nevěděl, že je to nesmysl, tak by na první pohled skoro řekl, že to není nic než velká třesoucí se...

A pak to ono explodovalo a vystřelilo neuvěřitelné množství odpadu z tunelu přímo na nešťastného sluhu! Bylo to, jako by na něj dopadlo sto perlíků najednou. Butlera to vymrštilo a vzápětí přirazilo na zeď.

Jak tam ležel a pomalu ztrácel vědomí, modlil se, aby pan Artemis neměl ten okamžik zachycený na videu.

Myrtě docházely síly. Postel byla skoro dvakrát těžší než ona sama a ruce ji už od úzkého okraje zoufale bolely. Ale teď nemohla přestat. Vždyť už byla tak blízko!

Znovu uhodila nohou postele do betonu. Kolem nohou jí zakroužil oblak šedého prachu. Fowlovi každou chvíli dojde, co má v plánu, a ona dostane zas nějakou injekci. Ale do té doby...

Zatřala zuby, aby překonala bolest, a zvedla postel do výšky kolen. V té chvíli to uviděla. Hnědou skulinku v šedém betonu. Je to možné?

Kapitánka Krátká zapomněla na bolest, pustila postel a padla na kolena. V betonu skutečně vykukoval kousíček hlíny. Myrta vyhrabala z boty žalud a sevřela ho zkrvavenými prsty.

„Vracím tě zemi,“ zašeptala a s trochou námahy zasunula prsty do malé skulinky, „a žádám si dar, na který mám právo.“

Okamžik se nic nestalo. Možná dva. Pak Myrta cítila, jak se jí kouzlo rozlévá paží jako rána elektrického ohradníku proti trollům. Byl to takový šok, že odlétla na druhý konec místnosti. Svět se na chvíli změnil v znepokojivý kaleidoskop barev, ale když se usadil, Myrta už nebyla ten bezmocný elf jako předtím.

„Tak, pane Fowle!“ Usmála se a sledovala, jak modré jiskérky skřítčího kouzla hojí její rány. „Teď zjistíme, co budu muset udělat, abych dostala dovolení odtud zmizet.“

„Všeho nech,“ bručela uraženě Julie. „Všeho nech a zkontroluj rukojmí.“ Zkušeně si odhodila plavé lokny přes rameno. „To si myslí, že jsem jeho služka nebo co?“

Zabušila do dveří plochou dlaní.

Jdu dovnitř, skřítko, tak jestli děláš něco trapného, laskavě toho nech.“

Julie vytřukala kombinaci. „A nemysli, nenesu ti zeleninu ani umyté ovoce. Ale nemůžu za to, Artemis trval na tom, abych šla rovnou...“

Zmlkla, protože ji nikdo neposlouchal. Mluvila k prázdné místnosti. Čekala, až jí mozek nabídne nějaké vysvětlení. Ale žádné nepřišlo. Nakonec ji napadlo, že by se mohla podívat ještě jednou.

Opatrně vkročila do betonové komůrky. Nic. Jen lehké chvění ve stínu. Jako mlha. To nejspíš ty pitomé brýle. Jak má něco vidět, když musí v podzemí nosit černé zrcadlové brýle? A navíc byly tak z devadesátých let, dokonce ještě ani ne retro.

Provinile pohlédla na monitor. Jenom se rychle podívá, co se může stát? Nadzvedla brýle a její oči se rozlétly po místnosti.

V tom okamžiku se před ní zhmotnila postava. Prostě vystoupila ze vzduchu. Byla to Myrta. Usmívala se.

„Aha, tady jsi. Jak jsi ...“

Skřítka ji přerušila mávnutím ruky.

„Proč si ty brýle nesundáš, Julie? Vůbec ti nesluší.“

Má pravdu, pomyslela si. A jaký má krásný hlas! Jako celý sbor. Jak se může člověk hádat s takovým hlasem?

Jasně. Pryč s jeskynníma brejlema. Máš dost dobrej hlas, fakt. Doremi a tak.“

Myrta se rozhodla, že se nebude pokoušet rozluštit Juliiny poznámky. Ono to bylo dost těžkej i když ta dívka měla mozek komplet v pořádku.

„A teď jednoduchá otázka.“

Jasně. Skvělý nápad.“

„Kolik lidí je v domě?“ Julie přemýšlela. Jeden a jeden a jeden.

Anebo ještě jeden? Ne, paní Fowlová tu není.

„Tři,“ řekla konečně. Já a Butler a samo taky Artemis. Ještě tu byla paní Fowlová, ale ta pak šla pá, ta pak šla pá.“

Julie se zahihňala. Udělala vtip. A dobrý.

Myrta se nadechla, aby ji požádala o vysvětlení, ale pak si to rozmyslela. Chyba, jak se ukázalo.

„Byl tu ještě někdo? Někdo jako já?“

Julie si hryzala ret. „Byl tady jeden. V uniformě jako ty. Ale milej nebyl. Ani trochu. Pořád křičel a kouřil smradlavej doutník. A byl červenej. Jako rajče.“

Myrta se skoro usmála. Břízný - a dostavil se osobně. Výsledky vyjednávání byly nepochybně katastrofální.

„Nikdo jiný?“

„Nevím o nikom. Jestli toho chlápka zas uvidíš, tak mu řekni, at' nejí červený maso. Vždyť je chodící infarkt.“

Myrta potlačila úsměv. Julie byla jediný člověk, kterého znala, komu to pod vlivem mesmeru myslelo lépe než bez něj.

„Dobře. Řeknu mu to. A teď, Julie, chci, abys zůstala v mém pokoji, a at' uslyšíš cokoli, nechod' ven.“

Julie se zamračila. „V tomhle pokoji? To je nuda. Není tu ani televize. Nemůžu jít nahoru do obývacího?“

„Ne. Budeš muset zůstat tady. Ale zrovna tu nainstalovali nástěnnou televizi - obrazovka jako plátno v kině. Zápas čtyřicet hodin denně.“

Julie skoro omdlela radostí. Vběhla do cely a zajíkla se, jak se jí v hlavě začaly rojit obrázky.

Myrta zavrtěla hlavou. No, pomyslela si, aspoň jeden člověk je tady šťastný.

Sláma zatřepal zadkem, aby se zbavil všech kousků hlíny. Kdyby ho tak viděla máma, jak stříká bláto na Blátivé! To byla ironie nebo něco takového. Sláma ve škole nikdy moc nemiloval mluvnici. Nebo poezii. Nikdy nechápal, k čemu by mu to bylo dobré. V dolech jsou důležité jen dvě věty: „Hele, zlato!“ a „Zával, všichni ven!“ V nich nebyly žádné skryté významy a obešly se bez rýmů.

Permoník si zapnul poklopec na zadku, který mu rozrazila vichřice

vycházející z jeho spodní části. Bylo načase zmizet. Jestli měl nějakou naději, že na něj nepřijdou, tak teď vybuchla. Doslova. Sláma vytáhl sluchátko z kapsy a vsunul si ho zpátky do ucha. Co jeden ví, i policie se třeba může občas hodit.

„...a až tě dostanu do ruky, trestance, tak si budeš přát, abys v těch dolech zůstal...“

Sláma povzdechl. No dobře. Takže tady nic nového.

Permoník pevně svíral v dlani poklad ze sejfu a otočil se, že se vrátí, kudy přišel. K jeho ohromení visel na zábradlí člověk. Slámu nijak nepřekvapilo, že jeho zažívání dokázalo vymrštít toho slona Blátivého několik metrů do vzduchu. Větry permoníků už způsobily řadu alpských lavin. Spíš ho překvapilo, že se tomu člověku podařilo připlížit se tak těsně k němu.

Jsi dobrý,“ řekl Sláma a zahrozil prstem na bezvědomého strážce.

„Ale výbuch Slámy Hraboše ještě nikdo neustál.“

Blátivý se pohnul a pod chvějícími se víčky se objevilo bělmo.

V permoníkových uších zapraskal Břízného hlas. „Hni sebou, Slámo Hraboši, než se ten Blátivý zvedne a uváže ti na střezech uzel. Už složil celou četou Zásahové.“

Sláma polkl a odvaha ho najednou opustila.

„Celou četou? Možná bych se měl vrátit pod zem... pro dobro věci.“

Spěšně oběhl sténajícího strážce a bral schody po dvou. Nemělo cenu, aby se staral o vrzavé schody, když ze svých útrob zrovna vypustil do chodeb bratříčka hurikánu Hal.

Dostal se skoro ke dveřím do sklepa, když před ním chvějivý přísvit nabył určitých obrysů. Sláma poznal policistku, která ho zatýkala v případě pašování renesančních mistrů. M „Kapitánka Krátká!“

„Slámo! Tebe jsem tu nečekala.“ I Permoník pokrčil rameny Julius měl jednu špinavou práci. Někdo to udělat musel.“

„Chápu,“ kývla Myrta. „Ty už jsi o svoje kouzlo stejně přišel. Chytré. A co jsi zjistil?“

Sláma jí ukázal, co našel. „Tohle bylo v sejfu.“

„Kopie Knihy!“ zajíkla se Myrta. „Není divu, že jsme v takovém průšvihy. Celou dobu jsme Fowlovi nahrávali.“

Sláma otevřel dveře do sklepa. Jdeme?“

Já nemůžu. Dostala jsem příímý příkaz neopouštět dům.“

„Vy čaromocní a ty vaše rituály! Nemáte ponětí, jak je to osvobozující, zbavit se všech těch čarů máru.“

Z horní haly se ozvala série krátkých ostrých zvuků. Znělo to, jako když troll řadí v obchodě s křišťálovým sklem.

„O etice si můžeme popovídat někdy jindy. Ted' navrhuju zmizet.“

Sláma kývl. „Souhlas. Ten chlap přej sejmul celou četu Zásahový.“

Myrta se zarazila, napůl chráněná štítem.

„Celou četu? Hmm. S plným vybavením. To by mě zajímalo...“

Mizela postupně dál a jako poslední byl vidět její rozšiřující se úsměv.

Sláma byl v pokušení si tady na to počkat. Neznal mnoho lepších zábav než sledovat, jak se plně ozbrojený příslušník Řeko vrhá na bandu nic netušících lidí. Až kapitánka Krátká s tím Fowlem skoncuje, budou ji tu na kolenou prosit, aby z domu odešla.

Dotyčný Fowl to všechno sledoval z centrály. Jedna věc byla nepopíratelná - věci se nevyvíjely dobře. Ani trochu ne. Ale rozhodně to nebylo nenapravitelné. Ještě existovala naděje.

Artemis si zopakoval události posledních minut. Bezpečnost sídla byla narušena. Místnost se sejfem byla zdemolovaná nějakými skřítkými větry. Butler ležel v bezvědomí, pravděpodobně omráčen stejným úkazem. Jeho rukojmí se pohybovala někde v domě a zřejmě měla zas všechnu svou čaromoc. Pod základy se mu vrtalo to nepěkné tentononc v kožených kalhotách a zjevně si nic nedělalo ze skřítkovských příkázání. A Národ získal zpět kopii Knihy, samozřejmě jednu z několika kopií včetně té na disku, uložené ve švýcarské bance.

Artemis Fowl si odhrnul zatoulaný pramínek tmavých vlasů. Bude muset dolovat hodně hluboko, než pochopí, co je na tomhle scénáři dobrého. Několikrát se zhluboka nadechl, aby našel svou čchi, jak ho to učil Butler.

Po chvilce úvah si uvědomil, že tyto faktory nijak neovlivňují celkovou strategii na obou stranách. Kapitánka Krátká byla pořád ještě v sídle a tedy v pasti. A doba zastaveného času utíká. Brzo

bude policie muset odpálit biobombu, a právě v té chvíli Artemis Fowl provede svůj mistrovský kousek. Celá věc samozřejmě závisela na veliteli Břízném. Jestli je Břízný tak tupohlavý, jak vypadá, je celkem možné, že se plán zhroutí. Artemis jen upřímně doufal, že někdo ze skřítkovského týmu je dost chytrý, aby si všiml toho jeho zdánlivého podřeknutí během vyjednávání.

Sláma si rozepnul poklopec na zadku. A jdeme nasávat hlínu, jak se říká v dolech. S permonickými tunely je ta potíž, že se uzavírají samy, takže když se jeden musí vracet, kudy přišel, nezbývá mu než si vyhrabat úplně novou cestu. Někteří permoníci postupují přesně ve vlastních stopách, protože hlína je tam méně pevná a už natrávená. Sláma ale raději hrabal jinudy. Z nějakého důvodu ho nelákalo jíst stejnou hlínu dvakrát.

Vyhákoval čelist a po hlavě se vrhl do díry v podlaze. Srdce se mu okamžitě uklidnilo, jakmile ucítil v nose vůni minerálů. V bezpečí, je v bezpečí. Permoníka pod zemí nedokáže chytit nic, dokonce ani skalní červ z ostrova Skye ne. Samozřejmě za předpokladu, že se mu podaří dostat se pod zem...

Deset velmi silných prstů popadlo Slámu za kotníky. Permoník dnes prostě neměl svůj den. Nejdřív bradavičnatý, teď tenhle zabijácky člověk. Někdo je prostě nepoučitelný. Hlavně Blátiví.

„Ucht mhe,“ huhlal a vyhákovávaná čelist se mu neúčtečně houpala.

„Ani omylem,“ zněla odpověď. „Z tohohle domu odejdeš leda po smrti.“

Sláma cítil, jak ho to táhne dozadu. Ten člověk byl silný. Neexistuje mnoho tvorů, kteří dokážou odtrhnout permoníka, když se něčeho drží. Sláma hrabal kolem sebe a cpal si do obrovské pusy plné hrsti hlíny nasáklé vínem. Měl jen jedinou šanci.

„Tak pojd', ty skřete mrňavá. Alou ven!“

Skřete! Sláma by se urazil, kdyby horečně nežvýkal hlínu, aby měl na nepřítele co odpálit.

Člověk se odmlčel. Snad si všiml permoníkova poklopce na zadku, snad i zadku samotného. Určitě si vybavil i to, co se stalo u sejfu.

„Ale...“

Co by následovalo po tom „ale“, to ať si každý domyslí sám, nicméně bych se vsadil, že by to nebylo „propáníčka“. Butler však neměl čas svou nadávku dořít, protože se právě v té chvíli moudře rozhodl permoníka pustit. Moudrost toho rozhodnutí se víc než dobře ukázala hned vzápětí, protože přesně ve stejné chvíli Sláma odpálil svou hliněnou kanonádu.

Hrouda udusaného jílu prolétla jako dělová koule přesně v místech, kde měl Butler ještě před chvilkou hlavu. Kdyby ji tam byl nechal, ta hrouda by mu ji urvala z ramenou. Neslavný konec pro strážce jeho úrovně. Takhle mu vlhká střela jen škrtlá o ucho. Přesto ale její síla stačila Butlera roztočit jako krasobruslaře a srazit ho na zadek - během posledních několika minut už podruhé.

Než Butler zas něco viděl, permoník zmizel ve víru hlíny. Butler usoudil, že nemá cenu ho pronásledovat. Umřít pod zemí rozhodně neměl v úmyslu. Však se ještě setkáme, skřítku, pomyslel si nasupeně. A měl pravdu. Ale to je už jiný příběh.

Sláma vletěl pod zem jako torpédo. Urazil několik metrů po jílové žíle, než si uvědomil, že ho nikdo nepronásleduje. Jakmile chuť hlíny upokojila jeho splašené srdce, rozhodl se, že je načase, aby uskutečnil svůj únikový plán.

Permoník změnil směr a prokousával se ke králičí noře, které si všiml předtím. Při troše štěstí neprovedl kentaur na panství seismologický test, jinak by jeho lest mohli odhalit. Bude se prostě muset spoléhat na to, že mají na práci důležitější věci než se starat o zmizelého vězně. Oklamat Julia by neměl být problém, ale ten kentaur je mazaný.

Vnitřní kompas vedl Slámu správně - už během několika minut ucítil jemné vibrace králíků dupajících chodbami. Od téhle chvíle bylo kritické načasování, pokud měla ta iluze být věrohodná. Permoník zpomalil tempo hrabání a šťouchal do měkké hlíny tak dlouho, až prorazil stěnu chodby. Dával si přitom dobrý pozor, aby se díval jinam, protože všechno, co viděl, se nahoře na centrále ukazovalo na obrazovce.

Sláma položil ruku na dno chodby jako obráceného pavouka a čekal. Netrvalo to dlouho. Během několika vteřin ucítil rytmický

dusot blížícího se králíka. Jen co se zadní běhy zvířete dotkly pasti, sevřel mu mocnými prsty hrdlo. Chudák králík neměl nejmenší šanci.

Promiň, kamaráde, řekl mu v duchu permoník. Kdyby to šlo jinak... Sláma vytáhl zvíře z díry, zavěsil čelist a začal řvát: „Zával! Zával! Pomoc! Pomoc!“

Ted' přišlo to nejtěžší. Jednou rukou hrabal do okolní hlíny tak, aby mu padala kolem hlavy. Druhou rukou si vytáhl kamzornici z levého oka a vložil ji do oka králíkovi. Vzhledem k téměř naprosté tmě a zmatku s padající hlínou by měla být ta záměna skoro nepostřehnutelná.

Julie! Prosím, pomoz mi!“

„Slámo! Co se děje? Jaký je stav?“

Jaký je stav? poslouchal permoník nevěřicně. Dokonce i v krizových chvílích se velitel drží toho svého pitomého protokolu.

Já... Áááághr...“ Permoník protáhl poslední výkřik a zakončil ho slábnoucím bubláním.

Bylo to sice trochu melodramatické, jenže Sláma teatrálnosti prostě nedokázal odolat. Vrhł poslední lítostivý pohled na umírající zvíře, vyhákoval čelist a zamířil k jihovýchodu. Kynula mu svoboda.

TROLL

Břízný se předklonil a řval do mikrofonu: „Slámo! Co se děje? Jaký je stav?“

Klusák divoce mlátil do klávesnice. „Ztratili jsme audio. A taky pohyb.“ „Slámo! Řekni něco, sakra!“ „Kontroluju jeho životní... Co je to?“ „Co? Co se děje?“

„Úplně se mu zbláznilo srdce. Buší mu jako králíkovi...“

„Králíkovi?“ „Ne, počkejte, teď...“

„Co?“ vydechl velitel a děsil se, že uslyší to, co už věděl.

Klusák se narovnal. „Zastavilo se. Srdce se zastavilo.“

„Víte to určitě?“

„Monitory nelžou. Kamzornicí se dají odečíst všechny životní funkce. Nic. Je mrtvý.“ Břízný tomu nemohl uvěřit. Sláma Hraboš, jedna ze stálíc jeho života, že je mrtvý? To nemůže být pravda!

„Ale dokázal to, Klusáku. Našel tam kopii Knihy, což je neuvěřitelné, a potvrdil, že Krátká je naživu.“

Klusák se na okamžik zamračil. Jenže...“

„Co?“ zeptal se Břízný podezřívavě.

„No, na chvíli, těsně před koncem, se mi jeho tepová frekvence zdála abnormálně rychlá.“

„Třeba to byla porucha.“

Kentaur se tvářil pochybovačně. „Pochybuju. Moji švábi nemají šváby.“

„A jak jinak to chcete vysvětlit? Vizuál máte pořád, ne?“

„Jo. Ale mrtvýma očima. V tom mozku není ani jiskra elektřiny, kamera běží na vlastní baterii.“

„No, tak vidíte. Jiné vysvětlení není.“

Klusák pokýval. „Vypadá to tak. Leda... ne, to je moc fantastické.“

„Mluvíme o Slámoví Hrabošovi. S ním není moc fantastické vůbec nic!“

Klusák otevřel ústa, aby vysvětlil svou neuvěřitelnou teorii, ale než stačil začít, otevřely se dveře.

„Máme ho!“ prohlásil triumfální hlas.

„Ano,“ přidal se druhý. „Fowl udělal chybu!“

Břízný se otočil i se židlí. Byli to Argon a Kumulus, ten takzvaný psycholog chování.

„Tak jste se přece jen rozhodli zasloužit si svoje peníze, co?“

Ale profesori se tentokrát nedali tak snadno zastrašit. Spojovalo je nadšené vzrušení. Kumulus měl dokonce tu drzost, že velitelovu ironii odbyl mávnutím ruky. To víc než co jiného přimělo Břízného věnovat jim pozornost.

Argon se protáhl kolem Klusáka a vložil do přehrávače na pultě laserový disk. Objevila se tvář Artemise Fowla, viděná Břízného kamzornicí.

„Ozveme se,“ řekl nahraný velitelův hlas. „Neobtěžuj se, já trefím ven sám.“

Fowlova tvář na chvíli zmizela, jak se zvedl ze židle. Břízného pohled ho sledoval právě tak rychle, aby zaznamenal jeho další mrazivé prohlášení.

Jak libo. Ale pamatuj si, nikdo z vaší rasy nemá povolení sem vstoupit, dokud já jsem naživu.“

Argon triumfálně stiskl tlačítko PAUZA. „Tak. Vidíte?“

Z Břízného tváře zmizely poslední stopy bledosti.

„Tak? Co tak? Co mám vidět?“

Kumulus káravě zamlaskal jako na malé dítě. Jak se ukázalo, byla to chyba. Břízný ho vzápětí popadl za špičatou bradku.

„Poslyšte,“ řekl s předstíraným klidem, „budeme dělat, jako že máme málo času, takže vy mi to prostě vysvětlíte a odpustíte si komentáře.“

„Ten člověk říkal, že tam nesmíme, dokud je naživu,“ kvíkal Kumulus.

„Noa?“

Slovo převzal Argon. „No a... když tam nemůžeme, dokud je naživu...“

Břízný se prudce nadechl: „Tak tam můžeme, až bude mrtvý,“

Kumulus a Argon se rozzářili. „Přesně tak,“ řekli jednohlasně.

Břízný se drbal ve vousech.

Já nevím. Asi bychom právně byli na dost nejisté půdě.“

„Ale vůbec ne,“ namítal Kumulus. „To je úplně základní logika.“

Ten člověk výslovně řekl, že nesmíme dovnitř, dokud on je živý.

To je totéž, jako by nás zval ke vstupu, až bude mrtvý.“

Velitel se netvářil přesvědčeně. „To je nejvýš naznačené pozvání.“

„Ne,“ vložil se do toho Klusák. „Mají pravdu. Je to dobře podložený případ. Jak bude Fowl mrtvý, jsou dveře otevřené. Sám to říkal.“

„Možná.“

„Žádné možná,“ obořil se na něj Klusák. „Pro všechno pod světem, Julie, co víc ještě chcete? Situace je kritická, jestli jste si toho dosud nevšiml.“

Břízný pomalu pokývl. „Za prvé, máte pravdu. Za druhé, půjdu do toho. Za třetí, dobrá práce, vy dva. A za čtvrté, jestli mi ještě jednou řeknete Julie, Klusáku, tak vás donutím, abyste sežral svoje vlastní kopyta. A teď mi vytočte Radu. Potřebuju, aby mi schválili to zlato.“

Jak je libo, vážený pane veliteli Břízný, vaše Vysokoblahorodí,“ chechtal se Klusák. Na poznámku o sežrání kopyt se rozhodl pro Myrtino dobro zapomenout.

„Takže my tam pošlém to zlato,“ uvažoval nahlas Břízný, „a oni pošlou ven Myrtu. My tam hodíme modrou sprchu a pak si tam dojdeme vzít to výkupné zpátky. Jak jednoduché!“

„Tak jednoduché, až je to geniální,“ jásal Argon. „Skutečný úspěch naší profese, nemyslíte, doktore Kumule?“

Kumulovi se točila hlava při představě všech těch možností. Přednášková turné, smlouvy na knihy. Už samotná filmová práva budou mít obrovskou cenu.

„Ať se jdou sociologové vycpat i s těmi jejich řečmi o tom, jak se protispolečenské jednání rodí z chudoby. Tohle jim zavře huby! Tenhle Fowl neměl v životě hlad ani jednou.“

„Ono je víc druhů hladu,“ podotkl Argon.

„To je pravda. Hlad po úspěchu. Hlad po Hlad po ...“

Břízný vyletěl. „Zmizte! Zmizte odtud, než vás oba uškrťm. A jestli jenom slovo z toho uslyším v některé odpolední talkshow, tak budu vědět, kdo za to může!“

Konzultanti se opatrně vytratili a rozhodli se, že svým agentům zavolají, teprve až budou bezpečně z doslechu.

„Nevím, jestli s tím bude Rada souhlasit,“ připustil pochybovačně Břízný po jejich odchodu. Je to hodně zlata.“

Klusák vzhledl od svých přístrojů. „Kolik přesně?“

Velitel mu přisunul útržek papírku. „Tolik.“

„To je dost,“ hvízdal Klusák. „Tuna. Malé neoznačené ingoty. Výhradně čtyřiaadvacet karátů. No, aspoň je to hezky kulaté množství.“

„To je útěcha. Určitě se o tom zmíním Radě. Už máte to spojení?“

Kentaur zabručel. Mělo to být „ne“. To je ale drzost, bručet na nadřízeného důstojníka. Břízný neměl dost energie, aby ho pokáral, ale v duchu si poznamenal, že mu má na pár desítek let snížit plat. Vyčerpaně si promnul oči. Časová prodleva se na něm už začínala podepisovat. I když jeho mozek mu nedovolí spát, protože byl v době zapojení časového pole vzhůru, jeho tělo doslova křičelo po odpočinku.

Zvedl se ze židle a prudce rozrazil dveře, aby trochu vyvětral. Ale i venku byl vzduch vydýchaný. Vzduch zastaveného času. Dokonce ani molekuly nemohou z časového pole uniknout, natož lidský chlapec.

U portálu se něco dělo. Nějaký zmatek. Houf příslušníků Zásahové jednotky kolem nadnášené klece. V čele průvodu byl Vavřín a všechno to mířilo směrem sem. Břízný sešel dolů a vykročil jim naproti.

„Co je tohle?“ zeptal se, nijak zvlášť příjemně. „Cirkus?“

Vavřínová tvář byla bledá, ale odhodlaná.

„Ne, Julie. Tohle je konec cirkusu.“

Břízný kývl. „Aha. A tohle jsou klauni?“

Klusák vystrčil hlavu ze dveří.

„Promiňte, že vás ruším v těch květnatých cirkusových metaforách, ale co je ksakru tohle?“

„Ano, poručíku,“ ukázal Břízný hlavou na nadnášenou klec. „Co je ksakru tohle?“

Vavřín si několikerým hlubokým nadechnutím dodal odvahy.

„Poučil jsem se od tebe, Julie.“

„Skutečně?“

„Ano. Ty ses rozhodl poslat dovnitř pochybného tvora. A já to teď

udělám taky.“

Břízný se zlověstně usmál. „Ty neuděláš nic, poručíku, co neschválím já.“

Vavřín nevědomky o krok couvl.

„Byl jsem na Radě, Julie. Mám jejich plnou podporu.“

Velitel se otočil ke Klusákovi. Je to pravda?“

„Zřejmě ano. Zrovna to přišlo po vnější lince. Teď je ten mejdan Vavřínův. Řekl Radě o požadavku na výkupné a o tom, že jste tam poslal pana Hraboše. A znáte naše starší, jací jsou, když se mají rozloučit se zlatem.“

Břízný si založil ruce na prsou. „Varovali mě před tebou, Vavříne. Říkali, že mě bodneš do zad. Nevěřil jsem jim. Byl jsem blázen.“

„Tady nejde o nás, Julie. Jde o náš úkol. Iť, co je v téhle kleci, je naše největší šance na úspěch.“

„Tak co je v té kleci? Ne, neříkej mi to. Jediný další nekouzelný tvor mezi námi. A první troll, kterého se nám za víc než sto let podařilo chytit živého.“

„Přesně tak. Dokonalý tvor k tomu, aby naše protivníky vykouril.“

Bříznému přímo žhnuly tváře, jak se pokoušel potlačit vztek.

„Nechce se mi věřit, že o něčem takovém vůbec uvažuješ.“

„Přiznej si to, Julie, v podstatě je to stejný nápad jako ten tvůj.“

„Ne, to není. Sláma Hraboš se rozhodoval sám. Věděl, do jakého rizika jde.“

„Hraboš je mrtvý?“

Břízný si promnul oči. „Vypadá to tak. Zával.“

„To jenom dokazuje, že mám pravdu. Trolle se tak snadno nezbaví.“

„Je to tupé zvíře, pro všechno pod světem! Jak může troll plnit příkazy?“

Vavřín se usmál, skrz jeho obavy prosvítala nově narozená sebejistota.

Jaké příkazy? Prostě ho nasměrujeme na dům a uhneme mu z cesty. Vsadím se, že ti lidé nás budou zapřísahat, abychom šli dovnitř a zachránili je.“

„A co moje důstojnice?“

„Toho trolla budeme mít pod zámkem dávno předtím, než se

bych svou budoucnost rozhodně nesvěřil trollovi.“

Vavřínová nově nabytá sebedůvěra se v té chvíli vypařila a nahradila ji zpocená bledost. Otřel si čelo a spěchal za mizející klecí.

„Nashle zítra,“ volal za ním Klusák. „Budete mi vynášet koš.“

Břízný se zasmál. To snad bylo poprvé, kdy ho některá Klusákova poznámka pobavila.

„Bravo, Klusáku.“ Usmál se. „Zasáhnul jste toho zrádce přesně tam, kde ho to bolí, do jeho ctižádosti.“

„Díky, Julie.“

Úsměv zmizel dřív než smažení slimáci v policejní kantýně.

Já jsem vás varoval s tím Juliem, Klusáku. Teď znova propojte vnější linku. Chci, aby zlato bylo připravené, až Vavřínův plán vybuchne. Sežeňte všechny lidi z Rady, co jsou na mé straně. Jsem si poměrně jistý, že Skokan je můj člověk, a Cahartez, možná i Vinyája. Ta pro mě měla vždycky slabost, což při mé ďábelské přitažlivosti není divu.“

„To měl být samozřejmě vtip.“

„Nikdy nevtipkuji,“ odsekl Břízný, a podařilo se mu to říct s vážnou tváří.

Myrta měla něco jako plán: krytá štítem se proplížit domem, najít nějaké skřítkovské zbraně a pak působit co největší zkázu, dokud ji Fowl nebude nucen pustit. A jestli vznikne škoda na majetku ve výši několika milionů irských liber, tím lip.

Už roky se necítila takhle dobře. Oči jí zářily čaromocí a pod každým centimetrem kůže jí sršely jiskřičky. Už zapomněla, jak skvělý to je pocit, být plně nabitá.

Kapitánka Krátká se teď cítila na koni, jako lovkyně. K tomuhle byla vycvičená. Když celá ta věc začala, měli výhodu Blátiví. Ale teď se karta obrátila. Ona byla lovec, a oni kořist.

Myrta stoupala po velkých schodech a pozorně se přitom rozhlížela po mohutném sluhovi. V jeho případě nehodlala nic riskovat. Kdyby jí těmi svými prsty zmáčkl hlavu, je po ní, přilba nepřilba - samozřejmě za předpokladu, že vůbec nějakou přilbu najde.

Rozlehlý dům byl jako mauzoleum - pod klenutými stropy nebylo

jediné památky po živých bytostech. Visely tu ovšem dost hroživé portréty. Každý z nich měl fowlovské oči, podezřelé a blýskající. Myrta se rozhodla, že je všechny spálí, jen až dostane zpátky do ruky svoje Neutrino 2000. Možná to byla pomstychtivost, ale celkem oprávněná vzhledem k tomu, co vytrpěla od Artemise Fowla.

Rychle stoupala po schodech až do horní haly. Zpod posledních dveří na konci chodby vycházel slabý proužek světla. Myrta položila dlaň na dřevo, aby cítila vibrace. Ano, rozhodně nějaký pohyb. Křik a kroky. Dusají sem.

Myrta odskočila a přitiskla se k sametovým čalounům. Právě včas. Ze dveří vyrazila mohutná postava a řítla se chodbou, až za sebou zanechávala vzdušné víry.

Julie!“ vykřikl a jméno jeho sestry doznívalo chodbou ještě dlouho poté, co on sám už zmizel na schodech.

Neboj, Butlere, pomyslela si Myrta. Ta kouká na zápas a baví se jako nikdy. Otevřené dveře jí ovšem poskytly vítanou příležitost. Proklouzla dovnitř, než se stačily znovu samy zavřít.

Artemis Fowl na ni čekal, protiřítový filtr připevněný na slunečních brýlích.

„Dobrý večer, kapitánko Krátká,“ začal, o sebevědomí zřejmě nepřišel. „I když to bude znít jako fráze, čekal jsem tě.“

Myrta neodpověděla, dokonce se na svého věznitele ani nepodívala. Místo toho využila všechny poznatky svého výcviku k tomu, aby co nejrychleji prozkoumala místnost, pohledem se krátce zastavila na každé věci.

Jsi samozřejmě doposud vázána předchozími sliby...”

Myrta ho však neposlouchala, běžela k ocelovému ponku přišroubovanému k protější zdi.

„Takže naše situace se v zásadě nezměnila. Jsi pořád moje rukojmí.“

„Jo, jo, jo,“ bručela si Myrta a přejížděla prsty po řadách zkonfiskovaného vybavení Zásahové. Vybrala si přilbu s ochranným povlakem a nasadila si ji přes špičaté uši. Pneumatické podložky se samy nafoukly tak, aby obepnuly její temeno. Byla teď v bezpečí. Přes odrazné hledí se k ní žádné další Fowlovy příkazy

nedostaly. Mikrofon se automaticky zapnul. Okamžitě měla spojení.

„...na všech frekvencích. Vysíláme postupně na všech frekvencích. Myrto, jestli mě slyšíte, kryjte se.“

Myrta poznala Klusákův hlas. Aspoň něco známého v šílené situaci!

„Opakuji. Kryjte se. Vavřín posílá...“

„Děje se něco, co bych měl vědět?“ zeptal se Artemis.

„Pst,“ sykla Myrta, znepokojená tónem Klusákova obvykle lehkovážného hlasu.

„Znova opakuji, posílají dovnitř trolla, aby zajistili vaši záchranu.“

Myrta sebou trhla. Tak teď velí Vavřín! To nebyla dobrá zpráva.

Fowl se do toho znovu vložil.

„Tohle není zdvořilé, víš? Nevšímat si svého hostitele.“

Myrta zavrčela: „Co je moc, to je moc.“

Zvedla zatáhou pěst. Artemis neuhnul. Proč by měl? Butler vždycky zasáhl, než rána dopadla. Jenže pak koutkem oka něco zahlédl na monitoru z prvního patra - mohutnou postavu běžící po schodech. Byl to Butler.

Je to tak, bohatý chlapečku,“ sykla Myrta pomstychtivě. „Tentokrát jsi na to sám.“

A než Artemis stačil vytřeštit oči, Myrta se rozmáchla a uhodila svého únosce přímo do nosu.

„Uf,“ řekl a padl na zadek.

„Tak. To to chtělo.“

Myrta se soustředila na hlas, který jí bzučel v uchu.

„... do vnějších kamer vysíláme smyčku, takže lidé nebudou mít ponětí, že se něco blíží. Ale už je na cestě, věřte mi to.“

„Klusáku? Klusáku, ozvěte se!“

„Myrto? Jste to vy?“

„Osobně. Klusáku, tam žádná smyčka není. Vidím všechno, co se tady děje.“

„Ten syčák mazaná... Musel systém restartovat.“

Na hlavní cestě se doslova rojili skřítkové. Byl tam Vavřín a povýšeně dirigoval svůj tým. A uprostřed té masy se tyčila pět metrů vysoká nadnášena klec, plující na vzduchovém polštáři. Stála

přímo přede dveřmi do sídla a technici kolem dokola montovali výbušnou pečeť. Až se zaktivuje, odpálí současně několik kovových tyčí a dveře se rozpadnou. Až se prach usadí, bude troll moci zamířit jediným směrem - dovnitř.

Myrta se rozhlédla po ostatních monitorech. Butlerovi se podařilo vytáhnout Julii z cely. Vyšli ze sklepa a zrovna přecházeli halu. Rovnou do nejhoršího.

„D'Arvit!“ zaklela a vrátila se k ponku.

Artemis se zvedl na lokty. „Ty jsi mě praštila,“ řekl nevěřicně.

Myrta si připínala Kolibříky.

„Přesně tak, Fowle. A mám chuť to ještě párkrát zopakovat. Takže jestli víš, co je pro tebe dobré, zůstaneš, kde jsi, a ani se nehneš.“

Snad poprvé v životě si Artemis uvědomil, že na to nemá žádnou jedovatou odpověď. Otevřel ústa a čekal, až mu mozek dodá obvyklou sžíravou repliku. Ale nepřišlo nic.

Myrta si zastrčila do pouzdra Neutrino 2000.

„Přesně tak, Bláteníčku. Konec hraní! Teď to nech profesionálům. Jestli budeš hodný chlapeček, koupím ti lízátko, až se vrátím.“

A teprve dlouho poté, když už byla Myrta pryč a vznesla se mezi staré dubové trámy v hale, Artemis zamručel: Já lízátko nerad.“

Byla to hanebně nedostatečná reakce a Artemise také okamžitě šokovala. To snad není pravda: lízátko nerad. Žádný mistr zločinu, který si sám sebe trochu váží, by nikdy z úst nevypustil slovo lízátko. Skutečně by si měl sestavit databázi chytrých odpovědí pro takovéhohle příležitosti.

Bylo celkem možné, že by tak Artemis seděl ještě chvíli a naprosto nevnímal přítomnou situaci, kdyby hlavní dveře nevybuchly a neotřásly domem až do základů. Něco takového vyžene sny z hlavy každému.

Skřítek přistál před výkonným velitelem Vavřínem.

„Pečeť je na místě, pane.“

Vavřín kývl. „Víte jistě, že je dobře zajištěná, kapitáne? Nelíbilo by se mi, kdyby se troll vyvalil, kam nemá.“

„Ta je tak zavřená jako skřeti peněženka. Skrz tu se nedostane ani bublinka vzduchu. Je tak pevná, že ani tchoří červ nemá pevnější

...“

„Dobře, dobře, kapitáne,“ přerušil ho rychle Vavřín, než skřítek stačil doříct svou barvitou analogii.

Nadnášená klec vedle nich se divoce zatřásla, až se málem skácela ze vzduchového polštáře.

„Měli bychom to radši odpálit, kapitáne. Jestli ho odtamtud brzo nedostaneme, tak moji chlapi budou celý příští týden seškrabávat...“

Jo, kapitáne, dobře. Odpalte to, pro všechno pod zemí. Odpalte to už.“

Vavřín se spěchal ukrýt za detonační zástěnu a cestou si zapisoval do elektronického záznamníku, že má připomenout skřítkům, aby si dávali pozor na jazyk. Koneckonců, on je teď velitel.

Kapitán s nevymáchanou hubou, který ho k této úvaze přiměl, se otočil k řidiči klece.

„Zmáčkni to, Vraby. Vyráz ty vrata z těch blbejch pantů.“

„Rozkaz. Vrata z blbejch pantů. Jdu na to.“

Vavřín se bolestně ušklíbl. Zítra svolá všeobecnou schůzi. Hned ráno. To už bude mít na klopě velitelský odznak. Oni i skřítki budou nejspíš klít mín, když budou mít před očima ten znak se třemi žaludy.

Vraby si stáhl přes oči ochranné brýle, i když kabina měla křišťálové přední sklo. Brýle jsou cool. Holky je milují. Nebo si to řidič aspoň myslel. Ve vlastních očích byl odvážný akční hrdina. Vilové takoví jsou. Dejte skřítkům křídla a myslí si, že jsou neodolatelní. Ale neúspěšné pokusy Vrabyho Verbeny udělat dojem na ženy jsou taky úplně jiná historka. V tomto konkrétním příběhu má jedinou úlohu, a to dojemně dramaticky stisknout odpalovací tlačítko. Což udělá s náležitou okázalostí.

Dva tucty odměřených náloží vybuchlo ve svých komorách a dva tucty kovových válců vylétlo ze svých držáků rychlostí přes tisíc pět set kilometrů v hodině. Při nárazu každá tyč rozdrtila na prášek místo dopadu plus okolních patnáct centimetrů, čímž skutečně vyrazily dveře „z těch blbejch pantů“. Přesně jak kapitán řekl.

Když se prach usadil, hlídači odtáhli uzavírací zábranu uvnitř klece a začali bušit rukama do jejích bočních stěn.

2A2B0+10X@.821.BX2A2B0+10X@.821.BX

Vavřín vykoukl za zástěnou.

„Všechno v pořádku, kapitáne?“

Ještě moment, veliteli. Vraby? Jak jsme sakra na tom?“

Vraby se podíval na monitor v kabině.

„Hejbe se. To bouchání ho děsí. Vystrčil drápy. Teda, to je macek! Nechtěl bych bejt v kůži ty holky z Řeko, jestli mu vleze do cesty.“

Ve Vavřínovi se na chvíli ozvalo svědomí, ale potlačil jeho hlas svým oblíbeným snem - představou sebe sama, jak usedá do bezového semišového křesla v Radě.

Klec se prudce zapotácela a skoro vyhodila Vrabyho ze sedadla. Držel se jako jezdec při rodeu.

Jo! Už se hnul. Nabít a připravit, chlapi. Myslím, že za chvíli tu máme volání o pomoc.“

Vavřín se s nabíjením a přípravou neobtěžoval. Takové věci raději přenechával pěšákům. Jako výkonný velitel se považoval za příliš důležitého, než aby riskoval život v nejisté situaci. Pro dobro Národa obecně bude lepší, když se bude držet mimo bitevní pole.

Butler bral schody po čtyřech. Bylo to snad vůbec poprvé, co opustil pana Artemise v krizi. Ale Julie byla jeho sestra, a bylo úplně zjevné, že je s ní něco hodně v nepořádku. Ta skřítko jí něco řekla a ona teď seděla v cele a hihňala se. Butler se obával nejhoršího. Kdyby se Julii mělo něco stát, sám nevěděl, jak by s tím dokázal dál žít.

Cítil, jak mu po temeni oholené hlavy stéká pramínek potu. Celá tahle situace nabírá bizarní obrátky. Skřítkové, kouzla, a teď rukojmí na svobodě a někde po domě. Jak má takhle mít situaci pod kontrolou? Na hlídání toho nejnižšího politika je potřeba čtyřčlenný tým, ale on má tuhle nemožnou situaci zvládnout sám.

Butler se hnul chodbou do místnosti, která dřív byla celou kapitánky Krátké. Julie ležela na posteli a fascinovaně hleděla do betonové zdi.

„Co děláš?“ zeptal se bez dechu a zkušeným gestem vytáhl devítimilimetrový Sig Sauer.

Jeho sestra se na něj skoro ani nepodívala. „Ticho, ty lidoope. Je tam Louie Miláček. A vůbec to není takový tvrděák, na toho bych

stačila i já.“

Butler zamrkal. Mluvila nesmysly. Zjevně byla zdrogovaná.

„Pojď. Artemis nás potřebuje nahoře.“

Julie ukázala elegantně upraveným prstem na zed’.

„Artemis může počkat. Tady jde o interkontinentální titul. A taky na sebe mají vztek. Hogman si pěstoval sele a Louie mu ho sežral.“ Služebník si prohlédl zed’. Byla úplně obyčejná, prázdná. Na tohle neměl kdy.

Jo. Tak jdem,“ zavrčel a přehodil si sestru přes mohutné rameno.

„Nééé! Ty mizero násilnickej,“ protestovala a bušila mu do zad pěstičkami. „Teď ne. Hogman! Hogmááán!“

Butler ignoroval její námitky a pustil se do běhu. Kdo je sakra ten Hogman? Nejspíš některý z jejích kluků. Bude si muset napříště dávat lepší pozor, kdo za ní chodí.

„Butlere? Ozvi se.“

To byl Artemis, vysílačkou. Butler si sestru nadhodil, aby mohl sáhnout k pasu.

„Lízátka!“ vyštěkl jeho zaměstnavatel.

„Opakujte. Měl jsem dojem, že jste říkal ...“

„Eh... chci říct, zmiz odtamtud. Kryj se! Kryj se!“

Kryj se? Ten vojenský výraz mu zněl z úst pana Artemise nějak nepřípadně. Jako když najdete v pouťovém štěstíčku diamantový prsten.

„Že se mám krýt?“

„Ano, Butlere. Krýt! Myslel jsem, že když budu mluvit v primitivních výrazech, bude to nejrychlejší cesta ke tvým kognitivním funkcím. Ale zjevně jsem se mýlil.“

Tohle už bylo normálnější. Butler se rozhlédl po hale po nějakém výklenku, kam by se schoval. Moc na výběr tam nebylo. Jediný úkryt představovala středověká brnění kolem zdí. Sluha vklouzl do výklenku za rytířem ze čtrnáctého století, který byl vyzbrojen i kopím a palcátem.

Julie mu poklepala na krunýř.

„Ty si myslíš, jakej jseš tvrd’as, co? Tebe bych složila jednou rukou!“

„Ticho,“ sykl Butler.

Zadržel dech a poslouchal. Něco se blížilo k hlavním dveřím. Něco mohutného. Butler se vyklonil tak, aby jedním okem vykoukl do haly...

Pak, dalo by se říct, dveře explodovaly. I když tenhle výraz je pořád ještě nedostačující. Ony se spíš roztrhly na malinkaté kousky. Butler něco takového viděl v životě jen jednou, když zemětřesení o síle sedmi stupňů zatřásl rezidencí kolumbijského drogového magnáta pouhých pár vteřin předtím, než ho měl vyhodit do povětří. Tohle ale bylo trochu jiné. Lokalizovanější. Velmi profesionální. Šlo o klasickou antiteroristickou taktiku: zasáhnout protivníka kouřem a zvukem a vrazit dovnitř, dokud je dezorientován. Ať už přijde cokoli, bude to zlé. Tím si byl naprosto jistý. A měl úplnou pravdu.

Mračna prachu pomalu klesala a usazovala se v světlém povlaku na tuniském koberci. Paní Fowlová by zuřila, kdyby někdy vytáhla paty ze svého podkrovního pokoje. Instinkt Butlerovi napovídal, aby sebou hodil. Aby proklíčkoval halou a utíkal nahoru. Samozřejmě příkrčený, aby minimalizoval cíl. Tohle by na to byl perfektní okamžik, než začne být zase jasně vidět. Každou vteřinou prosvíští dveřmi sprška kulek, a to poslední místo, kde by chtěl uváznout, bylo tady dole.

A kdykoli jindy by se do toho Butler také pustil. Byl by v půli schodů dřív, než by si to jeho mozek stačil rozmyslet. Ale dneska měl přes rameno svou malou sestru, která blábolila nesmysly, a to poslední, co by si přál, bylo vystavit ji vražedné útočné palbě. V tom stavu, v jakém Julie teď byla, by nejspíš skřítkovské komando vyzvala na souboj v přetahování. A ačkoli vedla silné řeči, ve skutečnosti byla ještě dítě. Pro trénované vojáky žádný soupeř. Butler se tedy příkrčil, opřel sestru o stěnu za rytířem a zkontroloval si pojistku. Byla odjištěná. Fajn. Tak pojďte a zkuste mě dostat, skřítci!

V závoji prachu se něco pohnulo. Butlerovi bylo okamžitě jasné, že to něco není člověk. Byl na příliš mnoha safari, než aby nepoznal, že je to zvíře. Pozorně si prohlédl, jak se to pohybuje. Nejspíš nějaký veleop. Od pasu nahoru podobná stavba těla jako u lidoopů, ale větší než jakýkoli primát, kterého Butler kdy viděl. Jestli to je

opice, tak mu ta pistole moc platná nebude. Opičímu samci můžete napálit pět ran do lebky a on vás stejně stihne sežrat dřív, než si jeho mozek uvědomí, že je mrtvý.

Ale tohle nebyla opice. Opice nemají noční vidění. Zato tenhle tvor ano. Zářivě červené zornice, napůl skryté pod zacuchanými chlupy. Taký kly, ale ne sloní. Tyhle byly zahnuté, s rozeklanými okraji. Zbraně na vykuchání. Butler pocítil dole v žaludku šimrání. Pocítil ho už jednou, první den na izraelské Akademii. Byl to strach.

Tvor vystoupil z prachového závoje. Butler se zajíkl. Zase od Akademie poprvé. S takovým protivníkem se ještě nikdy nesetkal. Okamžitě si uvědomil, co skřítkové udělali. Poslali primitivního lovce. Tvora, kterého nezajímají čary a kouzla ani pravidla. Tvora, který prostě zabije všechno, co mu přijde do cesty, bez ohledu na druh. Dokonalý predátor. To bylo jasné při pohledu na ostré hrany jeho zubů připravených rvát maso, ze zaschlé krve za drápy a z čiré nenávisti v jeho očích.

Troll se kolébal vpřed a ve světle lustrů mžoural. Zažloutlé drápy škrábaly po mramorových dlaždicích, až odletovaly jiskry. Ted' zavětril, zvědavě začenichal, hlavu nakloněnou ke straně. Butler tuhle pózu už viděl - na čumácích vyhladovělých pitbullů těsně předtím, než je jejich ruští psovodi vypustili při lovu na medvěda.

Rozcuchaná hlava znehybněla a čumák mířil přímo do místa, kde se Butler ukrýval. To nebyla náhoda. Sluha vykoul mezi prsty drátěné rukavice. Ted' přijde plížení. Jak šelma zachytí pach, pokusí se o pomalé tiché přiblížení, než bleskově zaútočí.

Ale troll zřejmě nečetl příručku pro šelmy, protože se s kradmým přiblížením neobtěžoval a přešel přímo k prudkému útoku. Pohyboval se rychleji, než by Butler považoval za možné, skočil přes halu a srazil středověké brnění stranou jako figurínu ve výloze. Julie zamrkala. Jéé,“ zajíkla se. „To je Bob Velká noha! Kanadský šampion z devadesátého osmého. Já myslela, že jsi v Andách a hledáš tam příbuzné.“

Butler ji neopravil. Jeho sestra nebyla při smyslech. Aspoň umře šťastná. Zatímco jeho mozek to chmurně konstatoval, jeho pistole se už zvedala.

Tiskl spoušť tak rychle, jak mechanismus Sig Saueru dovoloval.

Dvě do hrudi, tři mezi oči. Tak to zamyslel. Rány do hrudi se podařily, ale troll zasáhl dřív, než Butler stačil svůj úmysl dokončit. Ostré trollovy tesáky pronikly Butlerovým krytím, sjely mu kolem trupu a prořízly kevlarovou neprůstřelnou vestu jako břitva papír.

Butler pocítil chladnou bolest v místech, kde mu rozeklaná slonovina projela hrudí. Okamžitě věděl, že zranění je smrtelné. Těžko se mu dýchalo. Jedna plíce byla pryč a trollovu srst máčely proudy krve. Jeho krve. Nikdo, kdo ztratí takové množství, nemůže přežít. Bolest ale vzápětí vystřídala podivná euforie. V kanálcích těch tesáků zřejmě proudilo nějaké přírodní anestetikum. Nebezpečnější než nejhorší jed. Za pár minut nejenže se Butler přestane vzpírat, ale půjde do hrobu s hihňáním.

Sluha bojoval proti narkotiku ve svém těle a všemožně se snažil vyprostit se z trollova sevření. Nebylo to však k ničemu. Boj skončil málem dřív, než začal.

Troll heknul a přehodil si ochablou lidskou figurku přes hlavu. Butlerovo mohutné tělo přistálo na zdi rychlostí, na jakou lidské kosti rozhodně nejsou stavěné. Cihly ruply od podlahy ke stropu. Butlerova páteř také. Teď, i kdyby ho nestála život ztráta krve, postará se o to paralýza.

Julie byla pořád pod vlivem mesmeru.

„No tak, brácho. Pojď z té žíněny. Všichni víme, že to hraješ.“

Troll se zarazil, takový nedostatek strachu v něm vyvolal primitivní zvědavost. Byl by měl podezření na nějaký trik, kdyby byl schopen formulovat tak složitou myšlenku. Ale nakonec zvítězil apetýt. Zvíře cítilo maso. Čerstvé a měkké. Nadzemní maso bylo jiné. Nasáklé pachy povrchu. Když jednou ochutnáte maso vyrostlé na vzduchu, už se vám těžko vrací k jinému. Troll si olízl jazykem řezáky a natáhl chlupatou ruku...

Myrta přitáhla Kolibříky těsně k tělu a klesala kontrolovaným pádem. Těsně minula zábradlí a zamířila mezi sloupy pod vitrážovou kupolí. Světlo zastaveného času bylo nepřirozené, rozložené do sytě azurových sloupců.

Světlo, pomyslela si Myrta. Dálková světla přilby fungovala už jednou, nebyl důvod, proč by neměla zabrat podruhé. Pro muže

bylo už pozdě, z toho zůstal uzlík polámaných kostí. Ale té ženě zbývalo ještě pár vteřin, než ji troll rozpáře.

Myrta se krouživě snášela dolů a hmatala na ovládacím panelu své přilby po tlačítku sonixu. Sonix se obvykle užíval na psy, ale v tomhle případě by mohl na okamžik rozptýlit trollovu pozornost. Aspoň natolik, aby se ona stačila dostat do přízemí.

Troll chňapal po Julii zespoda. Byl to hmat obvykle používaný proti bezmocným. Drápy se zatnou pod žebra a protrhnou srdce. Minimální poškození a žádné napětí na poslední chvíli, po kterém by maso ztvrdlo.

Myrta aktivovala sonix... a nic se nestalo. To bylo zlé. Běžného trolla by takový ultravysokofrekvenční zvuk přinejmenším podráždil. Ale tenhle ani nezatřásl chlupatou palicí.

Možnosti byly dvě: první, že jí nefunguje přilba. Druhá, že je troll hluchý jako pařez. Myrta si to bohužel nemohla nijak ověřit, protože tóny sonixu jsou pro uši skřítků neslyšitelné.

Ať byl problém v čemkoli, přinutil Myrtu uchýlit se ke strategii, které by se byla raději vyhnula. Zvolila přímý kontakt. A to vše pro záchranu lidského života. Musela se zbláznit. Určitě!

Myrta šklubla za řadicí páku, rovnou ze čtyřky na zpátečku. Převodům to rozhodně neprospívá. Mechanici ji za tohle seřvou - v onom nepravděpodobném případě, že tuhle nekonečnou noční můru přežije. Výsledkem toho skřípění převodů bylo, že se otočila ve vzduchu, aby podpatky jejích bot mířily přímo na trollovu hlavu. Myrta beznadějně vzdychla. Dvě potyčky se stejným trollem! Neuvěřitelné.

Její podpatky zasáhly obludu přímo do temene. Při téhle rychlosti to byl náraz o síle aspoň půl tuny. Jen to, že její kombinéza měla posílené výztuhy, Myrtě zachránilo nohy před roztržením na kousky. I tak slyšela, jak se jí vykloubilo koleno. Bolest vystřelila až k čelu. A taky jí zkazila ústupový manévr. Místo aby se odrazila a okamžitě odlétla do bezpečné vzdálenosti, svezla se trollovi na hřbet a zapletla se do jeho provázkovité srsti.

Troll byl náležitě našťvaný. Nejenže ho něco vyrušilo od večere, teď se mu to dokonce uhnízdlilo v srsti, ještě kromě slimáků čističů. Zvíře se napřímilo a sáhlo si pařáty přes rameno. Zakřivené drápy

zaskřípaly o Myrtinu přilbu a vyryly do slitiny rovnoběžné rýhy. Julie byla pro tu chvíli v bezpečí, ale její místo na seznamu ohrožených jedinců převzala Myrta.

Troll tiskl pevněji a nějak se mu podařilo zachytit se na povlaku přilby, který měl být podle Klusáka neuchopitelný. Bude si s ním muset vážně promluvit. Když ne v tomhle životě, tak v příštím. Kapitánka Krátká cítila, jak se zvedá do vzduchu, a vzápětí hleděla do tváře svému starému nepříteli. Pokoušela se vši silou soustředit i přes bolest a zmatek. Noha se jí houpala jako kyvadlo a trollův dech jí zaléval tvář v páchnoucích vlnách.

Měla přece nějaký plán, ne? Rozhodně sem neletěla jen proto, aby se tu stočila do klubíčka a umřela. Musela mít nějakou strategii. Za všechny ty roky na Akademii ji snad něco naučili. Ale ať byl ten plán jakýkoli, odplul jí na vlnách bolesti a šoku. Nedosáhla na něj.

„Světla, Myrto...“

Hlas v její hlavě - nejspíš mluví sama se sebou. Jako by byla dva. Ha ha! To nesmí zapomenout vyprávět Klusákovi... Klusákovi?

„Rozsviťte světla, Myrto. Jestli se ty tesáky dostanou k dílu, budete mrtvá dřív, než stačí zasáhnout kouzlo.“

„Klusáku? Jste to vy?“ Myrta to možná řekla nahlas, ale možná si to jen myslela. Nebyla si jistá.

„Tunelová dálková, kapitánko!“ Jiný hlas. Ne tak milý. „Zmáčkněte to tlačítko! Ihned! To je rozkaz!“

A je. To byl Brízný. Už zase neuspěla. Nejdřív Hamburk, pak Marina Franca a teď tohle.

„Ano, pane,“ zamumlala a snažila se, aby to znělo profesionálně.

„Zmáčkněte to! Ted, kapitánko Krátká!“

Myrta hleděla trollovi přímo do nemilosrdných očí a stiskla tlačítko. Nanejvýš dramatický okamžik. Nebo by takový byl, kdyby fungovala světla. Myrta však bohužel ve spěchu popadla jednu z těch přileb, které Arternis Fowl vyraboval. Proto neměla sonix, neměla filtry a neměla světla. Halogenové žárovky byly dosud na místě, ale dráty se při Artemisových pokusech uvolnily.

„A kruci,“ vydechla Myrta.

„A krucil“ vyštěkl Brízný. „Co to má znamenat?“

„Nejdou světla,“ vysvětloval Klusák.

„To...“ Brízný nedořekl. Co by ostatně také mohl říct?

Myrta zírala na trolla. Kdyby nevěděla, že trollové jsou tupá zvířata, byla by přísahala, že se ta bestie chechtá. Stojí tam, z ran na hrudi mu crčí krev, a ono se to chechtá. Kapitánka Krátká neměla ráda, když se jí někdo vysmíval.

„Směj se tomuhle,“ řekla a uhodila trolla jedinou zbraní, která jí zbyla. Svou hlavou v přilbě.

Bylo to jistě statečné, ale asi tak účinné jako porážet strom peřičkem. Naštěstí měla rána i vedlejší efekt. Na okamžik se spojily dva vodivé drátky a propustily do jednoho reflektoru elektrinu. Čtyři sta wattů bílého světla zaútočilo na trollovy červené oči a zabodlo bolestivé blesky do jeho mozku.

„He ne,“ zamumlala Myrta těsně předtím, než se troll bezděčně křečovitě zachvěl. Myrtu v té křeči odhodil na parketovou podlahu, vykloubená noha poskakovala za ní.

Zed' se blížila děsivou rychlostí. Možná, pomyslela si s nadějí Myrta, to bude takový ten náraz, kdy jeden necítí bolest hned, ale až později. Ne, odpověděla její pesimistická stránka, to asi ne. Narazila do normanského výpravného gobelínu a strhla ho na sebe. Bolest byla okamžitá a strašlivá.

„Aúúú,“ zasténal Klusák. „To jsem cítil. Vizuály to sestřelilo. Senzory bolesti vyletěly úplně mimo stupnici. Plíce jsou v háji, kapitánko. Na chvíli vás ztratíme. Ale nebojte, Myrto, kouzlo by už teď mělo naskakovat.“

Myrta cítila, jak čaromocné modré šimrání spěchá k jejím nejruznějším poraněním. Díky bohům za žaludy! Ale bylo to málo a přišlo to pozdě. Bolest už byla nesnesitelná. Těsně předtím, než Myrta upadla do bezvědomí, vypadla jí ruka zpod gobelínu. Přistála na Butlerově ruce, na jeho holé kůži. Bylo to neuvěřitelné, ale ten člověk nebyl mrtvý. Zarputilý pulz pumpoval krev do roztráštěných údů.

Hoj, pomyslela si Myrta. A kouzlo se rozběhlo jejími prsty.

Troll měl dilema - kterou z těch dvou sežrat dřív? Tuhle? Tamtu? Rozhodnutí mu nijak neulehčila trvajících ostrá bolest v chlupaté palici ani kulky v tučné hrudní tkáni. Nakonec se rozhodl pro tu z

povrchu. Pro měkké lidské masíčko. Žádné tuhé skřítčí svaly, které se těžko žvýkají.

Zvíře si dřeplo a jedním žlutým drápem pozvedlo dívce bradu. Na straně krku mu líně pulzovala krční tepna. Srdce nebo krk? přemýšlel troll. Krk, je blíž. Otočil dráp stranou, takže tiskl jeho okraj na měkké lidské tělo. Jedno rychlé škrábnutí a samo srdce té holky jí vyžene krev z těla.

Butler se probral, což bylo samo o sobě překvapení. Věděl okamžitě, že je živý, protože každý centimetr těla měl prosycený bolestí. To nebylo dobré. Možná je živý, ale když si uvědomí, že měl krk zkroucený o sto osmdesát stupňů, nebude už nikdy věčnit ani psa, natož aby zachránil svou sestru.

Sluha zahýbal prsty. Pekelně to bolelo, ale pohybovaly se. Bylo skoro neuvěřitelné, že ještě vůbec má nějaké motorické funkce, po tom, co se mu stalo s páteří. I prsty na nohou se zdály v pořádku, ale to mohla být jen fantomová reakce, protože na ty si neviděl.

Rána na hrudi zřejmě přestala krváčet a myslelo mu to normálně. Kolem a kolem vzato, byl v mnohem lepším stavu, než měl správně být. Co se to tady proboha děje?

Pak si něčeho všiml. Po trupu mu tančily modré jiskřičky. To musejí být halucinace! Jeho mysl si vytváří příjemné obrazy, aby se nemusela zabývat tím, co je nevyhnutelné. Ale v každém případě to byla halucinace velmi realistická.

Jiskřičky se shlukovaly kolem zraněných míst a vsakovaly se do kůže. Butler se otrásl. Tohle nebyla halucinace! Tady se dělo něco zvláštního. Čaromocného. Nějaké kouzlo.

Kouzlo? Při tom slově se mu rozsvítilo v nedávno přebudované hlavě. Kouzla skřítků! Něco hojilo jeho rány. Otočil hlavu, sykl, protože mu obratle v páteři doslova skřípěly. Na předloktí mu ležela nějaká ruka. Ze štíhlých elfích prstů proudily jiskérky a intuitivně mířily přímo k pohmožděninám, ránám a zlomeninám. Musely si poradit se spoustou zranění, ale malé jiskřičky to všechno zvládaly rychle a účinně. Jako armáda mystických bobrů opravujících hráz poškozenou bouří.

Butler doslova cítil, jak mu kosti srůstají a ze zpola zaschlých

strupů se stahuje krev. Mimovolně otočil hlavou, jak obrátíc zapadly na svá místa, a síla se mu vrátila jako příval, když kouzlo obnovilo ony tři litry krve, jež ztratil kvůli ráně v hrudníku.

Butler vyskočil na nohy - doslova vyskočil. Byl zase sám sebou. Ne. Tohle bylo ještě víc. Byl silný jako nikdy. Tak silný, že se mohl znovu pustit do té bestie nahrbené nad jeho malou sestrou.

Cítil, jak se jeho osvěžené srdce rozbíhá jako přívěsný motor. Klid, napomenul sám sebe. Vztek je nepřitelem výkonnosti. Ale klid neklid, situace byla zoufalá. Tohle zvíře už ho jednou prakticky zabilo, a tentokrát neměl dokonce ani Sig Sauer. Butler sice důvěřoval svým schopnostem, ale bylo by příjemné mít zbraň. Něco těžkého. Zakopl o nějaký kovový předmět. Podíval se dolů, na tu spoušť, která za trollem zůstala. To je ono!

Na obrazovce nebylo nic než zrnění. „Dělejte,“ pobízel Břízný. „Honem!“ Klusák odstrčil svého nadřízeného loktem. „V tom případě - co kdybyste mě laskavě pustil k obvodům?“

Řízný neochotně ustoupil stranou. Podle jeho názoru byla chyba těch obvodů, že byly za ním. Kentaurova hlava zmizela za přístupovým panelem.

„Máte něco?“

„Nic. Rušení.“

Břízný uhodil do obrazovky. Dobrý nápad to nebyl. Jednak proto, že byla šance asi tak jedna k milionu, že to pomůže, a jednak proto, že plazmové obrazovky jsou po delším užívání velice horké.

„D'Arvit!“

„Mimo chodem, té obrazovky se nedotýkejte.“

„Hm, ha ha. Tak ted' najednou máme čas na vtip kování, co?“

„Ne, nemáme. Vidíte něco?“

Zrnění se usadilo do rozpoznatelných tvarů.

„To je ono, tak to nechtě. Máme signál.“

„Uvedl jsem do chodu sekundární kameru. Je to bohužel jen staromódní video, ale bude to muset stačit.“

Břízný neřekl nic. Zíral na obrazovku. To musí být film! Tohle se přece ve skutečném životě nemůže stát.

„Tak co se tam děje? Něco zajímavého?“

Břízný se pokusil odpovědět, ale ve svém vojáčkem slovníku prostě neměl dost superlativů.

„Co? Co je?“

Velitel se přece jen pokusil. „To... ten člověk... nikdy jsem... Ale nic, Klusáku. Tohle prostě musíte vidět na vlastní oči.“

Myrta to všechno sledovala škvírou mezi záhyby gobelínu. Kdyby to neviděla, neuvěřila by tomu. Vlastně teprve když později psala hlášení a pouštěla si celou kazetu znovu, uvěřila, že to nebyla halucinace vyvolaná nedávnou blízkostí smrti. Tyhle videozáběry se časem staly legendou, nejdřív je dlouho vysílala kabelová televize v Amatérském videu a nakonec skončily na Policejní akademii, kde se promítaly jako součást výcviku v boji muže proti muži.

Ten člověk, Butler, si připínal středověké brnění. Vypadalo to sice neuvěřitelně, ale zřejmě se skutečně hodlal pustit s trollem do křížku. Myrta se ho pokusila varovat, pokusila se vydat nějaký zvuk, ale kouzlo ještě nestačilo znovu nadmout její rozdrcené plíce.

Butler zaklapl hledí a uchopil velký, nebezpečně vypadající palcát s hřeby.

„Tak,“ zavrčel přes mřížku, „teď ti předvedu, co se stane s každým, kdo sáhne na moji sestru.“

Člověk zamával palcátem, jako by to byla ozdobná hůlka mažoretky, a uhodil trolla mezi lopatky. Taková rána sice nebyla smrtelná, ale rozhodně odvedla trollu pozornost od jeho současné oběti.

Butler se opřel nohou těsně nad trollovým zadkem a vytrhl mu palcát z těla. Zbraň při tom vydala nepříjemný mlaskavý zvuk. Odskočil stranou a zaujal obranný postoj.

Troll se k němu obrátil a vytáhl všech deset drápů do plné délky. Na špičce každého tesáku se leskla kapička jedu. Konec hraní! Ale tentokrát žádný bleskový úder. Bestie byla zraněná a opatrná. Tenhle poslední útočník si zaslouží stejný respekt jako kterýkoli jiný samec jeho druhu. Podle trolla byl útok zásahem do jeho území. A rozepře tohoto druhu se dala řešit jen jediným způsobem. Tím, jímž trollové řeší všechny spory...

„Musím tě varovat,“ řekl Butler zcela vážně. Jsem ozbrojený a v

případě nutnosti připravený použít bezohlednou sílu.“

Myrta by nahlas zasténala, kdyby mohla. Řeči! Ten člověk se snaží zaujmout trolla siláckými řečmi! Pak si kapitánka Krátká uvědomila svou chybu. Slova nebyla důležitá, důležitý byl tón, který použil. Klidný, chlácholivý. Jako když cvičitel drezíruje vyděšeného jednorozce.

„Pojď pryč od té holčičky! No pojď pěkně.“

Troll nafoukl tváře a zavyl. Snaží se vyděsit soupeře. Testuje situaci. Butler necouvl.

Jo, jo. Jde z tebe strašlivá hrůza. Víš co, teď hezky vycouvej z těch dveří a já z tebe nebudu muset udělat sekanou.“

Troll odfrkl, protože tahle reakce ho zmátla. Obvykle po takovémhle zařvání každý tvor prchal pryč, co mu nohy stačily.

„Hezky krok za krokem. Pěkně pomalu. Jen klid, chlupáči. Klid.“

Trollovi to bylo skoro vidět na očích. Záblesk nejistoty. Možná že ten člověk je...

A v té chvíli Butler zaútočil. Proklouzl pod tesáky a středověkou zbraní zasadil trollovi ničivý úder pod bradu směrem vzhůru. Troll se zapotácel, couvl, zamával drápy. Ale už bylo pozdě: Butler mu uskočil z dosahu a hnal se na druhý konec haly.

Troll se kolébal za ním a přitom plival vyražené zuby z rozdrcených dásní. Butler padl na kolena, klouzal a otáčel se, leštěná podlaha fungovala jako kluziště. Přikrčil se a obrátil čelem k svému pronásledovateli.

„Hádej, co jsem našel?“ řekl a pozvedl Sig Sauer.

Tentokrát žádné rány do hrudníku. Všechny kulky, které Butlerovi ještě v zásobníku zbyly, vystřílel do deseticentimetrového místečka mezi trollovými očima. Měl ale smůlu, vzhledem k tomu, že trollové už po tisíce let napadají jeden druhého hlavami, mají právě na čele abnormálně tlustou kost. Učebnicové rány proto do lebky nepronikly, i když kulky měly teflonový plášť.

Ovšem rány tohoto druhu nemůže ignorovat žádný tvor na téhle planetě, trolla nevyjímaje. Rány mu zabubnovaly do hlavy a způsobily okamžitý otřes mozku. Zvíře se zapotácelo dozadu a samo se tlouklo do čela. Butler mu byl v patách a hřeby palcátu mu přibodl jednu chlupatou nohu k podlaze.

Troll byl otřesený, oslepený krví a chromý. Normální člověk by pocítil aspoň trochu výčitek svědomí, ale Butler ne. Viděl až příliš mnoho mužů rozpáraných zraněnými zvířaty. Tohle byla nebezpečná chvíle, nevhodná pro milosrdenství. Netvora bylo třeba co nejúčinněji dorazit.

Myrta se mohla jen bezmocně dívat, jak člověk pečlivě zamířil a zasadil otřesenému trollu sérii ničivých ran. Nejdřív mu přetřel šlachy, takže troll padl na kolena. Pak odhodil palcát a dal se do práce rukama v železných rukavicích, které byly snad ještě nebezpečnější než předtím palcát. Nešťastný troll se neohrabaně bránil a dokonce se mu podařilo zasadit několik lehkých ran. Ale ty nedokázaly starožitným brněním proniknout. Butler mezitím pracoval s chirurgickou přesností. Vyšel z předpokladu, že tělesná stavba trolla a člověka je v podstatě stejná, a na otupenou bestii pršela jedna rána za druhou, až z ní nakonec zbyla roztřesená hromádka srsti. Byl to žalostný pohled. A sluha pořád ještě nebyl hotov. Stáhl si zkrvavené rukavice a vložil do pistole nový zásobník.

„A teď uvidíme, kolik kostí máš pod bradou.“

„Ne,“ hekla Myrta prvním dechem, který popadla. „Nedělej... to.“

Butler ji ignoroval a vrazil hlaveň trollu pod bradu.

„Nedělej to... Jsi mi něco dlužen.“

Butler se zarazil. Julie byla živá, to byla pravda. Trochu mimo, ale živá. Položil palec na kohoutek pistole. Každá buňka v jeho těle toužila stisknout spoušť. Ale Julie byla živá.

Jsi mi dlužen, člověče.“

Butler si povzdechl. Později toho bude litovat.

„No dobře, kapitánko. Nechám tu bestii naživu. Má štěstí, že jsem dobře naložený.“

Myrta vydala nějaký zvuk. Bylo to něco mezi zakňouráním a zahihňáním.

„A teď se toho chlupatého kamarádíčka zbavíme.“

Butler překulil bezvědomého trolla na vozík od brnění a táhl ho ke zničeným dveřím. Pořádně se do nich opřel a vystrčil vozík s trollem do pozastavené noci.

„A nevracej se!“ křikl za ním.

„Neuvěřitelné,“ řekl Brízný.

„O tom mi něco povídejte,“ souhlasil Klusák.

ESO V RUKÁVU

Artemis zkusil vzít za kliku a spálil si dlaň. Bylo zamčeno. Ta skřítko musela zničit mechanismus pistolí. Chytré! O jeden nejistý prvek méně. Přesně to by udělal i on sám. Artemis neztrácel čas tím, že by se pokoušel dveře vyrazit. Byly z těžké oceli a jemu bylo dvanáct. Aby si tohle spočítal, na to nemusel být ani génius - a on jím byl. Místo toho se dědic fowlovského panství vrátil k monitorům a odtamtud sledoval situaci.

Okamžitě věděl, o co policistům jde - poslali dovnitř trolla, aby si vynutili výkřik o pomoc, ten by si vyložili jako pozvání a vzápětí by se do sídla vevalila úderná jednotka skřetů. Chytré. A nečekané. Tohle bylo podruhé, co své protivníky podcenil. Tak či tak, potřetí se to nestane.

Jak se na monitorech rozvíjelo drama v přízemí, Artemisovy emoce se změnily z hrůzy v hrdost. Butler to dokázal. Porazil trolla a ani jednou přitom neprosil o pomoc. Při tomhle pohledu Artemis snad poprvé v životě skutečně ocenil služby Butlerovy rodiny.

Artemis zapnul třípásmové rádio, které vysílalo na střídajících se frekvencích.

„Veliteli Břízný, předpokládám, že monitoruješ všechny kanály...“

Z malých reproduktorů chvíli vycházel jen běžný šum a pak Artemis uslyšel ostré cvaknutí tlačítka mikrofonu.

„Slyším tě, člověče. Co pro tebe můžu udělat?“

„To je velitel?“

Z černé síťoviny se ozval podivný zvuk. Znělo to jako tiché zařehotání.

„Ne, to není velitel. Tady Klusák, kentaur. A ty jsi ten mizerný lidský únosce?“

Artemisovi chvíli trvalo, než v mysli zpracoval fakt, že byl uražen.

„Pane... ehm... Klusáku. Ty jsi zřejmě při psychologii chyběl. Není moudré znepřátelit si únosce. Co kdybych udělal nějakou hloupost?“

Jaké co kdyby? Už se stalo. Ale na tom nezáleží. Za chvíli z tebe

nezbude víc než mrak radioaktivních molekul.“

Artemis se zasmál. „V tom se právě mylíš, čtyřnohý příteli. Než tu biobombu odpálíte, budu z tohohle časového pole dávno pryč.“

Teď se zasmál zase Klusák. „Blufuješ, člověče. Kdyby se dalo z pole nějak uniknout, přišel bych na to. Myslím, že mluvíš ...“

Právě v té chvíli našťěstí převzal mikrofon Břízný.

„Fowle? Tady velitel Břízný. Co chceš?“

Jen bych tě rád informoval, veliteli, že i přes ten zrádný tah, o který jste se pokusili, jsem pořád ještě ochoten vyjednávat.“

„S tím trollem jsem neměl nic společného!“ protestoval Břízný.

„To se stalo proti mé vůli.“

„Fakt je, že se to stalo a že to udělala vaše policie. Pokud jsme si někdy aspoň částečně důvěřovali, je s tím konec. Takže tady je moje ultimátum. Máte třicet minut na to, abyste poslali zlato, jinak nepropustím kapitánku Krátkou. A co víc, nevezmu ji s sebou, až budu opouštět časové pole, takže po odpálení biobomby se tu rozpadne.“

„Něbud' hloupý, člověče. Klameš sám sebe. Technika Blátivých celé věky pokulhává za naší. Prostě neexistuje způsob, jak časové pole opustit.“

Artemis se naklonil blízko k mikrofonu a zlomyslně se zasmál.

„To můžeš zjistit jen jedním způsobem, Břízný. Jsi ochoten vsadit život kapitánky Krátké na svůj předpoklad?“

Břízného váhání bylo o to markantnější, že se z reproduktoru ozýval rušivý šum. Když konečně zazněla odpověď, byla v ní slyšet právě ta správná míra poraženectví.

„Ne,“ povzdechl. „Nějsem. Dostaneš svoje zlato, Fowle. Tunu. Čtyřiadvacet karátů.“

Artemis se usmál. Je to docela dobrý herec, ten velitel Břízný.

„Třicet minut, veliteli. Odpočítejte vteřiny, jestli se vám zastavily hodinky. Čekám. Ale ne dlouho.“

Artemis ukončil spojení a usadil se do otáčivého křesla. Jak to vypadá, návnadu spolkli. Leprekonští analytici nepochybně odhalili jeho „neúmyslné“ pozvání. Skřítkové zaplatí, protože se domnívají, že zlato se jim brzo zase vrátí, až on bude mrtvý. Až ho biobomba zlikviduje. Což se samozřejmě nestane. Teoreticky.

Butler vypálil tři rány do rámu dveří. Dveře samotné byly z oceli a kulky by se od nich odrazily tak leda zpátky na něj. Rám byl ale z původního porézního kamene, ze kterého byla postavena celá stará budova, a rozdrolil se jako křída. Tohle byla základní bezpečnostní chyba a bude se muset napravit, jen tahle záležitost skončí.

Pan Artemis čekal klidně ve svém křesle před monitory.

„Pěkná práce, Butlere.“

„Díky, Artemisi. Chvíli to bylo dost zlé. Nebýt kapitánky...“

Artemis kývl. „Ano, viděl jsem to. Hojení, jedno z umění skřítků. Rád bych věděl, proč to udělala.“

Já taky,“ kývl Butler. „Rozhodně jsem si to nezasloužil.“

Artemis prudce vzhledl: „Neztrácej naději, příteli. Konec už je na dohled.“

Butler kývl, dokonce se pokusil o úsměv. Ale ačkoli to byl široký úsměv, od srdce nešel.

„Za necelou hodinu se kapitánka Krátká vrátí ke svým a my budeme mít dostatečné prostředky k tomu, abychom mohli obnovit některé naše méně nechutné podniky.“

Jávím. Já jen...“

Artemis se nemusel ptát, jak to Butler myslí. Věděl přesně, co služebník cítí. Skřítko jim oběma zachránila život a on ji přesto pořád drží jako rukojmí. Pro čestného muže, jakým Butler byl, to bylo skoro nesnesitelné.

„Vyjednávání skončilo. Tak či tak se vrátí ke svým. Kapitánci Krátké se nic nestane. Na to ti dávám slovo.“

„A Julie?“

„Prosím?“

Je moje sestra v nějakém nebezpečí?“

„Ne. V žádném.“

„Ti skřítci nám prostě přinesou zlato a odkrácejí?“ Artemis tiše odfrknul. „Ne, doslova takhle ne. Odpálí na Fowl Manor biobombu, jen co bude kapitánka Krátká pryč.“

Butler se nadechl, aby něco řekl, ale zaváhal. Ten plán byl zřejmě složitější. Pan Fowl mu o něm řekne, až to bude třeba. Takže místo aby se začal svého zaměstnavatele vyptávat, prohlásil prostě:

Já vám věřím, Artemisi.“

„Ano,“ kývl chlapec a v nakrčeném čele měl vrytou tíží té důvěry, „já vím.“

Vavřín dělal to, co politikové dovedou nejlépe: pokoušel se vyhnout odpovědnosti.

„Vaše důstojnice pomohla lidem,“ vztekal se, jak nejdůstojněji a nejuraženěji uměl. „Celá operace postupovala podle plánu, dokud ta vaše žena nenapadla našeho zástupce.“

„Zástupce?“ málem se zalkl Klusák. „Tak najednou je troll zástupce?“

„Ano. Je. A ten člověk z něj nadělal sekanou. Už mohlo být úspěšně po všem, nebýt neschopnosti vašeho oddělení.“

Za normálních okolností by Břízný v tomhle okamžiku vybuchl jako papíňák, ale věděl, že Vavřín se chytá stébel a zoufale se snaží zachránit si kariéru. Proto se velitel jen usmál.

„Poslyšte, Klusáku!“

„Ano, veliteli?“

„Máme teti útok trolla na disku?“

Kentaur dramaticky vzdychl. „Ne, pane, disky došly těsně předtím, než ten troll vlezl dovnitř.“

„To je škoda.“

Je to vážně smůla.“

„Při výslechu by ty disky byly pro výkonného velitele Vavřína k nezaplacení.“

Vavřínův klid vylétl komínem. „Dej mi ty disky, Julie! Já vím, že tam jsou! Tohle je jasné bránění ve výkonu služby.“

Jediný, kdo tady brání ve výkonu nějaké služby, jsi ty, Vavříne. Tím, že chceš celou tou věcí popohnat svou vlastní kariéru.“

Vavřín zrudl tak, že se vyrovnal i Bříznému. Situace se mu vymykala z rukou a on to věděl. Dokonce i Vraby Verbena a ostatní jeho vilové od něj nenápadně ustupovali.

„Pořád ještě tady velím já, Julie, takže mi dej ty disky, nebo tě vážně nechám vzít do vazby!“

„Opravdu? Ty a čí armáda?“

Vavřínovu tvář na okamžik ovládla dřívější nafoukanost. Ta ale

rázem zmizela, když si všiml, že za ním najednou skutečně nikdo nestojí.

„Tak tak,“ zachechtal se Klusák. „Už nejste výkonný velitel. Teď to přišlo zdola. Máte slyšení před Radou, ale neřekl bych, že vám tam chtějí nabídnout místo.“

Zřejmě právě ten Klusákův úsměv byl poslední kapkou, kterou Vavřínův pohár přetekl. „Dejte mi ty disky!“ zařval a přirazil Klusáka k boku transportéru.

Břízný byl v pokušení chvíli je nechat, ať se perou, ale teď nebyla na osobní libůstky vhodná chvíle.

„Ale,“ řekl a namířil na Vavřína ukazováčkem. „Klusáka tady smím bít jenom já.“

Klusák zbledl. „Pozor na ten prst. Máte ...“

Břízného palec náhodou zavadil o kloub a otevřel tím maličkou trysku. Uvolněný plyn prohnal šipku s uspávadlem latexovou špičkou prstu přímo do Vavřínova hrdla. Výkonný velitel, brzo zas už jen strážník, se zhroutil jako kámen.

Klusák si zamnul krk. „Pěkná rána, veliteli.“

Já nevím, o čem to mluvíte. To přece byla nehoda. Úplně jsem zapomněl, že ten falešný prst mám. Myslím, že se to už několikrát stalo, že?“

„No jistě. Vavřín bude bohužel několik hodin v bezvědomí. Než se vzbudí, bude po parádě.“

„Smůla.“ Břízný si dopřál krátký úsměv a pak se vrátil k práci. Je tady to zlato?“

Jo, zrovna ho přivezli.“

„Dobře.“ Zavolal na Vavřínový muže, kteří tu postávali celí nesví.

„Naložte to na vznášedlo a pošlete ho dovnitř. A žádné vylomeniny, nebo vám nacpu křídla do krku. Jasně?“

Nikdo neodpověděl, ale jasné to bylo. O tom nebylo pochyb.

„Fajn. Tak jděte na to.“

Břízný zmizel v transportéru a Klusák klusal za , ním. Velitel dobře zavřel dveře.

Je připravená?“

Kentaur stiskl na pultu několik důležitě vypadajících tlačítek.

„Teď už ano.“

Jo. Ví o ní všechno. Tvrdí, že dokáže z časového pole uniknout.“

„To přece nejde!“

„Správně.“

„Ale to budou všichni mrtví!“

„To je toho,“ odsekl Klusák a Myrta úplně viděla, jak krčí rameny.

„Tak dopadne každý, kdo si něco začne s Národem.“

Myrtou zmítaly protichůdné pocity. Nebylo pochyb o tom, že tenhle Fowl představuje nebezpečí pro civilizované podzemí. Nad jeho tělem nikdo slzy prolévat nebude. Ale ta dívka, Julie, to je nevinátka. Ta by měla mít šanci.

Myrta sestoupila do výše dvou metrů. To bylo tak Butlerovi z očí do očí. Fowlůvi lidé se shromáždili v troskách toho, co bývalo halou. Zřejmě mezi nimi panoval nesoulad. To vycítila.

Myrta se na Artemise zamračila. „Řekl jsi jim to?“

Artemis jí pohled oplatil. „Co jestli jsem jim řekl?“

„No, skřítko, co jestli nám řekl?“ opakovala Julie bojovně, pořád ještě byla trochu nedůtklivá po tom mesmeru.

„Nedělej hloupého, Fowle. Víš dobře, o čem mluvím.“

Artemis nedokázal nikdy dělat hloupého dlouho. „Ano, kapitánko Krátká. Vím. Biobomba. Tvoje starost by byla dojemná, kdyby se vztahovala i na mě. Ale neznepokojuj se. Všechno běží podle plánu.“

„Podle plánu?!“ zajíkla se Myrta a ukázala na zkázu, která je obklopovala. „Tohle byla taky součást plánu? A to, že Butler skoro přišel o život - to bylo taky v plánu?“

„Ne,“ připustil Artemis. „Ten troll, to byla trochu komplikace. Ale pro celkový plán nepodstatná.“

Myrta překonala nutkání uhodit toho bledého člověka podruhé a obrátila se místo toho k Butlerovi.

„Měj přece rozum, pro všechno pod světem! Z časového pole se uniknout nedá. Nikdy to nikdo nedokázal.“

Butler vypadal jako kamenná socha.

„Když Artemis říká, že se to udělat dá, tak se to dá.“

„Ale co tvoje sestra? To jsi ochoten riskovat její život jen z nějaké pochybné loajality ke zločinci?“

Artemis se pokusil potlačit vzrušení, které mu narůstalo v hrudi.

Ted' nesměl dopustit, aby do hry vstoupily emoce.

„Nejsou tam miny?“

Butler opatrně vykročil před dveře. Pod nohama se mu válely úlomky rozbitého chrlíce.

„Žádní nepřátelé. Zřejmě má vlastní pohon.“

Vozík se kolébal po schodech.

„Nevím sice, kdo tu věc řídí, ale pár lekcí by mu neuškodilo.“

Butler se sehnul skoro až k zemi a zkontroloval vozík zespoda.

„Žádné výbušniny vidět nejsou.“

Vytáhl z kapsy detektor a vysunul teleskopickou anténu.

„Napíchnutý taky není. Prostě nic, co by se dalo zjistit. Jo moment - a copak to máme tady?“

„Ach jo,“ vzdychl Klusák.

„Vida - kamera!“

Butler sáhl dovnitř a vytáhl širokoúhlou kameru za kabel ven.

„Dobrou noc, pánové, pohádka skončila!“

I když byl vozík hodně naložený, reagoval na Butlerův dotek bez problémů a sklouzl přes práh do chodby. Stál tam a tiše bzučel, jako by čekal, až ho vyloží.

Ted', když ta chvíle přišla, měl Artemis skoro strach na zlato sáhnout. Bylo těžké uvěřit, že po všech těch měsících zbývá do završení jeho zákeřného plánu pouhých pár minut. Ovšem ty poslední minuty byly životně důležité - a nebezpečné.

„Otevři to,“ řekl konečně a samotného ho překvapilo, že se mu chvěje hlas.

Byl to neodolatelný okamžik. Julie se opatrně přiblížila, oči vytřeštěné. Dokonce i Myrta ubrala plyn a sestoupila tak nízko, že se špičkami dotýkala mramorových dlaždic. Butler rozepnul černou plachtu a stáhl ji z nákladu dolů.

Nikdo nic neříkal. Artemis měl dojem, že někde hrají *Předehru 1812*. Zlato tam leželo, naskládané do lesknoucích se řad. Zdálo se, že má svou auru, vřelost, ale že v něm je i nebezpečí. Existovala spousta lidí ochotných zemřít nebo zabít pro nepředstavitelné bohatství,

které by jim toto zlato mohlo přinést.

Myrta byla fascinovaná. Skřítkové mají minerály v oblibě, protože pocházejí ze země. Ale zlato mají nejraději. Milují jeho lesk. Jeho vábení.

„Zaplatili,“ vydechla. Já tomu nemůžu uvěřit.“

Já taky ne,“ zamumlal Artemis. „Butlere, je pravé?“

Butler zvedl z hromady jednu cihličku. Zaryl do něj špičkou vrhacího nože a kousíček vyrýpl.

Jo, je pravé,“ řekl a pozvedl kousek ke světlu. „Tedy aspoň tohle.“

„To je dobře. Moc dobře. Začni ho vykládat, buď tak hodný. Vozík pošleme zpátky s kapitánkou Krátkou.“

Když Myrta zaslechla své jméno, probrala se z té zlaté horečky.

„Artemisi, vzdej to. Dodnes se žádnému člověku nepovedlo podržet si zlato skřítků. A snažili se o to po staletí. LEPREKO udělá cokoli, aby majetek skřítků ochránilo.“

Artemis pobaveně vrtěl hlavou.

„Říkal jsem ti...“

Myrta ho popadla za ramena. „Nemůžeš uniknout! Copak to nechápeš?“

Chlapec se na ni chladně podíval.

„Můžu uniknout, Myrto. Podívej se mi do očí a zkus to popřít.“

Kapitánka Myrta Krátká ho uposlechla. Zahleděla se do černomodrých očí svého únosce a uviděla v nich pravdu. Na okamžik jí i věřila.

Ještě je čas,“ řekla zoufale. „Něco přece musí být! Mám dar kouzla.“

Chlapec se podrážděně zamračil.

„Strašně nerad tě zklam, kapitánko, ale není absolutně nic, co by mě zastavilo.“

Artemis se zarazil a bezděčně zabloudil pohledem nahoru, k přestavěné půdě. Že by přece jen? pomyslel si. Potřebuje doopravdy všechno to zlato? Netíží ho svědomí a neubírá tak jeho vítězství na sladkosti? Zatrásl hlavou. Drž se plánu! Drž se plánu. Žádné emoce.

Artemis pocítil na rameni známou ruku.

„Všechno v pořádku?“

„Ano, Butlere. Vykládej dál. Julie at' ti pomůže. Já si potřebuju promluvit s kapitánkou Krátkou.“

„Víte určitě, že se nic neděje?“

Artemis povzdechl. „Ne, příteli, nevím to určitě. Ale teď už je pozdě.“

Butler přikývl a vrátil se ke své práci. Julie se za ním batolila jako teriér.

„Kapitánko? Pokud jde o to kouzlo...“

„Co je s ním?“ Myrta si ho podezřívavě prohlížela.

„Co bych musel udělat, abych si koupil jedno přání?“

Myrta pohlédla na vozík. „No, to záleží na okolnostech. Co můžeš nabídnout?“

Břízný byl všechno, jenom ne klidný. Nebeskou modří prosvítaly stále širší pruhy žlutého světla. Zbývaly minuty. Minuty! A jeho migréna byla o to horší, že do svého těla nasával jedy z páchnoucího doutníku.

Jsou už všichni až na nezbytný personál evakuovaní?“

„Jo. Leda by se někdo proplížil zpátky od té doby, co jste se mě ptal naposled.“

„Teď mě nepopichujte, Klusáku. Věřte mi, teď na to není vhodná chvíle. Máte něco od kapitánky Krátké?“

„Ne. O video jsme přišli po tom trollovi. Řekl bych, že praskla baterie. Měli bychom Krátkou co nejrychleji zbavit té přilby, jinak jí paprsky usmaží mozek. A to by po té dřině byla škoda.“

Klusák se vrátil k pultu. Červené světélko na něm se rozblíkalo.

„Počkat, senzor pohybu. Něco se děje u hlavního vchodu.“

Břízný doběhl k monitorům. „Můžete to zvětšit?“

Jasně.“ Klusák vyt'ukal údaje a zvětšil záběr o čtyři sta procent.

Břízný si sedl na nejbližší židli.

„Vidíte to, co já?“

„To si pište!“ Klusák se zasmál. „Tohle je ještě lepší než to brnění.“

Myrta pouštěla dům. Se zlatem.

Během půl vteřiny se kolem ní sesypala Zásahová.

„Honem do bezpečí, kapitánko,“ pobízel ji jeden skřítek a uchopil

„Válečná obět’. Vsadila na špatnou kartu. Teď už se pro ni nedá nic udělat.“

Myrta nevěřila vlastním uším. „Válečná obět’? Jak to můžete říct? Život je život.“

Břízný se prudce otočil a popadl ji za ramena.

„Dělala jste, co jste mohla, Myrto,“ řekl. „Nikdo by nemohl dokázat víc. Dokonce jste získala zpátky i většinu výkupného. Trpíte tím, čemu lidé říkají Stockholmský syndrom: sympatizujete s únosci. Nebojte se, to přejde. Ale ti lidé vevnitř všechno vědí. Vědí o nás. Nic už je nemůže zachránit.“

Klusák vzhlédl od svých výpočtů.

„To není pravda, technicky vzato. Mimochodem, vítejte zpátky.“

Myrta neměla ani vteřinu navíc, aby na pozdrav odpověděla.

Jak to myslíte, že to není pravda?“

„Děkuju za optání, já jsem se taky měl celkem dobře.“

„Klusáku!“ rozkřikli se Břízný a Myrta jedním hlasem.

„No, jak říká Kniha: *Když Blátivý zlato získá i přes kouzla skřítkům blízká, pak je zlato jeho jen, dokud nespí věčný sen.* Takže když to přežije, vyhrál. Takhle jednoduché to je. Dokonce ani Rada nepůjde proti Knize.“

Břízný se podrbal na bradě. „Mělo by mi to dělat starosti?“

Klusák se nevesele zasmál. „Ne. Ti uvnitř jsou už prakticky mrtví.“

„Prakticky nestačí.“

„To je rozkaz?“

„Přesně, vojíne.“

Já nejsem vojín,“ odsekl Klusák a stiskl tlačítko.

Butler byl značně překvapený.

„Vy jste to vrátil?“

Artemis kývl. „Asi půlku. Stejně nám zbyl docela slušný podkladek. Při současných tržních cenách asi tak patnáct milionů dolarů.“

Butler se obvykle na nic neptal. Ale tentokrát musel. „Proč, Artemisi? Můžete mi to říct?“

„Snad ano.“ Chlapec se usmál. „Měl jsem pocit, že jsme kapitánce něco dlužní. Za prokázané služby.“

„To je všechno?“

Artemis kývl. O přání nebylo nutné mluvit. Mohlo by se to vykládat jako slabost.

„Hmmm,“ řekl Butler, vypadal hloupější, než byl.

„A teď bychom to měli oslavit,“ prohlásil Artemis a šikovně změnil téma. „Co takhle trochu šampaňského?“

Chlapec vykročil do kuchyně dřív, než ho Butlerův pohled stačil rozčtvrtit.

Než ho ostatní dohonili, už nalil tři sklenice Dóm Perignon.

Já vím, že ještě nejsem plnoletý, ale myslím, že by to mamince nevadilo. Projednou.“

Butler cítil, že se něco děje. Přesto si ale vzal nabídnutou křišťálovou sklenici.

Julie se podívala na svého velkého bratra.

Je to oukej?“

„Asi ano.“ Nadechl se. „Viš přece, že tě mám moc rád, vid', sestřičko?“

Julie se zamračila - tohle byla další věc, kterou místní mladíci považovali za velmi okouzující. Pleskla bratra přes rameno.

„Na osobního strážce jseš hrozná citlivka.“

Butler se podíval svému zaměstnavateli přímo do očí.

„Chcete, abychom to vypili, vid'te, Artemisi?“

Artemis mu pohled zpříma oplatil. „Ano, Butlere. Chci.“

Butler beze slova vyprázdnil svoji sklenici a sestra ho následovala. Sluha okamžitě poznal chuť uspávacího prostředku a byl by měl dost času na to, aby zlomil Artemisi Fowlovi vaz, ale neudělal to. Ať aspoň Julie prožije poslední chvíli beze strachu.

Artemis se díval, jak se jeho přátelé svezli na podlahu. Bylo mu líto, že je musel oklamat. Ale kdyby o plánu věděli, jejich úzkost by mohla být silnější než sedativa. Pozoroval bublinky ve své sklenici. Čas na nejodvážnější krok v jeho plánu byl tu. Šampaňské s uspávadlem vypil jen s kratičkým zaváháním.

Pak klidně čekal, až droga v jeho těle zabere. Nemusel čekat dlouho, protože každá dávka byla přesně vypočítaná na tělesnou váhu. Jak se mu myšlenky začaly rozbíhat, napadlo ho, že se možná už neprobudí. Na pochybnosti už je trochu pozdě, napomenul sám sebe a propadl se do nevědomí.

Je na cestě,“ oznámil Klusák a odsedí si od pultu. „Teď už je to mimo mě.“

Sledovali postup střely polarizovanými okny. Bylo to pozoruhodné zařízení. Hlavní zbraní bylo světlo, proto se zásah dal zaměřit do přesného poloměru. Radioaktivním prvkem použitým v jádře bylo solinium 2, které má poločas rozpadu čtrnáct vteřin. To v podstatě znamenalo, že Klusák mohl vyladit biobombu tak, aby vyčistila Fowl Manor, ale ani o stéblo trávy víc, a kromě toho aby následně budova byla ani ne za minutu bez radiace. A kdyby snad náhodou pár soliniových záblesků uniklo ze zamýšleného ohniska, udrželo by je časové pole. Vražda jako hračka.

„Letová dráha je předem naprogramovaná,“ vysvětloval Klusák, ačkoli mu nikdo nevěnoval nejmenší pozornost. „Bomba vletí přímo do haly a vybuchne. Plášť a roznětky jsou z plastické slitiny a úplně se rozpadnou. Čistá práce.“

Břízný a Myrta sledovali obloukovou dráhu bomby. Prolétla zničenými dveřmi přesně podle předpovědi, aniž ze středověkých zdí uštípla jediný kousíček kamene. Myrta se soustředila na záběr z kamery v hlavici střely. Na okamžik zahlédla velkou halu, kde byla donedávna vězněm. Byla prázdná. V dohledu nebyl jediný člověk. Snad, pomyslela si. Snad. Pak pohlédla na Klusáka a na techniku kolem něj. A uvědomila si, že ti lidé jsou prakticky mrtví.

Biobomba vybuchla. Modrá koule koncentrovaného světla zapraskala a začala se zvětšovat, plnila každíčký koutek sídla smrtícími paprsky. Květiny vadly, hmyz sesychal a rybičky v akváriích umíraly. Ani jediný čtvereční milimetr nezůstal ušetřen. Artemis Fowl a jeho spojenci nemohli uniknout. Bylo to nemožné.

Myrta si povzdechla a obrátila se k slábnoucí modré sprše zády. I přes všechny své velké plány byl Artemis nakonec jen pouhý smrtelník. A jí přišlo jeho odchodu z nějakého důvodu líto.

Břízný byl pragmatictější. „Oukej. Tak se oblékněte. Plné ochranné vybavení.“

„Žádné nebezpečí tam není,“ namítl Klusák. „Vy jste ve škole nedával pozor?“

Velitel se ušklíbl. „Věřím vědě asi tak, jako s vámi můžu zatočit ve

vzduchu, Klusáku. Radiace má ve zvyku držet se i tam, kde se podle ujistění některých vědců úplně rozptýlila. Nikdo z transportéru nevyjde bez ochranných prostředků. Což znamená, že vy nemůžete nikam, Klusáku. Obleky jsou jen pro dvojnožce. A stejně chci, abyste zůstal u monitorů, pro všechny případy...”

Pro jaké případy? divil se Klusák, ale nekomentoval to. Schoval si to na pozdější poznámky typu *Vždyt' jsem vám to říkal*.

Břízný se obrátil k Myrtě.

„Můžeme, kapitánko?“

Vrátit se dovnitř? Představa, že bude muset identifikovat tři těla, se Myrtě nelíbila. Věděla ale, že je to její povinnost. Byla jediná, kdo to uvnitř osobně znal.

„Ano, pane. Už jdu.“

Vybrala z věšáku ochranný oděv a přetáhla si ho přes kombinézu. Ze zakořeněného zvyku zkontrolovala měřič, než si stáhla přes hlavu vulkanizovanou kuklu. Pokles tlaku by znamenal trhlinu, a ta by mohla být z dlouhodobého hlediska osudná.

Brízný shromáždil průnikovou jednotku u obvodové zdi. Těm, kdo zbyli ze Zásahové Jedna, se do Fowl Manor chtělo asi tolik, jako by měli chuť žonglovat s atlantskými smrdutými balony.

„Víte určitě, že tam ten velký už není?“

„Ano, kapitáne Chaluhu. Není tam - rozhodně ne živý.“

Risk moc přesvědčeně nevypadal. „Protože ten člověk je vážně hrozný. Já myslím, že má taky dar nějakého kouzla.“

Desátník Pony se zahihnal a okamžitě dostal za ucho. Zabručel něco o tom, že to poví mamince, a rychle si připnul přílbu.

Břízný cítil, jak rudne. „Tak jdeme. Náš cíl je najít a vynést ty zlaté slitky. A pozor na našlápné miny! Nevěřil jsem Fowlovi, dokud byl naživu, a tím spíš mu nevěřím teď, když je mrtvý.“

Při výrazu „našlápne miny“ všichni zpozorněli. Představa, že by jim ve výši hlavy mohla vybuchnout protipěchotní mina zvaná důvěrně „hopsavá holka“, se jim ani trochu nezamlouvala. Teď bylo zcela jisté, že pozornost jednotky nepoleví ani na chvíli, nikdo neumí vyrábět tak kruté zbraně jako Blátiví.

Myrta postupovala jako nejmladší důstojník Řeko v čele. A ačkoli se předpokládalo, že v domě nejsou žádní nepřátelé, uvědomila si,

že jí ruka automaticky sjela k Neutrinu 2000.

Sídlo bylo strašidelně tiché, bylo slyšet jen syčení posledních zbytků soliniových zážehů. V tom tichu byla i smrt. Sídlo bylo kolébkou smrti. Myrta ji cítila. Za těmi středověkými zdmi ležela tělípka milionů hmyzu a pod podlahami stydly mrtvolky pavouků a myši.

Opatrně se blížili ke dveřím. Myrta přejela ze strany na stranu rentgenovým detektorem. Pod kameny nebylo nic než špína a hnízdo mrtvých pavouků křížáků.

„Čisto,“ řekla do mikrofону. Jdu dovnitř. Klusáku, máte nasazené uši?“

Jsem s vámi, miláčku,“ odpověděl kentaur. „Tedy pokud nešlápnete na minu, v kterémžto případě sedím až tady na centrále.“

„Máte nějaké termo?“

„Po modré sprše? Těžko. Stopy zbytkového tepla jsou po celém domě. Ale to jsou většinou soliniové zážehy. Za pár dnů se to zklidní.“

„Ale žádná radiace, je to tak?“

„Přesně tak.“

Břízný nevěřicně odfrknul. Ve sluchátkách to znělo, jako když kýchne slon.

Jak to vypadá, budeme muset dům pročesat pěkně staromódně,“ stěžoval si.

„Ale rychle,“ varoval Klusák. „Řekl bych, že nej: výš pět minut a Fowl Manor se zase vynoří do běžného světa.“

Myrta prošla otvorem, který býval dveřmi. Lustr se po tlakové vlně vybuchlé bomby ještě houpal, ale jinak bylo všechno tak, jak si to pamatovala.

„Zlato je dole. V mojí cele.“

Nikdo se neozval. Aspoň ne slovy. Kdosi vydal dávivý zvuk. Přímou do mikrofону. Myrta se otočila. Risk byl předkloněný a držel se za žaludek.

„Mně není dobře,“ sténal. Celkem zbytečná poznámka vzhledem k zvratkům, které měl na botách.

Desátník Pony se nadechl, patrně aby pronesl něco se slovem *maminka*. Ale to, co mu vyšlo z úst, byl proud koncentrované žluči.

Pony bohužel nestačil otevřít hledí, než ho nevolnost postihla.

Hezký pohled to nebyl.

„Fuj,“ řekla Myrta a stiskla uvolňovací tlačítko na desátníkově přilbě. Na Ponyho ochranný oblek se vyvalila tsunami natrávených potravinových dávek.

„Ale pro všechno pod světem,“ zavrčel Břízný, odstrčil oba bratry loktem a prošel kolem nich dovnitř. Daleko se nedostal. Jeden krok přes práh a zvracel jako ostatní.

Myrta namířila kamerou v přilbě na postižené důstojníky.

„Co se to sakra děje, Klusáku?“

„Hledám to. Vydržte.“

Myrta slyšela divoké bušení do klávesnice.

„Oukej. Náhlé zvracení. Prostorová nevolnost... To snad ne!“

„Co je?“ zeptala se Myrta. Ale už to věděla i sama. Možná to věděla od začátku.

„To kouzlo,“ vyhrkl Klusák a byl tak rozčilený, že mu skoro nebylo rozumět. „Nemůžou vstoupit do domu, dokud Fowl není mrtvý. Tohle je něco jako vystupňovaná alergická reakce. To znamená - to je neuvěřitelné, to znamená...“

„Že to dokázali,“ dořekla za něj Myrta. „On žije. Artemis Fowl je živý!“

„D'Arvit!“ zasténal Břízný a vyvrhl na keramické dlaždice další dávku zvratků.

Myrta pokračovala dál sama. Musela to vidět na vlastní oči. Jestli tam někde bude Fowlůva mrtvola, bude u toho zlata, tím si byla jistá.

Ze zdí na ni zahlížely stejné rodinné portréty, ale teď vypadaly spíš potouchle než přísně. Myrta byla v pokušení obětovat na ně pár dávek ze svého Neutrina 2000, jenže to by bylo proti pravidlům. Jestli je Artemis Fowl porazil, pak tím vše skončilo. Žádné další obvinění nebude.

Sestoupila po schodech do své cely. Dveře se dosud trochu komíhaly po tlakové vlně bomby. Soliniový zážeh se odrážel po místnosti jako modrý blesk v pasti. Myrta vstoupila dovnitř s obavami z toho, co možná uvidí, možná neuvidí.

Nebylo tam nic. Aspoň nic živého. Jen zlato. Přibližně dvě stě slitků. Na matraci jejího lůžka. Pěkně po vojensku vyrovnané. To dobrý starý Butler, jediný člověk, který kdy zápasil s trollem a zvítězil.

„Veliteli? Slyšíte mě? Přepínám.“

„Slyším, kapitánko. Co těla?“

„Těla nenalezena, pane. Našla jsem zbytek výkupného.“

Dlouho bylo ticho.

„Nechtě ho tam, Myrto. Znáte pravidla. Balíme to.“

„Ale pane, musí přece být nějaký způsob...“

Do jejich rozhovoru se vložil Klusák. „Žádné ale, kapitánko. Já už tady odpočítávám vteřiny do denního světla a vůbec se mi nelíbí ta šance, kterou bychom tak asi měli, kdybychom se odtud museli stahovat v právě poledne.“

Myrta povzdechla. To dávalo smysl. Národ si může zvolit dobu odchodu, pokud to bude dřív, než se časové pole rozpadne. Jen ji štválo, že nad nimi zvítězil člověk. A navíc ještě ani ne dospělý.

Naposled se rozhlédla po cele. Narodila se tady velická koule nenávisti a s tou bude třeba dříve či později se vypořádat. Myrta zastrčila pistoli zpátky do pouzdra. Radši dřív. Fowl tentokrát vyhrál, ale člověk jako on nebude dlouho odpočívat na vavřínech. Zase vymyslí nějaký plán, jak získat peníze. A až se to stane, pak zjistí, že na něj Myrta Krátká čeká. Že na něj čeká s velkou pistolí a s úsměvem.

Půda na obvodu časového pole byla měkká. Půl tisíce let špatných drenáží ze středověkých hradeb změnilo základy skoro v močál. A tam se Sláma vynořil na povrch.

Měkká hlína však nebyla jediným důvodem, proč zvolil právě tohle místo. Druhým důvodem byl ten pach. Dobrý permoník dokáže zachytit pach zlata přes půl kilometru žulového podloží. A Sláma Hraboš měl jeden z nejlepších nosů v branži.

Vznášející se vozík byl skoro nehlídaný. Dva z elity Zásahové sice měli u zachráněného výkupného hlídat, ale teď se zrovna chechtali tomu, co postihlo jejich velitele.

„Moc to neustál, co, Vrabý?“

Vraby kývl a napodobil Břízného dávení a plivání.

Pantomima Vrabyho Verbeny posloužila Slámovi jako dokonalá zástěrka pro jeho lup. Permoník si řádně pročistil trubice, než vylezl z tunelu. To poslední, co by byl teď mohl potřebovat, byl náhlý výbuch plynu, který by policisty upozornil na jeho přítomnost. Nemusel si ale dělat starosti. Vrabyho Verbenu by mohl praštit do obličeje mokrým tchořím červem, a skřítek by si ničeho nevšiml.

Během několika vteřin přenesl Sláma do tunelu dva tucty slitků. Bylo to to nejtěžší, co kdy dělal. Měl se co držet, aby se nesmál nahlas, když házel do díry poslední dva ingoty. Julius mu vážně pomohl, že ho do té věci zatáhl. O mnoho lépe to už dopadnout nemohlo. Byl volný jako pták, bohatý a - což bylo zdaleka nejlepší - považovali ho za mrtvého. Než si policajti všimnou, že zlato je pryč, bude Sláma Hraboš na druhém konci kontinentu. Pokud si toho vůbec všimnou.

Permoník se spustil do země. Bude muset jít několikrát, aby své poklady odstěhoval, ale bude to stát za to. S takovými penězi může klidně jít předčasně na odpočinek. Samozřejmě bude muset úplně zmizet, ale v jeho mazané hlavě se už teď klubal plán.

Bude nějakou dobu žít nad zemí. Bude se vydávat za lidského trpaslíka, který má odpor ke světlu. Možná si koupí luxusní střešní vilu s tlustými závěsy. Třeba na Manhattanu nebo v Monte Carlu.

Jistěže to bude nejspíš vypadat divně - trpaslík, který utíká před sluncem! Jenže na druhou stranu - on bude nechutně bohatý trpaslík. A lidi spolknou jakkoli nepravděpodobnou historku, když z ní něco mají. Nejlépe něco zeleného a šustivého.

Artemis slyšel, jak nějaký hlas volá jeho jméno. Za tím hlasem byla i nějaká tvář, ale byla rozmazaná, těžko k rozeznání. Že by jeho otec?

„Tati?“ To slovo znělo v jeho ústech divně. Nepoužívané. Zrezivěle. Artemis otevřel oči.

Skláněl se nad ním Butler.

„Artemisi! Jste vzhůru?“

„Aha, to jsi ty, Butlere?“

Artemis vstal a hlava se mu zatočila námahou. Očekával, že ho Butler zachytí za loket a podepře ho. Ale nestalo se. Julie ležela na pohovce a slintala do polštářů. Droga z ní zřejmě ještě nevyprchala.

„Byly to jen prášky na spaní, Butlere. Neškodné.“

Sluhovi se zlověstně leskly oči. „Vysvětlete to.“

Artemis si promnul oči. „Potom, Butlere. Teď je mi trochu ...“

Butler mu zastoupil cestu. „Artemisi, moje sestra leží zdrogovaná támhle na té pohovce. Málem byla mrtvá. Takže mi to vysvětlete hned!“

Artemis si uvědomil, že to byl rozkaz. Uvažoval o tom, že se urazí, ale pak usoudil, že Butler má možná pravdu. Zašel příliš daleko.

„Neřekl jsem vám o těch práškách na spaní, protože byste se jim bránili. Přírozená reakce. A pro plán bylo klíčové, abychom všichni okamžitě usnuli.“

„Pro plán?“

Artemis se svezl na pohodlnou židli.

„Klíčem k celé té záležitosti bylo časové pole. To je to eso, co má skřítkovská policie v rukávu. Díky němu byli LEPREKONI celá ta staletí neporazitelní. Každá nehoda se dala utajit. To a biobomba - to byla neuvěřitelně účinná kombinace.“

„Ale proč jsme museli dostat ty prášky?“

Artemis se usmál. „Podívej se z okna. Nevidíš? Jsou pryč. Je po všem.“

Butler se podíval přes síťované záclony. Světlo bylo jasné a čisté. Ani náznak modři. Na sluhu to ale žádný dojem neudělalo. „Zutím jsou pryč. Ale večer se vrátí, za to vám ručím.“

„Ne. To je proti pravidlům. Porazili jsme je, takže hra skončila.“

Butler pozvedl obočí. „A ty prášky na spaní, Artemisi?“

„Koukám, že to nezamluvím, co?“

Butlerovou odpovědí bylo nesmiřitelné mlčení.

„Ty prášky... No dobře. Musel jsem vymyslet nějaký způsob, jak uniknout z časového pole. Pročesal jsem celou Knihu, ale tam nebylo nic. Žádný klíč. Sám Národ na žádný způsob nepřišel. Tak jsem se vrátil k jejich Starému zákonu, ještě z doby, kdy se jejich a naše životy mísily. Však ty příběhy znáš: skřítkové, kteří v noci šli boty, hospodářičkové, kteří uklízeli v domech. Prostě příběhy z

dob, kdy jsme do jisté míry žili pospolu. Čarodějné služby výměnou za skřítkčí pevnosti. Ten největší z jejich světa byl samozřejmě Santa Claus.“

Butlerovi málem vyskočilo obočí z čela.

„Santa Claus?“

Artemis pozvedl ruce. Já vím, já vím. Taky jsem byl trochu skeptický. Jenže ten náš zprofanovaný Santa Claus zřejmě nepochází z tureckého svatého, ale je to stín Saň D'Klasse, třetího krále z elfské dynastie Frondů. Je známý pod jménem Saň Omylný.“

„To není zrovna moc hezký titul.“

„Není. D'Klass si myslel, že může uspokojit chamtivost Blátivých ve svém království tím, že mezi ně bude rozdělovat bohaté dary. Jednou za rok svolal všechny mocné čaroděje a nad velkými oblastmi nechal zastavit čas. Celé roje skřítků pak roznášely dary, zatímco lidé spali. Samozřejmě to nepomohlo. Lidská chamtivost se uspokojit nedá, obzvláště ne dary.“

Butler se zamračil. „A co kdyby se ti lidé... totiž my... Co kdybychom se byli vzbudili?“

„No právě! Vynikající otázka. Přímo k podstatě věci. My jsme se totiž vzbudit nemohli. V tom je podstata zastaveného času. V jakém stavu vědomí do něj vstoupíš, v takovém zůstaneš. Nemůžeš se ani vzbudit, ani usnout. Určitě sis všimnul, jak unaveně se v posledních pár hodinách cítíš, ale mozek ti spát nedovolil.“

Butler přikývl. Už mu to začínalo docházet, i když trochu oklikou.

„Takže moje teorie zněla, že jediný způsob, jak uniknout časovému poli, je prostě usnout. To naše vlastní vědomí nás drží ve vězení.“

„To jste tedy hodně riskoval na základě teorie, Artemisi.“

„To nebyla jen teorie. Měli jsem zkušební subjekt.“

„Koho? Aha, Angelinu.“

„Ano. Mou matku. Protože spala pod vlivem narkotik, pohybovala se dál v normálním čase a časové pole na ni nemělo vliv. Kdyby se to nestalo, byl bych se skřítkovské policii prostě vzdal a podrobil se vymazání paměti.“

Butler si odfrkl. O tom pochyboval.

„No a protože jsme nemohli usnout přirozeně, tak jsem nám všem

prostě dal dávku matčiných prášků. Jednoduché.“

„Ale bylo to o chlup. Ještě minutu...“

„Souhlas,“ přikývl chlapec. „Na konci to bylo trochu napjaté. Ale jinak to nešlo, pokud jsme měli tu jejich policii přelstít.“ Odmlčel se, aby si to Butler stačil srovnat v hlavě.

„Tak co, odpustíš mi?“

Butler si povzdechl. Julie na pohovce chrápala jako opilý námořník. Náhle se usmál.

„Dobře, Artemisi. Vše odpuštěno. Jenom jedna věc...“

„Ano?“

„Už nikdy víc! Skřítkové jsou moc... jako lidi.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Artemis a vějířky vrásek kolem očí se mu prohloubily. „Už nikdy. Napříště se omezíme na méně nechutné podniky. A budou v mezích zákona, to slibuju.“

Butler kývl. To bylo celkem přijatelné.

„A teď, mladý pane - neměli bychom se podívat na vaši matku?“

Artemis zbledl ještě víc, pokud to bylo vůbec možné. Mohla kapitánka nesplnit svůj slib? Nárok by na to rozhodně měla.

„Ano. Asi bychom měli. Ať si Julie odpočine. Zaslouží si to.“

Pozvedl oči vzhůru, na schody. To už by chtěl moc, aby mohl té skřítkce věřit. Koneckonců, držel ji tu jako rukojmí proti její vůli. Sám sobě v duchu spílal. Vzdát se té hromady milionového bohatství jen za slib splněného přání? Taková slabost!

Vtom se otevřely dveře v podkroví.

Butler okamžitě vytáhl zbraň.

„Artemisi, za mě! Někdo se sem vloupal.“

Chlapec ho zahnal mávnutím ruky. „Ne, Butlere. Já myslím, že ne.“ Srdce mu bušilo v uších, krev pulzovala ve špičkách prstů. Je to možné? Je to vůbec možné? Na schodech se objevila postava zahalená ve froté županu, vlasy čerstvě umyté a ještě mokré.

„Arty?“ zavolala. „Arty, jsi tam?“

Artemis chtěl odpovědět, chtěl vyběhnout vzhůru po velkém schodišti s rozevřenou náručí. Ale nemohl. Mozek mu nefungoval.

Angelina Fowlová sestupovala dolů, jednu ruku zlehka položenou na zábradlí. Artemis už zapomněl, jak je jeho matka půvabná. Bosýma nohama přešla po schodech pokrytých kobercem a za

chvilku už stála před synem.

„Dobré ráno, miláčku,“ řekla vesele, jako by byl prostě další všední den.

„M-mami,“ zakoktal se.

„No tak mě přece obejmí!“

Artemis vklouzl do matčina objetí. Bylo vřelé a silné. Použila parfém. Cítil se jako chlapec, kterým skutečně byl.

„Omlouvám se ti, Arty,“ zašeptala mu do ucha.

„Za co?“

„Za všechno. Těch posledních pár měsíců jsem to nebyla já. Ale to se změní. Je načase přestat žít v minulosti.“

Artemis pocítil na tváři slzu. Nebyl si tak docela jistý, čím je.

„A nemám pro tebe dárek.“

„Dárek?“ divil se Artemis.

„No jistě,“ zazpívala jeho matka a zatočila s ním kolem dokola.

„Copak nevíš, co je za den?“

Jaký den?“

Je Boží hod vánoční, ty hloupý. Boží hod! A to je přece tradice dávat si dárky.“

No jasně, uvědomil si Artemis. Je to tradice. Saň D'Klass.

„A podívej, jak to tu vypadá. Jako v mauzoleu. Butlere?“

Sluha spěšně zastrčil Sig Sauer do kapsy.

„Ano, madam?“

„Zavolejte k Brownu Thomasovi. VIP číslo. Otevřete znovu můj účet. Řekněte Heleně, že chci vánoční výzdobu. Bohatou a se vším všudy.“

„Ano, madam. Se vším všudy.“

„A vzbud'te Julii. Chci, aby mi přestěhovala věci do velké ložnice. V tom podkroví je hrozného prachu.“

Jistě, madam. Hned jdu na to, madam.“

Angelina Fowlová vzala svého syna v podpaží.

„A teď, Arty, chci vědět všechno. Především, co se tady stalo?“

„Trochu tu opravujeme,“ řekl Artemis. „Ty staré dveře byly prohnílé.“

Angelina se zamračila, to vysvětlení jí připadalo dost nepřesvědčivé.

„Aha. A co škola? Už ses rozhodl, co chceš dělat dál?“

Zatímco jí ústy odpovídal na všechny ty všední otázky, mysl se mu vařila. Byl zase malý chlapec. Jeho život se úplně změní - jeho plány budou muset být úskočnější než jindy, pokud mají uniknout matčině pozornosti. Ale bude to stát za to.

Angelina Fowlová se mýlila. Přece jen mu přinesla vánoční dárek!

EPILOG

Ted', když jste prošli složku tohoto případu, si jistě uvědomujete, jak nebezpečný tvor je Artemis Fowl.

Existují tendence Artemise romantizovat. Přičítat mu vlastnosti, které nemá. To, že své přání zužitkoval k vyléčení matky, není známkou náklonnosti. Udělal to prostě proto, že sociální služba už jeho případ zkoumala a bylo jen otázkou času, kdy ho dají do nějakého ústavu. O existenci Národa sice mlčel, ale jen proto, aby ho mohl časem znova využít, což také několikrát udělal. Jediná jeho chyba byla, že nechal kapitánku Krátkou naživu. Myrta se stala předním policejním expertem na případy Artemise Fowla, a v boji proti nejobávanějšímu nepříteli Národa se ukázala být neocenitelná. Tak to mělo pokračovat po několik desetiletí.

Ironií je, že největším triumfem pro oba zúčastněné byl čas, kdy museli spolupracovat během skřetího povstání. Ale to je jiná historie.

Zprávu sestavil: Dr J. Argon, prom. psych., pro záznamy Policejní akademie.
 Detaily jsou z 94 % přesné, 6 % představuje nevyhnutelný přibližný odhad.

ℳℳℳ⊗⊕•10ℳ⊗•8ℳ!•8ℳℳℳℳ⊗⊕•10ℳ⊗•8ℳ!•8ℳ

Eoin COLFER

ARTEMIS FOWL

Z anglického originálu Artemis Fowl,
vydaného nakladatelstvím Viking, Londýn, 2001,
přeložila Veronika Volhejnová
Grafická úprava a ilustrace Václav Rytina
V Klubu mladých čtenářů vydal jako svou 9130. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2002
Odpovědná redaktorka Jiřina Novotná
Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazbu zhotovil VR ateliér
Vytiskla Severografia, a. s., závod Most
1. vydání
13-265-KMČ-002
14/55

Pro čtenáře od 11 let

